

မုဒ္ဒာသင်္ဘောခေါင်း ဆောင်းယားခေါ် အရှင်ဒေဝဒတ်၏တပည့်များ

မေတ္တာရှင်
(ရွှေပြည်သာ)

ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင်းထားသော
အရှင်ဒေဝဒတ်၏တပည့်များ

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

မြန်မာ့ရေး

‘ရွှေပြည်သာစာပေ’

၆/၁၀ ရပ်ကွက်၊ ချင်းတိုင်းလမ်း၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းတိုင်း။
☎ ၆၁၆၂၂၊ ၆၁၁၄၅၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၀။

အုပ်စု

၃၀၀၀၀

ကွန်ပျူတာစာစာစီနှင့် မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကြေးသား

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးငွေစိုး၊ သူရအောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၇၇/ခ)

၆/၁၀၊ လားရှိုးပန်းခြံလမ်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန

သာသနာရေးဦးစီးဌာန

ပုံနှိပ်တိုက်ညွှန်ကြားရေးမှူး

ဦးဝင်းနိုင်မှ(မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၃၈၄၃/၀၂၄၀၅)ဖြင့်

ရိုက်နှိပ်ခွင့်ပြုသည်။

စီစဉ်သူ

ဦးစိုးတင့်၊ ဦးဆန်းထွန်း

တန်ဖိုး

၅၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

မပေါင်းသင့်သူနှင့်ပေါင်းသင့်သူ

ခေါင်းကွဲသောအိပ်ခြင်း

သစ်ပင်တက်သောကျွဲ

ဖိနပ်အတွက် အသက်စွန့်သူ

ကိုယ်တကယ်ပိုင်သော ပစ္စည်းဟူသည်

တဏှာမူလက တရားကိုးပါး

သိန်း ၆၀ အကြွေးရှိလျက်နှင့်ဒါနပြုသူ

လှူဆဲအချိန် စိတ်ထားပုံ

သံသရာလည်စေသောတရား

စိတ်ကိုဆုံးမနည်း ဥပမာ

အညတရများအပေါ် ကြည်ညိုတတ်ခြင်း

ကံချုပ်အောင်လုပ်နည်း

မမြင်အောင် မှောင်ထားတဲ့အရာ

သိစေချင်လိုက်တာ

အကျိုးစီးပွားသုံးမျိုးယှဉ်ခဲ့လျှင်

စာပေသုံးမျိုးနှင့် စာဖတ်နည်းသုံးမျိုး

ပန်းကြားလွှာ

စာရှုသူဓမ္မမိတ်ဆွေသူတော်စင်ပေါင်းတို့ ယခု ထုတ်ဝေသော

“ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင်းထားသော အရှင်ဒေဝဒတ်၏ တပည့်များ” အမည်ရှိ ကျမ်းစာအုပ် ငယ်ကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရသည့်အကြောင်းကို အနည်းငယ် တင်ပြပါရစေ။

မတ္တရာမြို့နယ် နံသာမြိုင် အနာကြီးရောဂါကုသ သော ဆေးရုံနှင့် နံသာမြိုင်ရွာသူရွာသားများ လူမှုရေး အတွက် ကျင်းပပြုလုပ်သော အထူးတရားပွဲ။

ဟောကြားမည့်နေရာက မန္တလေးမြို့ ပဟာ လောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီရင်ပြင်တော်။

ဟောကြားမည့်ဆရာတော်က မေတ္တာရှင် (ရွှေ ပြည်သာ) ဆရာတော်။ တရားဒေသနာများ ဟောကြား ပြသရုံနှင့် အားမရဘဲ၊

တရားနာလာကြကုန်သော ဓမ္မမိတ်ဆွေများကို

ဖတ်ရှုလေ့လာမှတ်သားကျင့်ကြံ ပွားများနိုင်ရန် ဤ ကျမ်းစာအုပ်ငယ်ကို အမြန်ရေးသားပြီး ဓမ္မဒါနအဖြစ် ပေး ဝေလှူဒန်းခဲ့ပါတယ်။

ဤစာအုပ်ငယ်ကို တစ်ပြည်လုံး ဖြန့်ချိရန် ရည် ရွယ်ရေးသားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဓမ္မဒါနအဖြစ် တရားပွဲမှာ ပေး ဝေရန်အတွက်သာ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်များအတွက် ဂမ္ဘီရဝိပဿနာ အတွဲ(၇+၈) ထဲမှာ အမြန်သိစေလိုသော အကြောင်းအရာများကို ထုတ် နုတ်၍ ၎င်းဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် သုံးပုဒ်နှင့် ပေါင်း၍ ရေး သားထားသော ဤဓမ္မဒါနစာအုပ်ကို ရရှိခဲ့သူ စာဖတ်ပရိ သတ်များက တစ်ပြည်လုံး ဖြန့်ချိပေးရန်သင့်သော စာအုပ် ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးတောင်းဆိုလာကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရွှေပြည်သာစာပေနှင့် ညီမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက် မှ တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလိုက်ပါသည်။

စာရှုသူဓမ္မမိတ်ဆွေများကလည်း စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြံဉာဏ်များ ရှိပါက အကြံပေးကြပါ ရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ဦးစိုးတင့်(ရွှေပြည်သာစာပေ)
ညီမေတ္တာ

မပေါင်းသင့်သူနှင့်ပေါင်းသင့်သူ

မဟာသမုဒ္ဒရာ၏တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်လိုသူသည် သေးငယ်သော သစ်သားဖောင်ဖြင့် ကူးသည်ရှိသော် မည်သို့ဖြစ်နိုင်လေမည်နည်း။ ထိုသူသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏လှိုင်းလုံးကြီးများကြားဝယ် နစ်မြုပ်သေဆုံးရမည်သာတည်း။ ဤလောက၌ လုံ့လမရှိသူ၊ ပျင်းရိသောသူကို အမှီသဟဲ အပေါင်းအသင်းမပြုရာ၊ သံသရာ၌ နစ်မြုပ်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သော စိတ်ဖြင့် လုံ့လဝီရိယထက်သန်သူ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၏။

အရှင်သောမမိတ္တ
(ဒုကနိပါတ်၊ ဒုတိယဝဂ်)

ခေါင်းကွဲသောအိပ်ခြင်း

ကာဠိမည်သော သုသာန်စောင့်မိန်းမကြီးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားသန်စွမ်းလှ၏။ မည်းနက်ပြောင်တင်းသော အသားအရေလည်းရှိ၏။ ထိုသုသာန်စောင့်မိန်းမကြီးသည် လူသေကောင်၏ ပေါင်နှစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖြတ်တောက်လေ၏။ လူသေကောင်၏ဦးခေါင်းကိုလည်း ရိုက်ခွဲလေ၏။ (မီးရှို့သောအခါ မြန်မြန်မီးလောင်ရန် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်) လူသေကောင်၏ဦးခေါင်းသည် နှံ့စဉ်း

အိုးကွဲလေသကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲယိုစီးသွားလေ၏။ သုသာန်
စောင့်မိန်းမကြီးသည် သူ့ဖြတ်တောက်ရိုက်ခွဲသော လူသေ
ကောင်အစိတ်အပိုင်းများကို တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ဆက်
စပ်လေ၏။ မူလအနေအထားအတိုင်း တည်ရှိစေပြီးသော်
သူသည် အသားဈေးဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့ ခင်းကျင်းကာ ငူငူ
ကြီးထိုင်နေလေ၏။ ဤသည်ကား ဥပမာတည်း။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်ကြီးကို မြင်ရ
သော်လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမထင်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုခြင်း၌
မလိမ္မာသဖြင့် မသင့်မတင့်သောအာရုံကိုသာ နှလုံးသွင်းမိ
၏။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာသည်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ပွား
စည်း၏။ ပညာနည်းသောထိုသူသည် ဆင်းရဲခြင်းသို့
အဖန်ဖန်ဆိုက်ရောက်ရ၏။ ကိလေသာသည်ကား ဆင်းရဲ
ကြောင်းပေတည်းဟုသိသော ပညာရှိသည်သူသေကောင်
ကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကွဲသူဖြစ်၍ တစ်ဖန် ငါမအိပ်တော့အံ့ဟု
အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းလျက် ကိလေသာကို နှိမ်နင်းဖျက်
ဆီးပစ်ရာ၏။

အရှင်မဟာကာလ(ဒုတိယနိပါတ်၊ ဒုတိယဝဂ်)

ညဉ့်အချိန်ကာလသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပေ၏။
လူသံငှက်သံတို့မှကင်းကုန်၏။ နက္ခတ်တာရာတို့ဖြင့် တင့်
တယ်သာယာခြင်းလည်း ရှိပေ၏။ ထိုသို့သော ညဉ့်ကာလ
သည် တရားထူးကို မရသေးသမျှ အိပ်စက်ရန် မဟုတ်

ပေ။ ထိုထိုညဉ့်တို့သည် တရားကို ရှုမြင်အားထုတ်ရန် သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သည်တကား။ ငါသည် ဆင်စီးလျက် စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ စောက်ထိုးကျရာ၏။ ထိုအခါ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ငါ့အား နင်းခြေ၍သတ်သဖြင့် စစ်မြေပြင်၌ သေရခြင်းသည် မြတ်ပေသေး၏။ ကိလေသာတို့မှ ရှုံးသည်ဖြစ်၍ ကိလေသာ၌ နစ်မွန်းလျက် အသက်ရှင်နေရခြင်းကား ငါ့အတွက် မမြတ်သည်သာတည်း။

အရှင် သောဏပေါဋိရိယ
(ဒုကနိပါတ်၊ စတုတ္ထဝဂ်)

နပ်- ကိုချစ်ရဲ့ဓမ္မသံဝေဂ၊ ဓမ္မရသကိုဖြစ်စေတဲ့ ဒုတိယ ဝတ္ထုက ကျွဲရိုင်းတဲ့ ကဲ...သံဝေဂမျက်စိနဲ့ ဆက်ဖတ် ကြည့်ရအောင်။

(၁)

လင်းကြက်တွန်သံဟာ အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်၍ ထွက်လာသည်။ တစ်ဘက်သို့စောင်းလျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည့်အမေ့အသက်ရှူသံကို မှန်မှန် ကြားနေရသည်။ ပိန်လှိုပါးလျသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။

ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ အမေ့ရုပ်ရည်ကပိုကျလာသည်ဟုထင်သည်။
ငွေရောင်ဆံပင်တို့ကလည်း ဦးခေါင်းခွံရေယာထက်ဝက်
ခန့် နေရာယူထားကြသည်။

တကယ်ဆိုရင်တော့ အမေအနားယူသင့်ပြီ။ သို့သော်
အမေ မနားနိုင်သေးပေ။ ရှိသမျှအားနှင့် နိုင်သမျှဝန်ကို
ကြိုးစား၍ထမ်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အမေ နားရမည့်နေ့
သည် မည်သည့်နေ့မျိုးဖြစ်ကြောင်း ဘုတ်မ ကြိုတင်နား
လည်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ခါးအောက်ထိလျှောကျနေသော
စောင်ပိုင်းလေးကို ပခုံးအထိ ဆွဲတင်ပေးလိုက်သည်။
အလင်းရောင်မလာသေးတော့ ထမင်းထချက်ရန် စော
သေးသည်။

ပြီးတော့ ဘုတ်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့
ဘယ်အချိန်မှ ထမင်းကျက်ကျက် အရေးမကြီး။ မောင်
လေးကိုရင်သောဘိတ ဆွမ်းမိဖို့သာ လိုသည်။ ဘုတ်မ
သည် အမေ့ဘက်စောင်းအိပ်နေရာမှ အညောင်းတစ်ချက်
ဆန့်လိုက်ပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ တည်ငြိမ်သော
ဘုတ်မ၏အတွေးတိမ်ထုသည် အတားအဆီးမဲ့ဟင်းလင်း
ပြင်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားပြန်သည်။

အဖေသည် ဘုတ်မ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် အရက်
အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ဘုတ်မတို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ရွာလည်ဈေးသည် ပညာမဲ့

မုဆိုးမ၏ရင်ခွင်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပေသည်။ အမေသည် အရပ်တကာလည်၍ ကုန်စိမ်းရောင်းရင်းဖြင့် သမီးနှင့် သားကို ကျွေးမွေးလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဘုတ်မတို့မောင်နှမ ကို အရပ်ထိပ်ရှိ ဘေးမဲ့မူလတန်းကျောင်းတွင်လည်း ပညာသင်စေခဲ့သည်။

ရေဘူးနဲ့ဖိနပ်မပါ နွေခါမှသိတဲ့- ဒီအသိလောက်တော့ ဘုတ်မက ရယ်သည်။ ဘုတ်မဘဝမှာ လေးတန်းအောင် သည်အထိ ဖိနပ်တစ်ခါမျှမစီးဘဲ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ ဘုတ်မ အားမငယ်ခဲ့။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာရှိသည့် ဆင်းရဲသားကျောင်း-----ရှိ ကျောင်းသားအများစုသည် မိမိကဲ့သို့ပင် ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီ၊ စကတ်တို၌အရောင် အဆင်းမရှိ။ ကျောင်းအင်္ကျီမှာလည်း အဖြူဟု မပြောနိုင် လောက်အောင် ညစ်ထေးပြီး၊ အားလုံးသည် ဘုတ်မထက် ဖိနပ်တစ်ရံသာသေးသည်ဟုသာ ပြောနိုင်သည်။ ဒါ တောင် တစ်ခါတစ်ရံ မိမိနှင့်အဆင့်တူသွားကြသေးသည်။

မောင်လေးသံခဲမှာ အဘမဲ့သားပီသစွာ ငယ်စဉ်က တည်းက မလိမ္မာခဲ့။ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် လေးခွ တစ် လက်ဖြင့် အရပ်ထဲ၌ တွေ့နေရတတ်သည်။ နောက်တော့ ဈေးဝယ်နေကျ အမေဖောက်သည်များက ပိုင်း၍ပြောကြ တော့သည်။

“မစိန်ဥ- ညည်းလည်း ဒီကလေးကို ဆုံးခန်းအထိ

ပညာသင်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့လုံး ဈေးရောင်း
နေတော့ ဆုံးမမဲ့သူလည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီ
အရွယ်ကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ
ကိုရင်ဝတ်ပေးလိုက်၊ ညည်းလည်း ဒုက္ခငြိမ်းရော၊ ကလေး
လည်း မပျက်စီးတော့ဘူး”

သို့နှင့် ဘုတ်မတို့နေရာ နန်းအောင်မြေအရပ်၏ အ
နောက်ဖက်ထိပ်ရှိ မန္တလေးမြို့၏နာမည်ကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းဖြစ်သော ရွှေအင်ပင်ကျောင်းတွင် မောင်ဖြစ်သူ
သံခဲသည် ကိုရင်သောဘိတဘဝသို့ကူးပြောင်းခဲ့ပေသည်။
ဘုတ်မ မှတ်မိနေပါသည်။ ထိုနေ့က အမေ မျက်ရည်
ကျရှာသည်။ ဘုတ်မအတွက် တစ်ခုတော့ စိတ်သက်သာ
ရာရလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်၍ ဖိနပ်စီးရန် မလို
သောကြောင့်ပင်။ သို့သော် ညအိပ်ရာဝင်ချိန်၌ သားအမိ
သုံးယောက် အိပ်နေကျခုတင်ပေါ်တွင် မောင်လေးကို
ပထမဆုံးအကြိမ် ခွဲအိပ်ရသည်အတွက် ဘုတ်မလည်း
မျက်ရည်ကျခဲ့ပါသည်။

ဘုတ်မ ခြောက်တန်းရောက်သည့်နှစ်မှာပင် အမေ
သွေးဆုံးကိုင်၍ အိပ်ရာထဲ နှစ်လကြာ လဲတော့သည်။
ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း အရင်ကလို
သန်သန်မြန်မြန် မရှိတော့။ ဘုတ်မ ကျောင်းထွက်လိုက်ရ
သည်။ ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခုတွင် ဆေးလိပ်လိပ်သင်လိုက်

သေးသည်။ အမေ့ကျန်းမာရေးကမကောင်းတော့ လက်ခ
ရသည်အထိ မစောင့်နိုင်။ လတ်တလောဝင်ငွေသည်သာ
အဓိကဖြစ်၍ အလုပ်ထွက်လိုက်ရသည်။

မနက်စောစော ကိုင်းတန်းဈေးမှပေးသမျှအသီးအရွက်
အစုံကို အမေကယူပေးသည်။ ဘုတ်မက အရပ်ထဲလှည့်
၍ ရောင်းရသည်။ အရင်းနှုတ်လိုက်လျှင် ခြောက်ကျပ်၊
ခုနစ်ကျပ်ကျန်သည်။ အသက်ရှင်ရုံတော့ စားနိုင်သေး
သည်။ နောက်တစ်နေ့အတွက် အရင်းမနှုတ်နိုင်သည့်နေ့
များနှင့်ကြုံလျှင် ဒုက္ခရောက်ရပြန်သည်။ အမေ့ ကျန်းမာ
ရေးကလည်း ပို၍ချိနဲ့လာသည်။ ကိုင်းတန်းဈေးကို မနက်
စောစောထသွားမည်ဆိုပြန်တော့လည်း အရွယ်ရလာ
သောဘုတ်မကို အမေကစိတ်မချနိုင်ခဲ့။ သည်တော့အရင်း
မစိုက်ဘဲ ရှစ်ကျပ်၊ တစ်ဆယ်ဝင်အောင်ရှာရတော့သည်။

မန်ကျည်းနုထွက်ချိန်၊ တမာနုထွက်ချိန်တွင် ဘုတ်မ
ငွေရွှင်လာသည်။ မပိုပေမဲ့ မပူရတော့။ ဘုတ်မ သစ်ပင်
ကောင်းကောင်းတက်တတ်သည်။ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့
မန်ကျည်းပင်၊ တမာပင်ဖြစ်ပါစေ လွယ်လွယ်ကူကူတက်
သွားနိုင်သည်။ ကျောင်းနေစဉ်က အေးဆောင်နှင့်ပြိုင်
၍ပင် အုန်းပင်တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘုတ်မကသာ အနိုင်ရ
မြဲမဟုတ်လော။ အေးဆောင်ကလည်း ရှုံးတိုင်းပြောလေ့
ရှိသော စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ပြန်လည်ချေပတတ်သည်။

သစ်ပင်တက်သောကျွဲ

“အံ့စရာပဲ ကျွဲက သစ်ပင်တက်တတ်တယ်”

“မသာ”

ဘုတ်မ အတွေးနှင့်ပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အရုဏ်ဦး၏ လျော့ရဲရဲ အလင်းရောင်တန်းတို့က ဘုတ်မ၏အတွေးတိမ်ထုကို ပါးလျပျောက်ကွယ်စေခဲ့ပြီ။ အိပ်ရာမှထ၍ ကမန်းကတန်း မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မီးလည်းမွှေးရော အမေလည်း နိုးတော့သည်။

“ဘုတ်မ - အမေ အိမ်သာသွားမလို့

ဖိနပ်ယူခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်- လာပြီ”

အမေ့ ခုံဖိနပ်မြီးတို မနေ့ကပဲ ပြတ်သွားသည်။ ဘုတ်မစီးထားသည့် ရာဘာဖိနပ်ကလည်း ခြောက်တန်းရောက်သည့်နှစ် ဘုတ်မ ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးက ဖိနပ်၊ ခု ဘုတ်မ ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲရောက်လို့ ပြည့်လုနီးနေပြီ။ ရာဘာဖိနပ်ခုသည် အပါးလွန်၍ ဖနောင့်နေရာမရှိတော့။ သုံးနှစ်ကာလအတွင်း သဲကြိုးပေါင်းများစွာနှင့်လည်း ညားခဲ့ရပြီးပြီ။ လူ့ဘဝရဲ့အခင်းအကျင်းမှာ ဘုတ်မကို အသေးသိမ်ဆုံးသော ဇာတ်ရုပ်အဖြစ် နေရာချထားပေးခဲ့သောကံကြမ္မာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ရုံကလွဲ၍ ဘုတ်မ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ချေ။

(၂)

အရပ်ထဲရှိ လမ်းဘေးမန်ကျည်းပင်အားလုံး ဘုတ်မ မှတ်ပုံတင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အခြားမိန်းကလေးများက ပိတောက်ဖူးကလေးများကို စိတ်ဝင်တစားမော့ကြည့်နေ ချိန်တွင် ဘုတ်မသည် မန်ကျည်းရွက်နုကလေးများကိုသာ တမော့မော့ ကြည့်နေရသည်။ မန်ကျည်းရွက်နုဝါဝါ ကလေးများကသာ ဘုတ်မရင်ကို အေးမြစေနိုင်ခဲ့သည် သာ။ လမ်းဘေးမန်ကျည်းပင်တွင် အရွက်နုကလေးများ ပါးသွားပါက ရွက်နုလှိုင်လှိုင်ထွက်သည်အထိ ထိုင်စောင့် နေ၍မဖြစ်။

သည်တော့ သူများ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်များ ကိုပါလိုက်ကြည့်ထားရသည်။ ခြံရှင်များကလည်း တက်ခူး နိုင်မည်မဟုတ်။ သည်လိုနှင့်ရင့်ရော်ပြီး ကြွေကျရမည့် အတူတူ ဘုတ်မတက်ခူးသည်မှာ တရားသည်ဟု ဘုတ်မ ယူဆသည်။ သဘောကောင်းသည့်ခြံဝင်းရှင်များကတော့ ဘုတ်မ တက်ခူးသည်ကို ဘာမျှမပြောချေ။

တချို့ကမူ ဘာမျှတော့မပြော၊ ဘုတ်မမန်ကျည်းပင် တက်လျှင် ခြံထဲက ကြိုးတန်းပေါ်လှမ်းထားသည့်အဝတ် ကလေးများရုတ်သိမ်းသွားကြသည်။ မခံချင်စိတ်နှင့် အမေ့ ကို ပြောပြတော့ အမေက ဖျောင်းဖျာသည်။

“မရှိခိုးနိုး မလှစုန်းရိုးဆိုတာပေါ့ကွယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါ။ ကိုယ်က သူ့ခြံထဲသွားခူးရတာကိုး”

တချို့ခြံရှင်များကတော့ တက်သွားစဉ် ဘာမျှမပြော၊ ပြန်ဆင်းလာမှ ဘယ်သူ့ခွင့်တောင်းသလဲ၊ ဘယ်သူ့ပြော တက်သလဲ စသည်ဖြင့် သဟောက်သဟဲလုပ်ပြီး တစ်နပ် စာနှုတ်ယူလိုက်ကြသည်။ ဈေးကောင်းသည့်အချိန်ဆိုလျှင် တစ်ကျပ်ခွဲဖိုးခန့်သွားရော။ လမ်းအရှေ့ထိပ်ရှိ တိုက်တစ် တိုက်ဆိုလျှင် မန်ကျည်းပင်က ခြံအပြင်ဘက် ဝင်းထရံမှာ ကပ်ပြီးပေါက်သည့်အပင်၊ သူတို့နှင့်ဘာမျှမပတ်သက်သည့် အပင်၊ သို့သော် ခြံဝင်းအတွင်းမန်ကျည်းအမှိုက်ကျ၍ဆို ကာ တက်ခွင့်မပြုခဲ့။

မရှိဘူးဆိုလျှင်တော့ သည်အပင်ကို ချန်ထား၍မဖြစ် တော့။ တက်ဖြစ်အောင်တက်ရတော့သည်။ တိုက်ရှင်တို့ မမြင်သာအောင် အပင်ကိုကွယ်၍တက်သည်။ လွယ်အိတ် တစ်လုံးအပြည့်ရသည်အထိ အသံမထွက်အောင် ဂရုစိုက် ၍ခူးရသည်။ ပြန်အဆင်းတွင် မြေပြင်မှလူတစ်ရပ်လောက် အလိုရောက်ခါမှမြင်သွားပြီး ခွေးနှင့်ရှူးတိုက်သောကြောင့် အောက်ကိုဆက်မဆင်းရဲတော့ဘဲ မန်ကျည်းပင်ဖက်၍ အော်ငိုခဲ့ရဖူးသည်။

မနက်ဖြန်ကဆုန်လပြည့် ကိုရင့်ဆွမ်းဟင်းလေးတော့ လောင်းဦးမည်ဟုတွေးကာ နေ့ခင်းကလက်ကျန်မန်ကျည်း

ရွက်များသင်နေသည်။ ဆွမ်းကတော့ ရက်ပျက်မရှိ
လောင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဆွမ်းဟင်းကတော့ မလောင်းနိုင်
သည့်ရက်ကများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုရင့်သပိတ်ထဲမှ
ပင်လျှင် ဒါလေးတော့ တပည့်တော်ကိုစွန့်ပါဦးဟု လျှောက်
ကာလှယ်ယူ ထားရသေးသည်။ လမ်းဘက်မှ အသံဝါဝါ
နှင့်သီချင်းဆိုသံတစ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွဲမ... ကျွဲမ... အသားညို”

ဒါ အေးဆောင်အသံ၊ ဒီသီချင်းသံနှင့်ဘုတ်မကို စ'နေ
ကျ။ ဘုတ်မငယ်ငယ်ကတည်းက အသားညို၍ တုတ်
တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသောကြောင့် အမေက လေပါတီ၏ကျွဲမ
သီချင်းနှင့်မြူခဲ့သည်။ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ချို့ကပင် ဘုတ်
မ ဟုမခေါ်ဘဲ ကျွဲမဟုခေါ်တတ်ကြသည်။ ဘုတ်မ မန်
ကျည်းရွက်သင်ရာအနီးသို့ အေးဆောင်ရောက်လာသည်။

နှစ်ခန်းပတ်လည် တဲရှေ့ဝါးကွပ်ပျစ်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်
သောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
အေးဆောင်ပခုံးတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးပါသည်။ အလုပ်
က ပြန်လာပုံရသည်။ အေးဆောင်က ရှမ်းဝိုင်းရပ်ထဲရှိ
ချိုချဉ်လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။

“အေးဆောင်... နင် နက်ဖြန် ရွှေကြက်ယက်သွားဦး
မှာလား”

“မသွားနိုင်ပါဘူးဟာ... အလုပ်ဆိုင်က အရေးကြီးလို့

တဲ့၊ မနက်ပိုင်းသွားဆင်းရဦးမှာ၊ နင်ရော နက်ဖြန် နားမှာလား”

“အလုပ်ရှင်လည်း ငါပဲ၊ အလုပ်သမားလည်း ငါပဲ၊ နားလည်း ရတယ်၊ မနားလည်း ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက နားခွင့်မပေးပါဘူးဟယ်”

စိတ်ပျက်ညည်းညူစွာပြောရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ပါ ချလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ငါကတော့ ခဏခဏ ပြောနေရတာ။ နင်က နားမှမဝင်ဘဲကိုး”

ဘုတ်မက ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး လေ သံမာမာနှင့်မေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာစကားလဲ၊ လာပြန်ပြီလား”

“ငါ ထပ်ပြောစရာလိုသေးလား ဘုတ်မရာ”

“ငါက နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တဲ့ဥစ္စာ၊ ချစ်လို့ လို့လည်း မရဘူး”

“နင့်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါ ဘုတ်မရာ”

“ဒီမယ် အေးဆောင် ငါဒါတွေ စိတ်မကူးဘူး၊ စဉ်း လည်း မစဉ်းစားဘူး၊ နင် ထပ်မပြောနဲ့။ ထပ်ပြောရင် အမေ့ အော်တိုင်လိုက်မှာပဲ”

ဘုတ်မငြိုငြင်မှာကိုတော့ အေးဆောင်စိုးရိမ်သည်။ ပြီး တော့ ဒေါ်စိန်ဥ အာကိုလည်း ကြောက်သည်။ သည်

အကြောင်းကို မရပ်ချင်ဘဲ ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဪ ဖိနပ် နှင့်ဖိနပ်တစ်ရံယူလာခဲ့တယ်၊ တို့ အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးက မစီးတော့လို့ ငါတောင်းယူလာခဲ့တာ၊ နင်လည်း ဖိနပ်မရှိဘူးဆိုတာ သိလို့”

ပြောပြောဆိုဆို လွယ်အိတ်ထဲမှ သတင်းစာစက္ကူနှင့် ပတ်ထားသော ဖိနပ်တစ်ရံကို ဘုတ်မအား ပေးလိုက်သည်။ သားရေခင်း၊ သားရေကြိုးနှင့် ဆင်စွယ်ရောင် ကွဲရိုင်းဖိနပ်တစ်ရံ၊ ဘုတ်မ မန်ကျည်းရွက်ဗန်းကို ဘေးချလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကိုစူးစိုက်၍ တအံ့တဩကြည့်နေမိသည်။

“အကောင်းကြီးရှိသေးတာပဲ။ သူတို့က မစီးတော့ဘူးလား။ အရမ်းချမ်းသာတာပဲနော်”

“အသစ်ဆိုရင်တော့ လေးငါးဆယ်လောက်ရှိတာပေါ့ဟာ။ ခုဟာက အသစ်မဟုတ်ပေမဲ့ ဝတ်စကင်းဟင်းပေါ့”

ဘုတ်မက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထပ်ထိုးရင်းက ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲတွင် ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ဖိနပ်ကိုလှိုကြည့်လိုက်သောအခါတွင်လည်း အပိုအလိုမရှိ အားလုံးအဆင်ပြေသည်။

“ဖိနပ်ကလေးကတော့ လိုချင်တယ်ဟာ။ ငါယူလိုက်ရင် နင်က နင့်ကိုကြိုက်လို့ယူတယ်လို့ထင်မှာလည်း စိုးတယ်။ ရိုးရိုးသားသားသူငယ်ချင်းလိုခင်လို့ပေးတဲ့ သဘော

မျိုးထားပြီးတော့ ပေးဟာ၊ နော်...အေးဆောင်”

ဘုတ်မအဖို့ ဖိနပ်ကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်။ မာနက
လည်း မလျော့ချင်။ ဒါကိုနားလည်သောအေးဆောင်က
တစ်ဆင့်တက်ပြီး သွေးတိုးစမ်းကြည့်သည်။

“ယူရင်တော့ ကြိုက်လို့ပဲဆိုရင်ကော၊ နင်က တကယ်
မယူဘူးပေါ့”

အေးဆောင်အကန်းတက်လာသည်ကို ဘုတ်မ နား
လည်သည်။

“အေး ဒါဆိုရင် ဖိနပ်ကိုယူထားပြီး လူကိုမကြိုက်နိုင်
ဘူးလို့ ပြောင်ပြောင်ပြောလွှတ်လိုက်ရုံပဲ”

အေးဆောင် မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်းက

“ကဲကဲ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ စီးတော်မူပါ။ ကျွဲပါးဝ
တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ”

“မသာ”

ပြောဆိုပြီး အေးဆောင်ထွက်သွားသည်။ အေးဆောင်
ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ သနားသလိုတော့ဖြစ်
မိသည်။ ဘုတ်မရင်ထဲပျော်နေမိသည်။ ဘုတ်မဘဝတွင်
ပထမဆုံးစီးရသည့် ကျွဲရိုင်းဖိနပ်တစ်ရုံ၊ အေးဆောင်ကို
လည်း စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

(၃)

နောက်တစ်နေ့အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် မျက်လုံးအစုံက ခုတင်ခြေရင်းရှိဖိနပ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ညအိပ်ရာ ဝင်ကတည်းက မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေဟုပဲ ဆုတောင်းနေမိ သည်။ ညကအိပ်မက်ထဲတွင် ဘုတ်မ ဆင်စွယ်ရောင် ဖိနပ်လေးကိုကိုင်ရင်း မဟာမြတ်မုနိစောင်းတန်းထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ဘုတ်မအနားတွင် အေးဆောင်သည် လည်း ကတ္တီပါဖိနပ်တစ်ရုံကို ကိုင်လျက်သားတွေ့ရသည်။

နှစ်ဦးသားယှဉ်လျက် ဘုရားကန်တော့ကြသည်။ ဘုတ်မ ရင်ထဲတွင် ဖိခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းထပြီး မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်ရသည်။ နံနက် ခြောက်နာရီထိုးချိန် တွင် ထမင်းလည်း ကျက်ပြီ။ ကိုရင့်အတွက် ဆွမ်းဟင်း မန်ကျည်းရွက်စပ်ချဉ်ချက်ကလည်း ကျက်ပြီ။ ကိုရင့်ကို အမေစောင့်လောင်းပြီး သီလယူရန် ကျောင်းသို့ တစ်ခါ တည်းလိုက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ကဆုန်လပြည့်ဖြစ်၍ ကျောင်းတွင်လူစုံမည်။

အမေ့ကို သည်ဖိနပ်ပေးစီးလိုက်ရကောင်းမလားဟု တွေးလိုက်သေးသည်။ အို အမေကလူကြီးပဲ၊ ရာဘာဖိနပ် နဲ့သွားလည်း ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့၊ ကျောင်းရောက်ရင် ချွတ်ထားရမှာပဲဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်

သည်။ လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ မည်
သည့်အပင်တက်ရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း... သည်နှစ်အဖို့ သည်တစ်ပင်ကျန်တာပဲ၊
ကျန်တာတွေကလည်း နည်းနည်းပါးသွားပြီ”

တီးတိုးငြီးလိုက်ပြီး လမ်းအရှေ့ထိပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ တိုက်အတွင်းမှ ကြာနီကန်ဆရာတော်၏ပဋ္ဌာန်း
တိတ်ခွေမှအသံကို ကြားနေရသည်။ ဘုတ်မ ထဘီကို
တင်းအောင်ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ဖိနပ်ကို ခါးကြားထိုးလိုက်
သည်။ လူရိပ်လူခြည်ကြည့်သည်။ ခွေးနှစ်ကောင်ကတော့
ခြံဝင်းထဲမှာ ဆော့နေသည်။ ဘုတ်မ သွက်လက်စွာပင်
မန်ကျည်းပင်ပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ခွေးနှစ်ကောင်က
မြင်သော်လည်း ရှူးတိုက်မည့်သူမရှိ၍ မဟောင်ကြတော့။
ရွက်နုအများဆုံးနေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအကိုင်နှင့်အနီးဆုံးခွဆုံတစ်ခုတွင် အကျအနထိုင်
ပြီး ခူးတော့သည်။ လွယ်အိတ်သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ရသောအခါ
နောက်တစ်နေရာပြောင်းရန် စီစဉ်ရသည်။ ဦးခေါင်း
အထက်ရှိ အကိုင်တစ်ကိုင်ကို ဆွဲရင်း ထလိုက်သည်။
ဘုတ်မ ထမရဘဲဖြစ်နေသည်။ လုံချည်နှင့်လည်း မငြိချေ။
ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်တွင် ခါးကြားရှိဖိနပ်တစ်ဖက်မှ
သဲကြိုးက ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင်ငြိ၍ချိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
တော့သည်။ ပထမတွင် ကိုင်းပေါ်ချိတ်နေသေးသော်

လည်း လူက ထလိုက်သဖြင့် ကိုင်းကလှုပ်ပြီး ဖိနပ်သည် အောက်သို့ကျသွားလေသည်။

“ဟယ်”

အမှတ်တမဲ့ အော်လိုက်မိသည်။ ဖိနပ်တစ်ဖက်သည် ဆော့နေသော ခွေးနှစ်ကောင်အနီးသို့ ဖုတ်ခနဲကျသွားသည်။ ခွေးတစ်ကောင်က ဖိနပ်ကို ကိုက်ချီပြီး လှည့်ပတ်ပြေးသောအခါ ကျန်တစ်ကောင်ကပါ ပြေးလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကိုလှည့်ကိုက်သည်။ ဆင်စွယ်ရောင်ဖိနပ်ကလေး တစ်ဖက်သည် ခွေးနှစ်ကောင်၏ပါးစပ်ထဲတွင်။

“ဟဲ့ခွေး ... ဟဲ့ခွေး”

ဖိနပ်အတွက် အသက်စွန့်သူ

မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ပျာပျာသလဲ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဖိနပ်သံကြိုးခေါင်ပြုတ်သွားသည်ကို အပင်ထက်မှ မြင်လိုက်ရသည်။ ဘုတ်မရင်ထဲတွင် စစ်ခနဲ စူးစူးနှစ်နှစ်ခံစားလိုက်ရသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ချိုး၍ ခွေးနှစ်ကောင် လုနေရာသို့ အော်ရင်း လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ အရှိန်ကြောင့် ဘုတ်မခန္ဓာကိုယ်မှာမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ယိုင်သွားသည်။ နင်းထားသောကိုင်းကလည်း လှုပ်ခါသွားသည်။ ဘုတ်မ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ခေါင်းထက်မှ အကိုင်းကို လှမ်းဆွဲသော်လည်း မမီတော့။

ဘုတ်မရင်တစ်ခုလုံး ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ခံစား
လိုက်ရပြီး အားဟူသော အော်သံနှင့်အတူ တစ်လောက
လုံး မှောင်မည်းသွားတော့သည်။ အလင်းရောင်မဲ့သော၊
အသံဟူသမျှ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းနေသော ဟင်းလင်းပြင်
တွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် မည်မျှကြာသည်အထိ
လွင့်ပျောနေခဲ့သည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ အလင်းမျှင်တန်း
ဖွဖွလေးတစ်ခုက မျက်လွှာကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ
သည်။ မညီညာသော အသံလှိုင်းတစ်ချို့သည် ဘုတ်မ၏
နားစည်သို့ တရစပ်ဝင်ရောက်ရိုက်ခတ်လာသည်။

သမီး သမီးဟု တွင်တွင်ခေါ်နေသော အမေ့အသံ၊
တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဘုတ်မဟု ခေါ်လိုက်သော အေး
ဆောင် အသံ၊ ပြီးတော့ ခွေးဟောင်သံ၊ ပြီးတော့ မသဲကွဲ
သော လူသံများ။ မျက်လွှာကို ရှိသမျှခွန်အားစိုက်ထုတ်ပြီး
ဖွင့် ကြည့်သည်။ မပီပိုးတဝါးသော အမေ့ရုပ်ပုံလွှာ၊ မိမိကို
ပွေ့ထူထားသော အေးဆောင်၊ ထိုနောက် မိမိကို ဝိုင်းထား
သည့်မျက်နှာများ၊ မြင်ကွင်းအားလုံးသည် ဂယက်ထနေ
သည်။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှအရိပ်များကဲ့သို့ပင် အသက်ကို
တင်းကျပ်စွာအားစိုက် ရှူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို အားယူ
လှုပ်ရှားရင်းက

“အ... မေ... ရယ်”

လေးတွဲစွာခေါ်လိုက်မိသည်။ မျက်ရည်ပူတို့စီးကျလာ

သောကြောင့် အမြင်အာရုံတို့က ပို၍ဝါးလာသည်။ နောက် တစ်ကြိမ်အားယူလိုက်ပြီး

“အမေ့ကို... ပေးစီးခဲ့... မိရင်”

ဝါကျမဆုံးခင် ဘုတ်မ ဇက်ကျိုးကျသွားသည်။ ပါးစပ် မှ ပွက်ခနဲ သွေးများအန်ကျလာသည်။ ဒေါ်စိန်ဥမှာ သမီး ရေ ဟု တစ်ခွန်းသာအော်ပြီး သတိလစ်သွားသည်။ အေး ဆောင်မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပူများသည် ဘုတ်မပါးပြင် ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလျက်...။

(စာပေလုပ်သား၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၇)

“ကဲ ဒါကအစာရှာရတဲ့ဒုက္ခကို မြင်သာအောင် ကိုချစ် ရဲ့လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဝတ္ထုတိုလေးနှစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပြလိုက် တာ။ အခုတစ်ခါ- ဥစ္စာတွေကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းရဲ့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းပုံကို ဆက်ရအောင်။ “တရားမရှိ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မရှိတော့ တောင့်တတဲ့ လောဘမီး လောင်တယ်။ ရှိပြန်တော့ ကြောင့်ကြတဲ့ သောကမီး လောင်ပြန်တယ်”။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားအလောင်း သူ တော်ကောင်းများဟာ ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းပြီး တောထွက်ကြတာပေါ့။

ဗုဒ္ဓလက်ထက်က တိဿဆိုတဲ့ရဟန်းတစ်ပါးဆိုရင်

သင်္ကန်းလေးတစ်စုံရတာကို သေသေချာချာ သိမ်းထား
တယ်။ သွားရာလာရာ ဝတ်ရုံမယ်ဆိုတဲ့သဘောနေမှာ
ပေါ့။ ဟော ညလည်းရောက်ရောပျံတော်မူတာပဲ။ သူ့သိမ်း
ဆည်းခဲ့တဲ့ သင်္ကန်းကိုစွဲပြီး သင်္ကန်းခေါက်ထဲမှာ ခုနစ်
ရက် သန်းပြိတ္တာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ပြည်ခရိုင်၊ ပေါက်ခေါင်း
မြို့နယ်က ဓမ္မကထိကဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆိုရင် ရေစက်ချ
တဲ့အခါပါတဲ့ အကြွစေ့တွေကို စုထားတာ သောက်ရေ
အိုးတစ်လုံးစာလောက်ရသတဲ့။ အဲဒါတွေကို ဘယ်သူမျှ
မသိအောင် ကျောင်းလှေခါးအောက်က မြေကြီးထဲ
တူးမြှုပ်ထားတယ်။

ဒါလည်း သိမ်းဆည်းရတဲ့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာဒုက္ခတွေ
ပေါ့။ အဲဒီဘုန်းကြီးပျံတော်မူတဲ့အခါ အဲဒီကျောင်းဝိုင်းထဲ
မှာ ပြိတ္တာကြီးပြန်ဖြစ်နေတယ်။ တော်တော်နဲ့မကျွတ်ဘူး။
နောက်သတ္တိရှိတဲ့ဒကာတစ်ယောက်နဲ့တွေ့မှ အဲဒီဒကာက
ကုသိုလ်ပြုပြီးအမျှပေးလို့ကျွတ်သွားတယ်။ ဒီအကြောင်း
အကျယ်ကို မြန်မာတို့၏အသက်စာအုပ်ထဲမှာ ရေးပြီးသား
ပါ။

လူတွေဆိုရင်လည်း ဥစ္စာတွေ စုမိလာရင် မီးများ
လောင်မလား၊ ရေများ မျောမလား၊ မင်းကများ သိမ်း
မလား၊ သူခိုးကများ ခိုးမလား၊ သားဆိုးသမီးဆိုးကများ
ဖျက်ဆီးမလားဆိုပြီး အမြဲတန်းပူလောင်နေရတယ်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်လောက်က ကချင်ပြည်နယ်မြို့တော် မြစ်ကြီးနားမြို့ကြီး ရေထဲပါသွားဖူးတယ်။ မိသားစု လေးရာလောက်ဒုက္ခရောက်ကြတယ်။ ရပ်ကွက်နှစ်ခုပဲကျန်သတဲ့။

တို့မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာပန်းဒကာကိုတင်မြင့်က မြစ်ကြီးနားမှာနေတာမို့ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရတာ။ မြိတ်မြို့ဆိုရင် မီး ခဏခဏလောင်တယ်။ တစ်ခါလောင်ရင် တစ်မြို့လုံးနီးပါး ကုန်မှရပ်တယ်။ တစ်ခါတော့ အဲသလိုပဲ မီးကြီးလောင်တာ ဘယ်မီးသတ်ကားမှ မနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာဆိုရင် ဥစ္စာစည်းစိမ်များများ စုနိုင်လေများများပူရလေပဲ။

တို့နဲ့သိတဲ့သူဌေးမတစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ သစ်စက်တွေ၊ ရေခဲစက်တွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေ အကုန်မီးထဲပါတယ်။ မီးလောင်ပြီးစအချိန်မှာ အဲဒီဒကာမကြီးပြောတဲ့စကားလေး သိပ်ကောင်းတယ်”

သန်း “ဘယ်လိုများပြောသလဲဘုရား”

နပ် “ကိုယ်ပြုထားတဲ့ဒါနကုသိုလ်ပဲ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအစစ်ဆိုတာ အခုလို ကိုယ့်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မီးလောင်ခံရမှ တကယ်နားလည်လာတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ပိုင်တဲ့ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ နေအိမ်တိုက်တာတွေ မီးလောင်တာမြင်ရတော့ တပည့်တော်ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးလာ

လောင်နေသလောက် ပူလောင်ဆင်းရဲရပါတယ်
ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဆောက်လှူထားမိတဲ့
ကျောင်းတစ်ကျောင်းအကြောင်းလည်း စဉ်းစားမိ
လိုက်ရော စိတ်ချမ်းသာပြီး ရင်ထဲကိုအေးသွား
တာပဲဘုရား။ ဪ-ငါ တကယ်ပိုင်တာဆိုလို့
ကျောင်းဆောက်လှူထားတဲ့ကုသိုလ်လေး တစ်ခုပါ
လားဆိုတာ တွေးမိတာပါ ဘုရား-တဲ့”

သန်း “ဆရာတော်ရေးတဲ့ လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိက
ရည်ရွယ်ချက်စာအုပ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းနဲ့ဘုံဆိုင်
ပစ္စည်းဆိုတဲ့ဖွင့်ဆိုချက်လေးက သိပ်ကောင်းလို့
တပည့်တော် မှတ်မိနေတယ်ဘုရား”

နပ် “ကဲ မှတ်မိရင် ပြောစမ်းပါဦး”

ကိုယ်တကယ်ပိုင်သော ပစ္စည်းဟူသည်

သန်း “လှူဒါန်းပြီးသော ဒါနကုသိုလ်သည် ကိုယ်ပိုင်
ပစ္စည်း၊ မလှူရသေးသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ဟူသမျှ
ဘုံဆိုင်ပစ္စည်း၊ လှူဒါန်းပြီးသော ဒါနကုသိုလ်
စေတနာသည် နာမ်တရားဖြစ်သောကြောင့် မီး
မလောင်၊ ရေမပျော၊ သူခိုး မခိုး၊ မင်းက မသိမ်း
နိုင်၊ သားသမီး မဖျက်ဆီးနိုင်၊ သေသောအခါ
အရိပ်ပမာ နောက်ကလိုက်၍ ဘဝတိုင်း ချမ်းသာ

အောင် ကောင်းကျိုးကို ဆောင်သည်။ နိဗ္ဗာန်သို့
လည်းပို့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒါနကုသိုလ်သည် ကိုယ်
တကယ်ပိုင်သောပစ္စည်းဖြစ်သည်။ မလှူရသေး
သောပစ္စည်းများကို မီးလောင်နိုင်သည်။ ရေမျော
နိုင်သည်။ မင်းက သိမ်းနိုင်သည်။ သူခိုးက ခိုးနိုင်
သည်။ သားဆိုးသမီးဆိုးကဖျက်ဆီးနိုင်သည်။ မိမိ
သေသောအခါအကုန်ထားခဲ့ရသည်။ မလှူရသေး
သောပစ္စည်းများကိုစွဲသေလျှင် အပါယ်သို့ပင် ကျရ
သေးသည်။ ထို့ကြောင့် မလှူရသေးသောဥစ္စာ
ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဘုံဆိုင်ပစ္စည်း၊ အများဆိုင် ပစ္စည်း
ဖြစ်သည်။

-ဆိုတဲ့ ဒဿနလေးပါဘုရား- အဲဒီထဲမှာ ဆရာ
တော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထဲက ဓါး
ပြတိုက်တဲ့အမှုတစ်ခုကို ထည့်ရေးထားသေးတယ်။
သူဌေးမိသားစုတစ်စုကို ဓါးပြတိုက်ပြီးလူသတ်သွား
တယ်။ သူဌေးရယ်၊ သူဌေးကတော်ရယ်၊ သမီး နှစ်
ယောက်ရယ်၊ အစေခံမလေးရယ် ငါးယောက်လုံး
ခေါင်းကိုချည်း သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်သွားတယ်။ သူ
တို့ပိုင်တဲ့ငွေသိန်းပေါင်းလေးထောင် ပါသွားတယ်။
လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်း အကုန်ပါသွားတယ်။

အကယ်၍ သူတို့ဟာ ဒီသိန်းပေါင်းလေးထောင်

ထဲကသိန်းပေါင်းလေးဆယ်လောက်များ လှူတန်း
ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့အတွက် ပါသွားမှာ၊ အခုတော့
တစ်ပြားမှမလှူခဲ့တော့ သူတို့အတွက် ဘာမျှမပါ
သွားတော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းလေးပါ ဘုရား”

နုပိ

“အေး- မင်းကမှတ်မိသားပဲ-အဲဒီပစ္စည်းသိုမှီးမှုနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘုရားရှင်က အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊
နဝကနိပါတ်မှာ တဏှာမူလက တရားကိုးပါးဆို
တာကိုဟောထားတယ်။ လိုချင်တပ်မက်စွဲလမ်းတဲ့
တဏှာကိုအကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ရတဲ့ဆိုးကျိုးကိုးမျိုး
လို့ပြောရမှာပေါ့ကွာ။ အဲဒါတွေက-

တဏှာမူလက တရားကိုးပါး

- ၁။ လိုချင်မှုတဏှာကို အစွဲပြုပြီး ရှာမှီးခြင်းဖြစ်ပေါ်
လာသည်။
- ၂။ ရှာမှီးခြင်းကို အစွဲပြုပြီး ရခြင်းဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။
- ၃။ ရခြင်းကို အစွဲပြုပြီး စီမံဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။
- ၄။ စီမံဆုံးဖြတ်ခြင်းကို အစွဲပြုပြီး မက်မောခြင်း
ဆန္ဒရာဂဖြစ်ပေါ်လာသည်။
- ၅။ မက်မောမှုဆန္ဒရာဂကို အစွဲပြုပြီး စွဲလမ်းခြင်း
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

- ၆။ စွဲလမ်းခြင်းကို အစွဲပြုပြီး သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
- ၇။ သိမ်းဆည်းရခြင်းကို အစွဲပြုပြီး ဝန်တိုခြင်း မစ္ဆရိယဖြစ်ပေါ်လာသည်။
- ၈။ ဝန်တိုခြင်း၊ မစ္ဆရိယကို အစွဲပြုပြီး စောင့်ရှောက် ရခြင်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။
- ၉။ စောင့်ရှောက်ရခြင်းကို အစွဲပြုပြီး တုတ်ကိုင်ရ ခြင်း၊ လက်နက်ကိုင်ရခြင်း၊ ငြင်းခုံရခြင်း၊ နှင်- နှင်ဆိုရခြင်း၊ ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ မုသားဆိုခြင်း စသောများစွာသော အကုသိုလ်များဖြစ်ပွား လာရသည်-ဆိုတဲ့ ကိုးမျိုးပဲ။ ဒီဒုက္ခတွေက ကင်းလွတ်ချင်လို့ ဒါနပြုကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် သူ တော်ကောင်းတွေဟာ ဒါနပြုရတာကို ပျော်ကြ တာ။ ပါရမီဆိုတာ မိုးကျရွှေကိုယ် မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ယူမှရတာ။ သူသူကိုယ်ကိုယ် ဘဝတစ်ခုစပြုဆို တာနဲ့ လောဘကစဖြစ်တာ၊ ပဋိသန္ဓေစိတ်နောက် က ချက်ခြင်းလိုက်ဖြစ်တဲ့စိတ်ဟာ ဘဝနိကန္တိက လောဘဇာစိတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့အရှိအတိုင်းသာ နေမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းယူရင်းနဲ့ သေသွားချင်တဲ့ လူချည်းပဲ။ လှူရင်းနဲ့သေသွားချင်တဲ့လူလို့ မရှိဘူး။ လှူတယ်ဆိုတာ ဘဝပေါင်းများစွာက ကပ်ပါ

လာတဲ့ လောဘကို သေအောင်သတ်တာပဲ။ ဒီ
 အချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်က
 ဗုဒ္ဓ သို့မဟုတ် အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင် ကိုယ်ကျင့်
 ဗုဒ္ဓဝင်နိဒါန်းမှာ အခုလိုရေးခဲ့တယ်။
လူသည် ဘဝကို လောဘဖြင့်စတင်ခဲ့သူဖြစ်၏။
ယင်းလောဘကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ဘဝ
နိကန္တိကလောဘဟူ၍ ခေါ်၏။ ဘဝနိကန္တိက
လောဘ၏အနက်မှာ ဘဝကို မြတ်နိုးသောတဏှာ
ဟူ၍ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူသည် မိမိ၏ဘဝကို
ပျက်သုဉ်းမသွားစေရန် လောဘဖြင့် မိမိလိုချင်
သော အရာရာတိုင်းကို ရအောင်အားထုတ်လေ
၏။ ဤသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဤ
ဓမ္မတာကားအတ္တဓမ္မတာဖြစ်၏။ အတ္တဓမ္မတာဖြစ်
သည့်အလျောက် လူတော်လူကောင်းများအနေ
ဖြင့် လိုက်နာကျင့်သုံးရသောဓမ္မတာမဟုတ်၊ ပယ်
ဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရသောဓမ္မတာသာဖြစ်၏။
 ဗုဒ္ဓဝါဒအရ ဘဝကိုတည်ဆောက်ရသည်မှန်
 ၏။ သို့ရာတွင် ဘဝကိုတည်ဆောက်ရာ၌ ထီး
 အဖြစ် တည်ဆောက်ရသည် မဟုတ်။ ငြမ်းအဖြစ်
 တည်ဆောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ငြမ်းကို မည်မျှပင်ခိုင်
 မာအောင် တည်ဆောက်ရစေကာမူ တစ်ခုသော

နေ့တွင် ငြိမ်းကိစ္စပြီးဆုံးပါက ထိုငြိမ်းကို မလွဲမသွေ ဖျက်သိမ်းရမည် ဖြစ်၏။ အခြားဝါဒများအရသာ ဘဝကိုထီးအဖြစ်တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝကို ထီးအဖြစ် တည်ဆောက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး လူသည် သံသရာမှ မလွတ်တော့ဘဲ သံသရာဝဲ ဂယက်၌ နစ်တစ်ခါ၊ ပေါ်တစ်လှည့်ဖြင့် မျောနေ ပေလိမ့်မည်။ မျောနေရသမျှ ကာလပတ်လုံး လူသည် စံတစ်လှည့် ခံတစ်လှည့်ဖြင့် သောကကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရပေလိမ့်မည်။’

ဆရာကြီးဆိုလိုရင်းကတော့ ဗုဒ္ဓဝါဒအရ လူ ဖြစ်လာတာဟာ မိမိကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချဖို့ပဲ။ အခြားဝါဒအရဆိုရင် လူဖြစ်လာတာ ဟာ လောကကို မိမိအတွက်အသုံးချဖို့ပဲ။ အခု ဒီကမ္ဘာလောကကြီး အမြဲတမ်း ဆူပွက်ပူလောင်နေ ရတာဟာ လောကကို မိမိအတွက် အသုံးချလိုတဲ့ လူတွေ များနေလို့ပဲ။ အကယ်၍ ဗုဒ္ဓဝါဒအတိုင်း မိမိကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချလိုသူတွေ များလာမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ နေချင့်စဖွယ် အေးချမ်းလာမှာပဲ။

မိမိကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချလိုသူ များအတွက် ဗုဒ္ဓက လမ်းစဉ်သုံးရပ်ချထားတယ်။

အဲဒါက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့ပဲ။ ဒီသုံးပါးကို အကျယ်ချဲ့လိုက်ရင် ပါရမီဆယ်ပါးဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါနပြုတာဟာ သံသရာအဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ လောဘကို ပယ်သတ်တာလည်းဖြစ်တယ်။ မိမိကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချဖို့ လမ်းစဉ်ကို ပထမဆုံးခြေချလိုက်တာလည်းဖြစ်တယ်။

ဒါနလေးမှ မပြုချင်တဲ့သူဟာ သီလတို့၊ ဘာဝနာတို့ ပြုလုပ်ဖြစ်ဖို့တော့ ပိုတောင်ဝေးပါတယ်။ ကောင်းတဲ့အလုပ်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးတဲ့အလုပ်ဖြစ်စေ ကြာကြာ လုပ်ရင်စွဲတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဒါနပြုတဲ့အလုပ်ကို ကြာကြာလုပ်ရတယ်။ ကြာရင်စွဲသွားတာပဲ။ မလှူဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူး။ တို့ကို တချို့က သူတို့စိတ်နဲ့ တိုင်းကြည့်ပြီး အံ့သြကြတယ်။ နာမည်ကျော်ဘုန်းကြီး တစ်ပါးသာ ဖြစ်နေတာ ကားကောင်းကောင်းလေးတစ်စီး တောင်မရှိဘဲကိုး။ တို့ကလည်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေလှူတဲ့ ချွေးနည်းစာကိုစုပြီးကားကောင်းကောင်းဝယ်စီးရတဲ့အရသာထက် ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို ပုံပြီး လှူလိုက်ရတဲ့၊ ကူညီလိုက်ရတဲ့ အရသာကို ပိုကြိုက်တာကိုး။

၂၀၀၆ ခုနှစ်လောက်တုန်းက မြိတ်မြို့က ဦးနေ

ဝင်းဆိုတဲ့ဒကာကြီးက ဘုရားရှင်သာဓုခေါ်မယ့် အလှူတစ်ခုကိုလုပ်တယ်”

သန်း “ဘယ်လိုအလှူမျိုးလဲဘုရား”

နပ် “မျက်စေ့တိမ်ကျပြီး မခွဲနိုင်တဲ့နွမ်းပါးသူတွေကို မျက်စိခွဲစိတ်ကုသပေးတာပဲ။ အခက်အခဲက မြိတ်ဆေးရုံ သစ်ကြီးမှာ ၂၄ နာရီ လျှပ်စစ်မီး မရှိသေးတာပဲ။ မြိတ်မှာက မီးစက်နဲ့ပဲ မီးပေးရတာ။ အဲဒါ လျှပ်စစ်မီးပေးတဲ့ပိုင်ရှင်ကလည်း တို့ရဲ့တရားနာပရိသတ်တစ်ဦးဆိုတော့ သူက လူနာတွေအတွက် ၂၄ နာရီ လျှပ်စစ်မီးပေးမယ်။ အဲဒီအတွက် ကြိုးနဲ့မီးချောင်း လိုတယ်။ ဒီအတွက် အလှူရှင်ဟာ တော်တော်နဲ့ မပေါ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

သိန်း ၆၀ အကြွေးရှိပျက်နှင့် ဒါနပြုသူ

ဟိုမယ်-ဆေးထိုး၊ ခွဲစိတ်ခတ် လှူမယ့်လူက ရှိနေပြီ။ မီးချောင်းနဲ့မီးကြိုးမရှိလို့ ဒီအလှူကြီးပျက်သွားမယ်ဆိုရင် မျက်စိဝေဒနာရှင်တွေအတွက် သိပ်နစ်နာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် တို့က ၂၂ သိန်းကျော်လှူပေးလိုက်လို့ မီးကြိုးနဲ့ မီးချောင်း အဆင်ပြေသွားတယ်။ ဒီလိုလှူတော့ တချို့က ပြောတယ်။ လှူမှာပေါ့ အဲဒီကိုယ်တော်က ချမ်းသာတာကိုးတဲ့။

ကိုယ့်ထက်သာတာကို-သာပါတယ်ရယ်လို့ ချီးမွမ်းစကား မပြောနိုင်တာဟာ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယပဲ။ တကယ်တော့ ဒီမြို့မှာတို့ထက်ဘုန်းကြီးတဲ့၊ တို့ထက်ပိုက်ဆံပေါတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ၊ လူတွေ အများကြီးပါ။ ဆိုလိုတာက ငွေရှိတိုင်း မလှူပါဘူး။ သူတော်ကောင်းစိတ်နဲ့ သဒ္ဓါရှိမှ လှူတာပါ။ တကယ်တော့ တို့ ခဏခဏပြောခဲ့သလိုပဲ တို့ကရှိလို့လှူတာ မဟုတ်ဘူး။ သိလို့ လှူတာ။ ဘယ်လိုသိတာလဲဆိုရင် အခုလို ကမ္မည်းထိုးလို့မရတဲ့နေရာဆိုရင် လှူချင်တဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာကို သိတာ။ သူများ မလှူချင်မှန်း သိလို့ လှူတာ။

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက မြိတ်မြို့က တို့ရိပ်သာမှာ သုံးထပ်ယောဂီဆောင်ကြီးဆောက်နေတာ အကြွေး သိန်း ၆၀ ကျော်ရှိတယ်။ အဲဒီအကြွေးကို မဆပ်သေးဘဲ၊ မီးကြိုးနဲ့မီးချောင်းကိုလှူပေးခဲ့တာပါ။ ပန်းကို ထုတ်တဲ့ဖက်ဟာ ပန်းရနံ့တွေကူးပြီး မွှေးတယ်။ ငါးပိကို ထုတ်တဲ့ဖက်ဟာ ငါးပိနံ့တွေကူးပြီး နံတယ်။ ထို့အတူ သူတော်ကောင်းကို မှီဝဲဆည်းကပ်သူဟာ သူတော်ကောင်း ဆီကအကျင့်ကောင်းတွေကူးပြီး ကိုယ်ပါ သူတော်ကောင်း ဖြစ်လာတယ်။

မသူတော်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်သူဟာလည်း မသူတော်ရဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေကူးပြီး ထိုသူပါ မသူတော် ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓက မိမိထက် သီလသမာဓိပညာ သိက္ခာ သုံးပါးသာတဲ့သူကိုသာ ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းရမယ်။ အကယ်၍ မိမိနေထိုင်ရာဒေသမှာ သိက္ခာသုံးပါး မိမိ ထက်သာတဲ့သူမရှိရင် တန်းတူသူကိုရှာပေါင်းရမယ်။ မိမိ နေထိုင်ရာ ဒေသမှာ သိက္ခာသုံးပါး မိမိထက်သာသူ၊ တန်းတူသူကို မရှိဘူးဆိုရင် တစ်ယောက်တည်းသာနေ ပါတဲ့။

မိမိအောက်သိက္ခာသုံးပါးအောက်ကျသူနဲ့တော့ မပေါင်း ပါနဲ့တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ပါ သိက္ခာသုံးပါး နိမ့်ကျသွားနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။ မြတ်မြို့မှာ အခွန်ဦး စီးဌာနက မောင်မျိုးသန့်နဲ့ မသော်တာဆိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ တို့ရေးတဲ့ မြန်မာတို့၏ အသက်စာအုပ်နဲ့ မဂ်တားဖိုလ်တားအန္တရာယ်များ စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီး တို့ရဲ့ပစ္စည်းလေးပါးဒကာတွေ ဖြစ်လာ ကြတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တို့စကားကိုလည်း သိပ်နား ထောင်တယ်။ တို့ဖတ်ခိုင်းတဲ့စာအုပ်တွေဆိုရင် အကုန် ဖတ်တယ်။ တို့နာခိုင်းတဲ့ တခြားဆရာတော်တွေရဲ့တရား ခွေတွေကိုလည်း အကုန်နာတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုယ် တိုင် သိရုံမကဘူး သူဟစ်ပါးသိအောင်၊ နားလည်အောင်၊ စိတ်ဝင်စားအောင် ဓမ္မဆောင်းပါးတွေကိုပါ ရေးနိုင်လာ

တယ်။ မသော်တာဆိုရင် တို့ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကျင်းပတဲ့
ဝိပဿနာဂုဏ်ရည်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးပြိုင်
ပွဲမှာ စာပေနဲ့အမြဲမွေ့ပျော်နေတဲ့ ရဟန်းတော်တချို့
ကိုကျော်ပြီး တတိယဆု-ငါ့ဆောင်းကျပ်ကို ဆွတ်ခူးသွား
တယ်။ ပထမဆုနဲ့ ဒုတိယဆုကတော့ ရဟန်းတော် နှစ်
ပါးပဲရသွားတယ်။ ပထမဆုရတဲ့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့
ဆောင်းပါးကို အိတ်ဆောင်စာအုပ်ထုတ်ထားပါတယ်။

သန်း “မသော်တာရဲ့တတိယဆုရသွားတဲ့ ဆောင်းပါး
လေးကိုလည်းဖတ်ချင်လိုက်တာဘုရား။ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ရဟန်းတော်တွေ
ကြားထဲမှာ တတိယဆုရတယ်ဆိုတာ တော်တော်
ကြိုးစားထားလို့နေမှာ ဘုရား”

နုပ် “အေး-တို့ပြန်ရှာလိုက်ဦးမယ်၊ ရှာတွေ့ရင်တော့
ထည့်ပေးမယ်”

သန်း “ပြီးတော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ဆရာ
တော်ဖတ်ခိုင်းတဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း သိချင်တယ်
ဘုရား။ ဘာပြောပြော ဒီစာအုပ်တွေဟာ သိက္ခာ
သုံးပါးတိုးတက်ဖို့သာမက စာရေးနည်းတွေ အ
တွက်ပါ အထောက်အကူပြုမယ်လို့ထင်လို့ပါ
ဘုရား”

နုပ် “အေးပြောပြမယ်။ သူတို့ကိုဖတ်ခိုင်းတဲ့စာအုပ်တွေ

က တို့ကိုယ်တိုင်အစဉ်အတိုင်းဖတ်ခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေ
ပဲ။ အဲဒါတွေက-

- (၁) ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ရဲ့ရတနာ့ဂုဏ်ရည်
- (၂) ။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ
- (၃) ။ အနာဂတ်သာသနာရေး
- (၄) ။ နောက်ဆုံးဆယ်လ
 မြတ်ဗုဒ္ဓ
- (၅) ။ ဘုရားဥပဒေတော်ကြီး
- (၆) ။ အခြေပြုပဋ္ဌာန်းတရားတော်
- (၇) ။ တစ်ဘဝသံသရာ
- (၈) ။ တစ်ဘဝသာသနာ
- (၉) ဓမ္မာစရိယဦးဌေးလှိုင်ရဲ့ ရတနာသုံးပါးကျေးဇူး
 ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုများ
- (၁၀) ။ မေတ္တာဝါဒ
- (၁၁) ။ ချမ်းမြေ့စွာဘဝနေနည်း
- (၁၂) ။ ဓမ္မဒူတ ပထမတွဲ
- (၁၃) ။ ဓမ္မဒူတ ဒုတိယတွဲ
- (၁၄) ။ ဓမ္မဒူတ တတိယတွဲ
- (၁၅) ။ ရဟန္တာနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ
- (၁၆) ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်ရဲ့ ဗုဒ္ဓ သို့မဟုတ်
 အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်

- ကိုယ်တွေ့ ဗုဒ္ဓဝင်
- (၁၇) ။ အမြင်များပြောင်းလဲခြင်း
နှင့် အတွေးအမြင်စာစုများ
 - (၁၈) ။ ဘဝအမြင်သစ်(ငါးပါး
သီလအဖွင့်)
 - (၁၉) ။ ဓမ္မပဒ (ဓမ္မဒဿနများ)
 - (၂၀) ။ စာဖတ်သူများ
(စာဖတ်နည်း)
 - (၂၁) ။ ချမ်းသာကိုရှာဖွေခြင်း
(ဓမ္မစကြာ)
 - (၂၂) ။ အတ္တဝါဒမှ အနတ္တဝါဒ
သို့ ခရီးစဉ်
 - (၂၃) ထီးချိုင့်မြို့တည်တောဆရာတော်ရဲ့-
ယနေ့ဗုဒ္ဓဝါဒဆိုင်ရာ
အပေးအဖြေများ-
(၇-အုပ်တွဲ ၇အုပ်)
 - (၂၄) ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတရဲ့-
ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ
(၁၁အုပ်တွဲ ၁၁အုပ်)ယခု
သုံးအုပ်နှင့်အပြီးရိုက်
ထားသည်။

(၂၅) လယ်တီဒီပနီပေါင်းချုပ်-လေးတွဲ

-အဲဒါတွေပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တို့နဲ့တွေ့စက
အသက် ၃၀ ကျော်၊ လူငယ်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာလည်း
ဖတ်၊ တရားလည်းနာတော့ လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိက ရည်
ရွယ်ချက်ဟာ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ဆိုတာကို တကယ်သိသွား
ခဲ့တယ်။ သိတဲ့အတိုင်းလည်း သူတို့ရောက်ရာဒေသမှာ
လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် ကောင်းကျိုးတွေ
ကို စွမ်းနိုင်သမျှ လုပ်ဆောင်သွားတယ်။

မြိတ်မြို့ရပ်ကွက် အသီးသီးက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
ကတ္တရာလမ်းတွေခင်းဖြစ်အောင် နှိုးဆော်ပြီးလုပ်သွား
ခဲ့တာ မောင်မျိုးသန့်ပဲ။ တို့ သစ်ညီနောင်ကျောင်းအဝင်
လမ်း ကတ္တရာလမ်းခင်းဖြစ်အောင်လည်း သူတို့ လင်
မယား ဦးဆောင်သွားတာပဲ။ အခွန်ထမ်းတဲ့ပြည်သူတွေ
အခွန်ဆောင်ချင်အောင် သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်။
အခွန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဒါနပြုခြင်းပဲလို့ မြိတ်ကလူတွေ
သေသေချာချာသိသွားတာ မောင်မျိုးသန့်ရဲ့ကျေးဇူးတွေပါ
တယ်။

နိုင်ငံတော်လည်း ထိုက်တန်တဲ့ အခွန်ငွေရအောင်၊
အခွန်ဆောင်တဲ့သူတွေလည်း ဆောင်နိုင်အောင်၊ ဆောင်
ချင်အောင် မောင်မျိုးသန့်က သူ့အတွက် ဘာမှမတောင်း
ဘဲ စေတနာသက်သက်နဲ့လုပ်သွားလို့ နိုင်ငံတော်နဲ့ပြည်သူ

နှစ်ဖက်လုံးမှာ အဆင်ပြေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်က မောင်မျိုး သန့်က မြို့နယ်အခွန်ဦးစီးဌာနမှူး၊ တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန မှူးက မောင်ကျော်ရဲထွန်း၊ သူလည်း တို့ရိပ်သာမှာတရား အားထုတ်နေတဲ့သူတော်ကောင်းပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်းလိုက်တာ မြို့အတွက်ရော၊ နိုင်ငံအတွက်ရော၊ သာသနာအတွက်ရော သုံးဖက်လုံး ကောင်းသွားတယ်။ သူတို့က စေတနာနဲ့လုပ်ပေးမှန်းသိ တဲ့အခါ တချို့လုပ်ငန်းရှင်တွေကလည်း စေတနာသက် သက်နဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်ပေးကြတယ်။ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ကူညီ ထောက်ပံ့ပုံမျိုး နည်းနည်းပါးပါးဆိုရင် သူတို့လက်ခံပါ တယ်။

များများစားစား ပေးလာပြီဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့၊ ပရဟိတကျောင်းတို့မှာ လှူဖို့ဆက်သွယ်ပေးတယ်။ သစ် ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာကျောင်းမှတ်ဦးကြီးဟာ အခွန်ဆောင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက သူတို့အဆက်အသွယ်နဲ့လာလှူထား တာပါ။ တို့နဲ့အရင်က မတွေ့ဘူးပါဘူး။ ဒီအချိန်က ရွှေ ပြည်သာရိပ်သာက မြေအကျယ်အဝန်းက ပေ၄၀-ပေ ၁၂၀ပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရိပ်သာတရားစခန်း မဖွင့်နိုင် ဘူး။

ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ဧရာဝတီဘက်က စာဖတ် ပရိသတ်တွေ၊ တရားနာပရိသတ်တွေက ရန်ကုန်မှာ

တရားစခန်းမဖွင့်ဘူးလား။ ဆရာတော်ဆီမှာ တရားစခန်း
ဝင်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းလည်း ဆက်ကြတယ်၊ စာလည်း
ရေးကြတယ်။ မြိတ်နဲ့ကော့သောင်းက တရားစခန်းကျ
တော့လည်း အဲဒီဘက်ကလူတွေ ဘယ်လာနိုင်မှာတုန်း။
ဒါကိုသိသွားတဲ့ မောင်မျိုးသန့်နဲ့မသော်တာတို့ဟာ မှော်ဘီ
မြို့နယ်မှာ ရိပ်သာဖွင့်ဖို့ ကျောင်းမြေ ၁၀ ဧကအတွက်
ငွေ သိန်း ၂၀ လှူရှာတယ်။

မောင်ကျော်ရဲထွန်းက ငါးသိန်းလှူတယ်။ အခုဆိုရင်
ဟိုကလှူ၊ ဒီကလှူနဲ့ မြေဧက(၅၀)လောက်ဖြစ်သွားပြီ။
အဆောက်အဦးတွေလည်း အတော်ပြီးနေပါပြီ။ အံ့ဩစရာ
ကောင်းတာက မောင်မျိုးသန့်တို့မသော်တာတို့ဟာ တို့
အတွက် ရိပ်သာဖွင့်ဖို့ကျောင်းမြေအတွက် သိန်း ၂၀ လှူ
တယ်ဆိုတာ ရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သိလို့ လှူကြတာပါ”
သန်း “ဘယ်လိုသိလို့လှူတာလဲ ဘုရား”

နပ် “ဒီလို ကမ္ဘာ့ထီးလို့မရတဲ့နေရာမျိုးဆိုရင် လှူချင်
တဲ့သူ သိပ်မရှိဘူးဆိုတာကို သူတို့ကသိလို့၊ မရှိမဲ့
ရှိမဲ့ကြားက လှူကြတာ။ ဒီအချိန်က သူတို့ဟာ
ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့တာဝန်ကျရာ လျှောက်သွားနေရ
တာ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ခြံ သေသေချာချာ မရှိသေး
ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖြူးမြို့ပေါ်က ခြံနဲ့တိုက်ကို သိန်း
၉၀ကျော်နဲ့ဝယ်တာ အကြွေးမကျေသေးဘူးလို့ သိ

ရတယ်။ နောက် သူတို့စီးနေတဲ့ ပါပလစ်ကာကား
လေးတစ်စီးကိုလည်း လိုတဲ့နေရာသုံးရအောင်
ဆိုပြီး ကျောင်းကိုလှူထားကြတယ်။ ခု ဒီကား
လေးကြောင့် မှော်ဘီရိပ်သာမှာရှိတဲ့ယောဂီတွေ၊
သံဃာတွေ ဆေးရုံဆေးခန်းသွားတာကအစ
အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိမ်
မှာ အနေများတဲ့ မသော်တာက စာပိုရေးဖြစ်
တယ်။

သူဟာ အရင်တုန်းက နွမ်းပါးတဲ့သူတွေကို
ထောက်ပံ့ရကောင်းမှန်း မသိဘဲ၊ တို့နဲ့တွေ့မှ
ထောက်ပံ့ရကောင်းမှန်း သိလာပုံအကြောင်း နှစ်
မျက်နှာဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်။
အဲဒါကို နောက်အပတ်ကျမှဆက်ပြောမယ်။

လှူဆဲအချိန် စိတ်ထားပုံ

တချို့က ပေးလှူတဲ့အခါမှာ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၊ အလှူ
ခံပုဂ္ဂိုလ်၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်နာမ်သင်္ခါရအဖြစ်
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအဖြစ် လက္ခဏာရေးတင်ပြီးလှူ
မှ ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောဟောကြတယ်။
အဲဒါကတော့ အဋ္ဌသာလိနီကျမ်းမှာ ဒါနနဲ့စပ်ပြီး
ဘာဝနာမယကုသိုလ်ဖြစ်နိုင်ပုံကို ပြဆိုထားတာနဲ့ ရော

ယောင်ပြီး ပြောဟောချက်ပါပဲ။ အဋ္ဌသာလိနီကျမ်းမှာ
 ပြထားတာက ပေးလှူပြီးတဲ့အခါမှာ ခယံ၊ ဂစ္ဆိဿတိ၊
 ကုန်ခြင်း သို့ရောက်လတ္တံ့။ ဝယံ ဂစ္ဆိဿတိ၊ ပျက်
 ခြင်း။ ပျောက်ကွယ်ခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့လို့ ဒီလိုနှလုံး
 သွင်းပုံကိုပြထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ ပေးလှူပြီးမှ နှလုံး
 သွင်းပုံပါ။ မလှူခင်က နှလုံးသွင်းပုံလည်း မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ လှူဆဲမှာ နှလုံးသွင်းပုံလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
 နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပုံပြထားတာဟာ
 ဉာဏသမ္ပယုတ် ဖြစ်ရေးအတွက်ပြတာလည်း မဟုတ်
 ပါဘူး။ ဘာဝနာမယကုသိုလ်ဖြစ်ရေးအတွက် ပြတာ
 ပါ။ အကယ်၍ ခယဝယ တင်ပြီးလှူမှ ဉာဏသမ္ပ
 ယုတ် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် သာသနာပမှာ လှူတဲ့အလှူ
 ဒါန ဟူသမျှဟာ ဉာဏဝိပဿယုတ်ချည်း ဖြစ်တယ်လို့
 ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမဆိုသင့်တာကတော့ အလွန်
 ထင်ရှားပါတယ်။ နောက်တစ်ခုစဉ်းစားစရာကတော့
 ဘုရားအလောင်းတော် အလှူပေးတဲ့အခါတွေမှာ
 ခယဝယတင်ပြီး လှူကြောင်း ဘယ်မှာမှပြဆိုချက်မရှိ
 ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့တရားတော် တွေထဲမှာ
 လည်း အလှူဒါနပြုတဲ့အခါ ခယဝယတင်ပြီး လှူရ
 မယ်လို့ ဘယ်မှာမှဟောကြားချက်မရှိဘူး။ အမှန် ရှိ
 တာကတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဂုဏ်တွေမြင့်မြတ်ရင်

မြင့်မြတ်သလောက် အကျိုးကြီးကြောင်း ဟောကြား
ချက်သာရှိပါတယ်။ ဒီတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ဂုဏ်ကို
သာ အာရုံပြုပြီး စိစစ်ရွေးချယ်ဖို့လိုပါတယ်။ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရုပ်နာမ်တရားမျှ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ
သဘောမျှဟုတကယ်ထင်မြင်ပါလျှင် ဂုဏ်ရှိ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဂုဏ်မဲ့အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တန်းတူဖြစ်သွားပါလိမ့်
မယ်။ အဲဒီတော့ ကြည်ညိုဖွယ်မရှိတဲ့အတွက် ဒါနကု
သိုလ်လည်း ထက်သန်ဖွယ်မရှိ၊ အကျိုးပေးလည်း
ထက်သန်ဖွယ်မရှိ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီနေရာမှာ ခယဝယတင်ပြီးလှူရင် ဝိပဿနာဖြစ်
လို့ မဂ်ဖိုလ်နှင့် ပိုပြီးနီးစပ်မယ် မဟုတ်လားလို့
စောဒကတက်ဖွယ်ရှိပါတယ်။ ဝိပဿနာအစစ်ဖြစ်ရင်
မဂ်ဖိုလ်နဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်တာမှန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်
ပစ္စည်းအကုန်ခံပြီး ပေးလှူနေဖို့မလိုပါဘူး။ မလှူဘဲနဲ့
ဝိပဿနာချည်း သက်သက်ရှုနေရင် အဲဒီခယဝယ
တင်တဲ့ ဝိပဿနာအတုထက် ပိုပြီးမဂ်ဖိုလ်နဲ့နီးစပ်ပါ
တယ်။ အမှန်ကတော့ ပေးလှူတယ်ဆိုတာ ဝိပဿ
နာရှုဖို့ ရည်ရွယ်ရင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနကုသိုလ်၏
အကျိုးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပေးလှူကြတာသာဖြစ်
ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အလှူဒါနပြုရာမှာ

အကျိုးကြီးမြတ်စေနိုင်တဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း သံဃေဒိန္နံမဟာပွလံ-သံဃာအားလှူလျှင် အကျိုးကြီးသည် စသည်ဖြင့် ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ နှလုံးသွင်းပုံတွေလည်း သဒ္ဒါယ ဒါနံ ဒေတီ- ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်၍ပေးလှူသည်စသည်ဖြင့် ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ ရုပ်နာမ်အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တရှုပြီး လှူရန်ဟောကြားထားတာလည်း မရှိပါဘူး။
(မဟာစည်ဆရာတော်၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်မှ)

သံသရာလည်စေသောတရား

မာလောနွယ်၏သဘောကိုကြည့်ပါလေ။ လှမ်းမှီရာသစ်ပင်ကို ငြိတွယ်လွှမ်းမိုး၍ကြီးပွားလေ့ရှိ၏။ တဏှာသည် မာလောနွယ်နှင့်တူလေသည်။ မေ့မေ့လျော့လျော့လှည့်လည်နေထိုင်သောသတ္တဝါကို ငြိတွယ်လွှမ်းမိုး၍ ကြီးပွားလေ့ရှိ၏။ သစ်သီးကို အလိုရှိသောမျောက်သည် တောထဲ၌ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ တစ်ကိုင်းမှတစ်ကိုင်းသို့ကူးပြောင်းပြေးလွှားနေလေ၏။ ထို့အတူ တဏှာတိုးပွားနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဘဝမှတစ်ဘဝသို့ကူးကာ ပြောင်းကာကျင် လည်နေရလေ၏။

အရှင်မာလုကျပုတ္တ(ဆက္ကနိပါတ်-၅)

စိတ်ကိုဆုံးမနည်း ဥပမာ

သင့်အား အမျက်ဒေါသဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော် ကြမ်းတမ်းသောလွှဲသွားကို ဥပမာတင်၍ ရှုလော့၊ အချိုအချဉ်စသော အရသာ၌ တပ်မက်မှုတဏှာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော် မိမိရင်သွေးငယ်၏အသားကို စားသောက်ခြင်းဥပမာ တင်၍ ရှုဆင်ခြင်လော့။ သင်၏စိတ်သည် ကာမဂုဏ်အာရုံတို့၌ ပြေးသွားကျက်စားနေခဲ့သော် စပါးခင်းကို ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်သည့် နွားဆိုးအားကြိုးဖြင့် နှောင်တုပ်ကာ တိုင်၌ချည်ထားသည်ကို ဥပမာတင်၍ ရှုဆင်ခြင်လော့။ သင်၏စိတ်ကို သတိဟူသောကြိုးဖြင့် သမာဓိဟူသော တိုင်၌ဖွဲ့ချည်၍ ဆုံးမနှိပ်ကွပ်လေလော့။

အရှင် ဗြဟ္မဒတ္တ(ဆက္ကနိပါတ်-၁၂)

နပ် “ကဲ မသော်တာရဲ့ဆောင်းပါးတိုလေးကို ဖတ်ကြည့်ရအောင်၊ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်က- ‘မေတ္တာရိပ် အောက်ဝယ်’လဲ့ ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် မေတ္တာတရားသည် အထူးပင် အရေးကြီးလေသည်။ မေတ္တာတရားသာ မရှိတော့ပါလျှင်လည်း ဤကမ္ဘာလောကကြီးပျက်သုဉ်းမည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ မေတ္တာတရားအမှန်တကယ်ရှိလာပါလျှင် သူတစ်ပါးတို့၏ ကောင်းကွက်များကို အလိုလိုကြည့်တတ်လာပြီး

မကောင်းကွက်များကို မကြည့်တော့ခြင်းကြောင့် ဘုရားရှင်က အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တွင် ယောနိသော မနသီကာရ(စိတ်ထားကောင်း နှလုံးသွင်းမှန်ကန် မှု)ရှိသူသည်ကုသိုလ်ချည်းသာဖြစ်ရသည်ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ မေတ္တာဓာတ်ဖြင့်ကောင်းကွက်ကို သာကြည့်မည်ဆိုလျှင် စိတ်လည်းချမ်းသာရသလို ကုသိုလ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသဓာတ်ဖြင့် မကောင်းကွက်ကိုသာ ကြည့်ပါလျှင် စိတ်လည်း ဆင်းရဲရသလို၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်ရသည်။ ထိုဒဿနလေးကို အမြဲလက်ကိုင်ထားကာ ကိုယ်တွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော ဆရာတစ်ဆူ (မေတ္တာရှင်)ကိုဘဝတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့်အချိန်မှ စတင်ကာ ကျွန်မ၏ဘဝလေးသည် ဒေါသဓာတ်အားကောင်းရာမှ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲခဲ့ရပါတော့သည်။ ထိုဆရာအရှင်မြတ်၏မေတ္တာရိပ်အောက်ဝယ်ခိုလှုံခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ဒေါသမင်းနှင့် အမြဲစစ်ခင်းခဲ့ရသော ကျွန်မဘဝ မလှမပလေးသည် တစစနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့လာကာ မေတ္တာထားတတ်လာပါသည်။ ကရုဏာထားတတ်လာပါသည်။ လောက အကျိုးသယ်ပိုးလိုစိတ်များ တိုးပွားလာပါတော့သည်။

စိတ်ထားကောင်း နှလုံးသွင်းမှန်ရှိသူ၊ မေတ္တာ
 တရား၊ ကရုဏာတရားအားကောင်းလွန်းသူ၊
 ဆရာအရှင်မြတ်ကြောင့်လည်း ကျွန်မမှာ မိမိ မပြု
 ဘူးသေးသော ကောင်းမှုကုသိုလ်များ တိုးလာကာ
 စိတ်ထားကောင်းများလည်း အတော်တိုးတက်ခဲ့ပါ
 သည်။ နဂိုကဆိုလျှင် ကျွန်မမှာမလှူတတ်၊ မတန်း
 တတ်ဟု ပြောရမည်ထင်ပါသည်။ အကြောင်းကား
 ဘုရားနှင့် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကို လှူ
 မှသာ အကျိုးကြီးသည်ဟုခံယူထားခြင်းကြောင့်
 ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သံသရာတစ်ခွင်မှာ အသေမျော
 မျောနေရဦးမည့် ထိုအတွေးများကို ဆရာအရှင်
 သည် ပါရမီထိုက်သော ကုသိုလ်မျိုးကို ကိုယ်တွေ့
 ကျင့်ပြခြင်း၊ လက်တွေ့ကျင့်စေခြင်းဖြင့် ငါ
 ကောင်းစားရေး မပါစေဘဲ၊ လောကအတွက်
 အများအကျိုးအတွက် လိုအပ်ရာ တို့ကို လှူဒါန်း
 စေခဲ့ပါသည်။

ငါ့အတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ လောကအတွက်၊
 အများအတွက် ပြုလျှင် ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ်သည်။
 လောကအတွက်၊ သူတစ်ပါးအတွက်ဆိုသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် မိမိအတွက် တပ်မက်ခြင်း လောဘ
 ကို အလိုလိုပယ်စွန့်ပြီးသားဖြစ်ရလေသည်။ ယင်း

ကိုပင် နေက္ခမ္မပါရမီဟု ဆိုပါသည်။ ပါရမီဆယ်
ပါးတွင် နေက္ခမ္မပါရမီသည် အရေးအကြီးဆုံးဟု
ဆိုရပေမည်။ နေက္ခမ္မပါရမီဝင်လိုက်သည်နှင့်
ကောင်းမှုပြုတိုင်း သူတစ်ပါးကောင်းစားဖို့ရန် ဦး
တည်လိုက်ခြင်းကြောင့် ငါကောင်းစားရန်ဟူသော
ဒိဋ္ဌိနှင့် လောဘကို အလိုလိုပယ်သတ်ပြီးသား ဖြစ်
သွားရပါသည်။

မိမိတို့ထက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသူများ၊ အကူအ
ညီလိုအပ်နေသူများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်
စောင့်ရှောက်ကူညီလျက်ရှိသော ဆရာအရှင်သည်
မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရား အားနည်းသေး
သော ကျွန်မကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လက်တွေ့
ကျင့်သုံးစေခြင်းဖြင့် သူတော်ကောင်းဘဝရောက်ရှိ
စေရေးအတွက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် လမ်းပြသွန်သင်
ပေးခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါက မြိတ်မြို့နယ်၊ ကျောက်
ဖြူတောင်ရွာအတွင်းမှ အိမ်တစ်အိမ်မီးလောင်ခဲ့
သည်။ ထိုအိမ်ရှင်သည် မုဆိုးမဖြစ်သည်။ ဆရာ
တော်သည် သူ့တွင်ရှိသမျှ ငွေသုံးသောင်းလုံးကို
၎င်းမုဆိုးမအား အိမ်ပြန်ဆောက်ရန် ထောက်ပံ့
ကူညီခဲ့သည်။ (၂၀၀၄ ဝန်းကျင်ခန့်က)။ ကျွန်မတို့
ဇနီးမောင်နှံကိုလည်းတတ်နိုင်သမျှလှူခိုင်းခဲ့သည်။

ကျွန်မမှာ ဆရာကို ကြည်ညို၍သာ လှူလိုက်ရသည် ဘာပီတိမှ ဖြစ်မလာပါ။ ဆရာကတော့ ဝမ်းသာအားရနှင့်အေးမြ ကြည်လင်သောအပြုံးတို့နှင့် ကျွန်မကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မိမိလက်နှင့် လှူခိုင်းပါသည်။ မေတ္တာ ကရုဏာအားနည်းသေးသော မိမိကသာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိသော်လည်း။ မေတ္တာကရုဏာအားကောင်းလှသော ဆရာအပြုံးကိုတော့ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုအပြုံးလေးမှ ခွန်အားသတ္တိများကိုတော့ ရခဲ့ပါသည်။ ထိုခွန်အားသတ္တိများသည် ယခုအချိန်တွင်တော့ မေတ္တာကရုဏာအားများကို တိုးပွားလာစေကာ မိမိသည်လည်း မိမိစွမ်းနိုင်သလောက် နွမ်းပါးသူတို့အား ဒါနပြုတတ်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့်သာပင် ဆရာအရှင်က ရတနာသုံးပါး၌သာမက ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသူများအပေါ်၌လည်း ပေးလှူတတ်ပါက အမြင့်မြတ်ဆုံးပါရမီဆယ်ပါးကုသိုလ်မျိုးရကြောင်း လက်တွေ့ကျင့်သုံးစေခြင်းဖြင့် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာနည်းလမ်းတစ်ခုကို ပြသခဲ့သည်။

ထိုမေတ္တာကရုဏာများကို အစဉ်တန်ဖိုးထားရင်း ဆရာကျေးဇူးကို နေ့စဉ်ဦးညွှတ်ရပါသည်။ ဒါနပြုရာတွင် မိမိတို့ထက်မြင့်မြတ်သူအား လှူပါ

က ပူဇော်သည်မည်ပါသည်။ တန်းတူသူအား
လှူပါက ကူညီသည်မည်ပါသည်။ မိမိထက်နိမ့်
ကျသူအား လှူပါက ချီးမြှောက်သည်မည်ပါသည်။
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဥတ္တမပုရိသဒီပနီ
ထဲတွင် အကျိုးလိုလားသောစိတ်ဖြင့် အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ် အယုတ်အမြတ်ရွေးချယ်မှု၊ အကျိုးကြီး
သောအလှူခံကိုရွေးချယ်မှုတို့သည် ပါရမီကုသိုလ်
မျိုး မဟုတ်၊ အကျိုးကို အလေးမထား၊ လှူဒါန်းမှု
ကိုသာ အလေးဂရုပြုခြင်းသည်သာလျှင် ပါရမီ
ကုသိုလ်မျိုးဖြစ်သည်ဟုမိန့်တော်မူထားခဲ့ပါသည်။

ဒါနပြုခြင်းသည် လောကကိုကျေးဇူးဆပ်ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလောကထဲတွင် ဂုဏ်ရှိ၊ ဂုဏ်မဲ့၊
လူချမ်းသာ၊ လူဆင်းရဲအားလုံးပါသည်သာဖြစ်
သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို မိမိစွမ်းအားရှိသမျှ
ပံ့ပိုးသင့်ကြောင်းကို ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်က-
ကုမ္ဘာယောသအကြောင်းဆောင်းပါးတွင် ယခုလို
ရေးသားခဲ့သည်။

ဤလောက၌ လူတို့သည် ရည်မှန်းချက်ရှိသူ
များလည်း ရှိကြ၏။ ရည်မှန်းချက်မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့
တန်တန်နေသူများလည်းရှိကြ၏။ ရည်မှန်းချက်
မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေသူများသည် သူဌေးဖြစ်

ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်ဖြစ် ရခဲလှစွာသောလူ့ဘဝကို အကျိုးမဲ့အချည်းနှီးဖြုန်းတီးနေသူများဖြစ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ့ဘဝဟူသည် မိမိအတွက်စားရ ရုံ၊ သောက်ရရုံ၊ ပျော်ရွှင်ရရုံမျှသာ အနက်ရှိသည် မဟုတ်။ လူ့ဘဝဟူသည် ထိုမျှလောက်သာ အနက်ရှိသည်ဆိုပါက ရှေးခေတ်မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (စာရိ ဝက)ဂိုဏ်း၏အဆိုအမိန့်ကို လိုက်နာရာရောက်၏။ လူ့ဘဝဟူသည် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသော ကစားကွင်းသဖွယ်ဖြစ်၏ဟူ၍ စာရိဝကဂိုဏ်းသား များကဆိုကြ၏။ လူ့ဘဝ၏ အနှစ်သာရကား ကတညုတကတဝေဒီမင်္ဂလာတရားတော်အရ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ရန် ပင် ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးပါဝင်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနိုင်ကျင့်၍ လည်း ရ၏။ ပံ့ပိုး၍လည်း ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနိုင်ကျင့်သူသည် သစ္စာမဲ့သူဖြစ်၏။ ကျေးဇူး မဲ့သူဖြစ်၏။ မိမိ၏ဘဝ ရှင်သန်နေခြင်းသည် ပတ် ဝန်းကျင်က တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပံ့ပိုးပေးနေသော ကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန် လည်၍ကျေးဇူးဆပ်ရန် တာဝန်ရှိ၏။ ဤသို့ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းကို မင်္ဂလာဟူ၍ဆိုရ၏။ သက်ရှိ

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အုပ်စုခွဲလိုက်လျှင် မိမိထက် မြတ်သူလည်း ရှိ၏။ မိမိနှင့်တန်းတူလည်း ရှိ၏။ မိမိထက်နိမ့်သူလည်း ရှိ၏။ ထိုသုံးဦးလုံးပင် မိမိဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် သူနည်းနှင့်သူကျေးဇူးပြုနေသူများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျေးဇူးဆပ်သောအခါ၊ မိမိထက်မြင့်မြတ်သူအား ပူဇော်သောအားဖြင့်ဆပ်ရ၏။ မိမိနှင့်တန်းတူသူများကို ကူညီပံ့ပိုးသောအားဖြင့်ဆပ်ရ၏။ မိမိထက်နိမ့်ကျသူများကို ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် ဆပ်ရ၏။ ဤသည်မှာ သက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ပြန်လည်၍ကျေးဇူးဆပ်နည်းဖြစ်၏။

သက်မဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမူ ပြုစုပျိုးထောင်သောအားဖြင့်ဆပ်ရ၏။ ထိုသို့ ကျေးဇူးဆပ်ရာတွင် သဒ္ဓါတရားနှင့်တကွ တက်တက်ကြွကြွရှိဖို့လည်း လို၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖို့လည်း လို၏။ တရားနှင့်အညီ အသက်မွေးဖို့လည်း လို၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ဖို့လည်း လို၏။ ထိုအခါ ထိုသူ၏ သန္တာန်၌စစ်မှန်သောဥစ္စာရတနာသည် အရိပ်ပမာ ကောက်ကောက်လိုက်၏။ ထိုဥစ္စာကို သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာရတနာခုနစ်ပါး ဟူ၍ဆိုရ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ဥစ္စာခုနစ်ပါးကို ပိုင်ဆိုင်ထား

သူ့အတွက် ကုဋေလေးဆယ်သည် ပြောပလောက်
သော ဥစ္စာရတနာများ မဟုတ်တော့ပေ။

ဤကား ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်၏ဖွင့်ဆိုချက်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ဖွင့်ဆိုချက်အတိုင်း
ကျွန်မတို့တွင် ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆို၍ ခြံဝင်းတစ်ဝင်း
နှင့်ကားတစ်စီးသာရှိပါသည်။ သို့သော် ဆရာ
ကောင်းကို ရရှိခဲ့သောကြောင့် ကျွန်မတို့တွင်
သံသရာတစ်လျှောက် သုံး၍မကုန်နိုင်သော သဒ္ဓါ၊
သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရီဩတ္တပ္ပ ဟူသော
သူတော်ဥစ္စာများကား မရေမတွက်နိုင်အောင် ချမ်း
သာနေပါပြီ။ ဆရာကောင်းကိုရရှိခြင်း၊ မေတ္တာ
ရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် အကန်းပုထုဇဉ်
ဘဝမှလွတ်မြောက်ခဲ့ရသော ကျွန်မသည် အေးမြ
သော ဆရာမေတ္တာရိပ်အောက်ဝယ် အစဉ်ခိုလှုံ
ရင်း မိမိ တတ်နိုင်သမျှ၊ စွမ်းသမျှ အများအကျိုး၊
သာသနာ့အကျိုးအတွက် ကြိုးစားသွားမည်ဟု ခိုင်
မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့်အတူ အနာဂတ်ခြေ
လှမ်းများ သည်လည်း လှပလာမည်မှာ သေချာပါ
သည်။

မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ၏တပည့်
မသော်တာ”

သန်း “ဟာ... တော်တော်ကောင်းတာပဲ ဘုရား-အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်က ဒီလိုနက်နက်နဲနဲ ရေးနိုင်ဖို့
မလွယ်ဘူးဘုရား။ သူ့ဆောင်းပါးကို ဖတ်ကြည့်ရ
တာ-ဆရာတော် မြတ်မှာနေတုန်းက သူတစ်ပါး
မလုပ်ချင်တဲ့ ပရဟိတအလုပ်တွေ၊ အလှူတွေ
တော်တော်လုပ်ခဲ့၊ လှူခဲ့တယ်ထင်တယ်ဘုရား”

နုပိ “သေချာတာပေါ့-အဲဒီကျောက်ဖြူတောင်ရွာ ဆို
တာ အရင်က ဓားပြတွေဝေစုခဲ့တဲ့နေရာပဲ။ တို့
ကျောင်းတည်တဲ့နေရာဟာ ဓားပြတွေရဲ့ အဓိက
ကျတဲ့နေရာပေါ့။ အရင်က လမ်းပမ်းဆက်သွယ်
ရေးလည်းမကောင်း၊ အလုပ်ကောင်းကောင်း
လည်း မရှိဆိုတော့ ဒီရွာကလူတွေဟာ တော်တော်
ဆင်းရဲကြတယ်။ ပြောသာပြောတာ အဲဒီအချိန်က
ငါလည်း ဆင်းရဲတာပါပဲ။

ဒီလောက် ဘုန်းမကြီးသေးပါဘူး။ ဘုရား
တန်ခိုး၊ တရားတန်ခိုးကြောင့်သာ အဲဒီလောက်
ခေါင်တဲ့နေရာမှာ အောင်မြင်အောင် သာသနာပြု
နိုင်ခဲ့တာ။ ရွာထဲက မူလတန်းကျောင်း မနေနိုင်
တဲ့ကလေးတွေ ငါက ကျောင်းစရိတ်ထုတ်ပေး
တယ်။ ရွာထဲကအဘိုးအိုအဘွားအိုတွေ ရောဂါဖြစ်
ရင် ငါပဲ ဆေးကုသစရိတ် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်စိန်ဆိုတဲ့အဘွားတစ်ယောက်ဆိုရင် အဆုတ်
တီဘီရောဂါဖြစ်ရှာတာ။

ငါ့မှာ လနဲ့ချိုပြီး တီဘီဆေးဖိုးရော၊ ဓာတ်စာ
ရော၊ အားဆေးရော ထောက်ပံ့ပေးရတယ်။ ဆေး
ကောင်းဝါးကောင်းနဲ့ကုပေးတော့ သူတို့အားလုံးက
သေတော့မယ်လို့ထင်ထားတဲ့ ဒေါ်စိန်ဟာ အခု
အချိန်မှာတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့
နေရာမှာ ရာဘာစေးခြစ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲရှိတယ်။
ဆင်းရဲတော့ ရာဘာစေးတွေကို ခိုးရောင်းကြ
တယ်။ အဲလို ခိုးရောင်းလေ ဆင်းရဲလေပဲ။

ခိုးတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်ဘဝရောက်
ရောက် ဆင်းရဲမယ်လို့ ဘုရားဟောကရှိထားတာ
ကိုး။

ဥစ္စာဆင်းရဲလို့ အပါယ်မကျဘူး။

ကိုယ်ကျင့်သီလဆင်းရဲမှ အပါယ်ကျတာ၊

ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆင်းရဲလို့ ဘယ်ပညာရှိသူတော်
ကောင်းမှ အထင်မသေးဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလ
ဆင်းရဲမှ အထင်သေးတာဆိုတဲ့ဒဿနလေးကို
သူတို့ရင်ထဲရောက်အောင် သေသေချာချာဟော
ပေးရတယ်။ ည တရားပွဲရှိပြီဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်
ကားသုံးလေးစီးငှားပြီး သူတို့တစ်ရွာလုံးကို တရား

နာလိုက်စေတယ်။ အခုတော့ ခိုးတဲ့အကျင့် တော်
တော်ပျောက်သွားပြီ။ တစ်ခါကလည်း လေပြင်း
တိုက်ပြီး ဆင်းရဲသားအိမ်တစ်လုံးပြိုကျသွားတယ်။
အဲဒီဒကာမကြီးကတော့ တစ်ခုလပ်လို့ပြောရမယ်။
သူ့ယောက်ျားနဲ့ကွဲနေတာကြာပြီ။

သားသမီးလေးယောက်နဲ့ဖြစ်သလို ကုန်းရုန်း
လုပ်စားနေရှာတာ။ သမီးလေးတစ်ယောက်က
အပျိုဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ဟာ အိမ်ကိုပြန်ဆောက်နိုင်
စွမ်းလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါ ငါက အိမ်တစ်လုံးပါ
တဲ့ခြံလေးတစ်ခြံဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ရာဘာတော
ထဲမှာ အဆင်ပြေသလိုဆောက်နေကြတာဆိုတော့
မြေဈေးက မကြီးပါဘူး။ သူတို့မိသားစု ငါး
ယောက်နေနိုင်ရုံ အိမ်တစ်လုံးရော၊ မြေရောမှ
နှစ်သောင်း ငါးထောင်ပဲပေးရတယ်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်
လောက်ကဆိုတော့ ငွေက အခုထက်တော့တန်ဖိုး
ရှိသေးတာပေါ့။

ငါ ဘုရားတော့ တစ်ဆူမှ မတည်ဘူးသေးဘူး
ကွ။ ဒါပေမဲ့ အဲသလိုဒုက္ခရောက်တဲ့သူတွေကိုအိမ်
နဲ့ခြံဝယ်ဝယ်ပေးတာတော့ ၂၂ လုံးလောက်ရှိပြီ။
အတိအကျတော့ မှတ်မထားမိဘူး။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
လေးလပိုင်းကလည်း မန္တလေးမြို့၊ စိန်ပန်းရပ်

ကွက်ထဲက တစ်ချိန်က တို့ရဲ့ဆွမ်းအလှူရှင် ဒကာ
မတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ပေါင်ပြီး ဆုံးတော့မလိုဖြစ်
နေလို့ သိန်းလေးဆယ်နဲ့ရွေးပေးလိုက်တယ်။

ဒီလိုပုံစံမျိုး ကူညီဖို့ကြုံလာရင်တော့ သေသေ
ချာချာ ဆန်းစစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
မြန်မာတွေရဲ့မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုကအလကား
သာရမယ်ဆိုရင် ရေကိုတောင်သေအောင်သောက်
ချင်တဲ့အကျင့်ရှိလို့ပဲ။ ဒီဒကာမဟာ ကံဆိုးရှာ
တယ်။ သူ့ယောက်ျားကလည်း နာတာရှည်ရောဂါ
စွဲပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ဈေးရောင်း
တာလေးတစ်ခုနဲ့ထမင်းစားနေရတာ။

သူတို့မှာ သားသမီးလေးယောက်ရှိတယ်။ ဒီ
သားသမီးလေးယောက်ရဲ့ပညာရေးစရိတ်ကလည်း
ဘယ်သေးမလဲ။ ဒီကြားထဲ ကလေးနှစ်ယောက်က
မကျန်းမမာဖြစ်တော့ ဆေးကုလိုက်ရတာ ဈေးရင်း
ပါပြုတ်သွားတယ်။ နောက်ထပ်ဈေးမရောင်းနိုင်ရင်
ဘာနဲ့သွားစားမလဲ။ ဒီတော့ ၁၅ ကျပ်တိုးနဲ့ ငွေ
ဆယ်သိန်း စချေးတယ်။ အတိုးကိုအလျင်မီအောင်
ဆပ်နေရတာနဲ့ စားဝတ်နေရေးက မလောက်ချင်
တော့ဘူး။

ဒီကြားထဲ အကြီးဆုံးသားလေးက ဆယ်တန်း

ရောက်လာပြီဆိုတော့ ကျူရှင်စရိတ် ငါးသိန်းက မဖြစ်မနေ လိုလာတယ်။ နောက်ထပ် ဒီအတိုင်း ချေးလို့မရတော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သူတို့အိမ်နဲ့ခြံ ကို ပေါင်လိုက်ရတယ်။ အတိုးက နှစ်ဆတက်လာ တော့ သူဝင်ငွေနဲ့အတိုး မှန်မှန်မသတ်နိုင်တော့ ဘူး။ အတိုးသတ်ရမယ့် လကုန် ၂၂ ရက်နေ့ရောက် တော့မယ်ဆိုရင် သူနေမကောင်းတော့ဘူး။ ရင်ထဲ က လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ဖြစ်လာတယ်။

ဒါနဲ့လုံးရောဂါဖြစ်ဖို့ စတာကွ။ တစ်ခါတော့ ဈေးဝယ်ပြီးပြန်အလာ အဲဒီနေ့က ၂၂ ရက်နေ့ဆို တော့ အတိုးသတ်ရမယ့်ရက်၊ သူ့မှာအတိုးမသတ် နိုင်တာ ရှစ်လကျော်သွားပြီဆိုတော့ အတိုးက အရင်းဖြစ်ပြီး ဆပ်ရမယ့်ပမာဏက ပိုများလာတာ ပေါ့။ သူဟာ ဒီအတိုးတွေမဆပ်နိုင်ရင် သူတို့အိမ် လေးထိုးပေးရတော့မှာကိုတွေးပြီး လမ်းဘေးမှာ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ မြင်တဲ့သူတွေက လည်း သူ့ကိုဘယ်သူမှ လာမကူညီရဲကြဘူး။

သန်း “လူတစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်နေတာ ဘာပြုလို့ မကူညီရဲကြတာလဲ ဆရာတော်”

နပ် “မြန်မာပြည်က တချို့သောဥပဒေတွေကလည်း ဘယ်လိုဟာတွေလည်း မသိပါဘူးကွာ။ ဥပမာ

ကွာ ကားတိုက်လို့ လူတစ်ယောက်သတိလစ်သွား
တယ် သို့မဟုတ် ဒဏ်ရာရသွားတယ်ဆိုရင် ရဲ
မလာမချင်း ဘယ်သူမှ မကူညီရဲကြဘူး။ ရဲမလာ
ခင်ကူညီမိရင် ထောင်များချမလားမသိဘူး။ ကူညီ
ချင်သော်လည်း တချို့ကအမှုပတ်မှာစိုးတော့ မကူ
ညီရဲကြဘူးပေါ့။

၂၀၀၇ ခုနှစ်လောက်က ကမာရွတ်ဘူတာရုံ
လမ်းထဲမှာ ဒိုင်နာကားတစ်စီး ဘရိတ်ပေါက်ပြီး
ဈေးသည် အမျိုးသမီးကို ခါးကနေဖြတ်ကြိတ်သွား
တယ်။ ဗိုက်လို အပျော့နေရာကကြိတ်သွားတာ
ဆိုတော့ အမျိုးသမီးဟာ ဒဏ်ရာသာရတာ မသေ
ဘူး။ ဒါကြောင့် သူဟာပက်လက်ကနေပြီး ဘေးက
ပိုင်းကြည့်နေတဲ့သူတွေကို အော်ဟစ်ပြီးအကူအညီ
တောင်းတယ်။ သူ မသေသေးပါဘူး။ သူ့ကို ဆေး
ရုံပို့ပေးကြပါလို့ အော်ပေမယ့် ဘယ်သူမှဆေးရုံပို့
မပေးရဲကြဘူး။ အမှုပတ်မှာစိုးတော့ ဒီအတိုင်း
ပဲကြည့်နေကြတယ်။ ရဲလာအောင် စောင့်ကြတာ
ပေါ့။ ရဲက ကားကြိတ်မှုဖြစ်ပြီး နှစ်နာရီကျော်
လောက်ကြာမှ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
အမျိုးသမီးက သေသွားရှာပြီ။

အကယ်၍ ဖြစ်ဖြစ်ခြင်းသာ ဆေးရုံပို့နိုင်မယ်ဆို

ရင် အမျိုးသမီးဟာ အသက်ရှင်ခွင့်ရှိရင် ရှင်ရဦး
မယ်။ အခုလို ကားကြိတ်ခံရတဲ့နေရာမှာပဲ နှစ်နာရီ
ကျော် ရဲလာတဲ့အထိ ပစ်ထားတော့ အသက်ရှင်
ခွင့်ရှိတောင် မရှင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အခုလည်း
ဒီဆွမ်းဒကာမ လမ်းဘေးမှာ နှလုံးကိုထိခိုက်ပြီး
သတိလစ်လဲနေတာကိုသေနေတာလို့ထင်ပြီး အမှု
ပတ်မှာစိုးလို့ မကူညီကြတာနေမှာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ မိုးရွာချလာပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး
စိုရွဲသွားမှ သတိပြန်ရလာတယ်။ လဲကျတုန်းက
ကျောက်ခဲတစ်လုံးနဲ့ခိုက်မိလို့ သူ့နှုတ်ကွဲသွားတယ်။
သတိပြန်ရတော့ သူ့အနားမှာဘယ်သူမှမရှိဘူး။
ဒါကြောင့် သူ့ဘာသာအားယူထပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့
တယ်။ သူဟာ သူ့ဘေးကနေ တဝေါဝေါဖြတ်သွား
တဲ့ကားတွေကိုကြည့်ပြီး ကားရှေ့လှဲချပြီး တစ်ခါ
တည်း ကိစ္စတုံးလိုက်ရရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်း
စားမိသွားတယ်။

ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ကားလမ်း
ဘေး အနီးဆုံးနေရာကို ကပ်သွားတယ်။ ဒီတစ်ခါ
အရှိန်ပြင်းပြင်းကားတစ်စီးလာရင် ပစ်လဲချပြီး သေ
ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

သန်း “တကယ်များ လှဲချလိုက်သလားဘုရား”

နပ် “အင်း-မိဘမေတ္တာဟာ တော်တော်အံ့ဩဖို့
 ကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့သားသမီးလေးယောက်မျက်
 နှာတွေ အစီအရီပေါ်လာတာနဲ့ သတ်မသေဖြစ်
 တော့ဘူး။ လူမမာဖခင်နဲ့ ဒီကလေးလေးယောက်
 ဘယ်လိုများနေကြမလဲဆိုတာ တွေးမိလို့ သူဟာ
 သတ်သေမယ့်အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်တာ။ နူရာဝဲ
 စွဲ၊ လဲရာသူခိုးထောင်းဆိုတဲ့စကားပုံအတိုင်း အတိုး
 သတ်ရမယ့် ၂၂ ရက်နေ့ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ
 နဲ့ သူ့နှလုံးဟာ အသက်ရှူလို့မဝတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ နှလုံးရောဂါဖြစ်လို့ ရန်ကုန်မှာဆေးသွား
 ကုရတယ်။ သုံးလေးလလောက် ဘာအလုပ်မှ
 မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ သူဆေးရုံကလည်း ဆင်းလာ
 ရော အကြွေးရှင်တွေက ရာဇသံပေးလာပြီ။ ဒီ
 ဆယ်ရက်အတွင်းဆပ်ရင်ဆပ်၊ မဆပ်ရင် ကျန်တဲ့
 ငွေနည်းနည်းအမ်းပေးမယ်၊ အိမ်ပေါ်ကဆင်း ပေး
 ပါဆိုတဲ့ ကြေငြာချက်ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ တို့ဟော
 တဲ့ဗီစီဒီလေးတစ်ချပ်နာကြားရပြီး တို့ဟာ သူတို့
 အိမ်ငယ်စဉ်ကဆွမ်းခံကြွခဲ့တဲ့ကိုယ်တော်ဆိုတာ သိ
 သွားတာ။

‘အိမ်ကိုသာထိုးအပ်လိုက်ရင်တော့ တပည့်
 တော် တောင့်မခံတော့ဘူး။ သတ်သေဖို့ဆုံးဖြတ်

ထားတယ်'လို့- အဲဒီဒကာမကြီးက ငါ့ကို နောင်
တစ်ချိန်မှာ ပြောပြတယ်။ တကယ်တော့ ငါ သူတို့
အိမ်ကို ရွေးပေးတယ်ဆိုတာ အိမ်လှူတာတင်မက
ပါဘူး။ အဲဒီဒကာမကြီးရဲ့အသက်ကိုပါကယ်လိုက်
တဲ့သဘောပါပဲ။ ကျောက်ဖြူတောင်ရွာကလူတွေ
အကြောင်း ပြန်ဆက်မယ်။

တစ်ခါက အဲဒီရွာက ဒေါ်တင်လှိုင်အမည်ရှိတဲ့
ဒကာမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ညာဘက်လက်ခုံပေါ်မှာ
အသားပိုဘုကြီးတစ်ဘု ဖြစ်နေတယ်။ ဘုကြီးက
ကွမ်းသီးသုံးလုံးစာလောက်ထိကြီးလာတော့ ဒကာ
မကြီးဟာ လူတောထဲဆိုရင် ဥပုသ်တောင်လာမ
စောင့်ရဲရှာဘူး။ ရှက်ရှာတာပေါ့။ ငါ တစ်ပါးတည်း
ရှိတဲ့အချိန်ရွေးလာပြီး သီလယူရှာတယ်။ သူ့မှာ
ခင်ပွန်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ မြေးလေးသုံးယောက်
နဲ့ ရာဘာစေးခြစ်စားနေရတာ။

၂၀၀၂ ခုနှစ်လောက်က အပြင်ဆေးခန်းမှာ
အဲဒီလို အဆီကြိတ်မျိုးခွဲတာ သုံးသောင်းခွဲလောက်
တောင်းတယ်။ ခွဲပြီးရင် တစ်လလောက် အလုပ်
မလုပ်ရဘဲ နားရမယ်၊ ဒီလိုနားရင် သူတို့မြေး
အဘွားလေးယောက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထမင်းစား
ရတော့မလဲ။ ဒီတော့ ငါ့မှာ သူ့အတွက် ခွဲစိတ်ခ

တင်မကဘူး။ တစ်လစာ ထမင်းစရိတ်ပါရအောင်
လေးဥပုသ်လောက်စုရတယ်။ ဥပုသ်သီလပွဲမှာရတဲ့
ဓမ္မပူဇာငွေလေးစုပြီး သူ့လက်ကဘုကြီးကို ခွဲစိတ်
ပေးလိုက်တယ်။ ခွဲစိတ်ခက သုံးသောင်းခွဲ၊ သူတို့
မြေးအဘွား တစ်လစာစားစရိတ်က တစ်သောင်းခွဲ
စုစုပေါင်း ငါးသောင်း လှူလိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒီ
အချိန်တုန်းက မြိတ်ရိပ်သာကျောင်းဟာ တည်
ထောင်ကာစဆိုတော့ လိုတဲ့နေရာချည်း ဖြစ်နေ
တယ်။ အဲဒါ ငါက ကျောင်းအတွက် ဘာမှအကျိုး
မရှိတဲ့ အဘွားတစ်ယောက်အတွက် ငွေငါးသောင်း
အကုန်ခံဆေးကုပေးရမလားဆိုပြီး ရိပ်သာအကျိုး
ဆောင် ဒကာတစ်ယောက်က ငါ့ကိုလာပြီး ဝေဖန်
တယ်”

သန်း “အဲဒီလိုဝေဖန်တော့ ဆရာတော်က ဘာပြန်ပြော
လိုက်သလဲ”

နုပိ “ဒကာကြီး ဘုန်းကြီး စလှူကတည်းက ငါကောင်း
စားဖို့ လှူတာမဟုတ်ဘူး။ အလှူခံကောင်းစားဖို့
လှူတာ၊ ကောင်းကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး လှူတာ
မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘာကောင်းကျိုးရသလဲဆိုတာ
ကို လာမေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဘုန်း
ကြီးက ရှိလို့ လှူတာမဟုတ်ဘူး။ သိလို့လှူတာ။

တခြားဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာတွေကို ဒီဒကာ
မကြီးလက်ကို ခွဲစိတ်ပေးချင်လို့ ငွေလှူကြပါလို့
သွားပြောကြည့် ဘယ်သူမှလှူမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ
လို တခြားလှူမယ့်သူမရှိတာကို သိတဲ့အတွက်
ဘုန်းကြီးက လှူတာ။ ဓမ္မရိပ်သာဖွင့်တယ်ဆိုတာ
ကိလေသာသတ်နည်းသင်ပေးဖို့ပဲ။ ဒီလှူဒါန်းမှု
ဟာ လက်တွေ့ လောဘကိသေသာသတ်နည်း
တစ်ခုကို လက်တွေ့လုပ်ပြီး ကာယကံနဲ့တရား
ဟောပေးလိုက်တာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်”

သန်း “မှန်လိုက်တာ ဆရာတော်။ တပည့်တော်တို့ဗုဒ္ဓ
ဘာသာအများစုဟာ ဒါနပြုခြင်းရဲ့အဓိက ရည်
ရွယ်ချက်ကို မသိကြဘူးဘုရား။ ဂုဏ်ရှိအောင်၊
နောက် ဘဝချမ်းသာအောင်၊ လူသိများပြီး ကျော်
ကြားအောင် ဒါနပြုနေတယ်လို့ပဲ ထင်နေကြတာ
ဟာ သိပ်မှားတယ်ဘုရား။ ပြီးတော့ ထင်ရှားကျော်
ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပဲ လှူရမယ်လို့ထင်နေကြ
တယ်။ သူလိုကိုယ်လို သာမန်အညတရပုဂ္ဂိုလ်
တွေကိုတော့ ကူညီထောက်ပံ့ရမယ်ဆိုတာ သိပ်
မသိကြသေးဘူး ဘုရား”

နုပ် “အေး ဟုတ်တယ်။ သာမန်အညတရတွေအပေါ်
လေးစားကြည်ညိုတတ်ဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီး

ဦးရွှေအောင်က ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လထုတ်
မြတ်ပန်းဝေစာစောင်မှာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးဖူး
တယ်။ ဆောင်းပါးနာမည်က အညတရများအပေါ်
ကြည်ညိုတတ်ခြင်းတဲ့-ကဲ ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

အညတရများအပေါ် ကြည်ညိုတတ်ခြင်း

ပဲနီကိုသာ ဂရုစိုက်ဖို့လို၏။
ပေါင်ကိုတော့ သင်ဂရုစိုက်ဖို့မလို၊
သူ့ဟာသူ ဂရုစိုက်လိမ့်မည်။

ဤသို့ ရှိတ်စပီးယားက ပြောသည်ကို ဖတ်ရဖူးသည်။
ဓမ္မတာအားဖြင့် လူတို့သည် ပဲနီကို ဂရုမစိုက်ချင်ကြဘဲ
ပေါင်ကိုသာ ဂရုစိုက်ချင်ကြ၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း
နိယာမတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ ဤနိယာမကို သံသာရိကနိယာမ
ဟု ခေါ်၏။ သံသာရိကနိယာမဟူသည်မှာ သံသရာ၌ပျော်
မွေ့သူတို့ လိုက်နာရိုးနိယာမဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာ
၌ကျင်လည်သူဟူသမျှသည် ဤနိယာမကို လိုက်နာရမှ
ကျေနပ်လေ့ရှိကြ၏။

သံသရာ၌မကျင်လည်ချင်သူများအတွက်ဆိုလျှင် ရှိတ်
စပီးယားပြောသည့်အတိုင်း ပဲနီကိုသာ ဂရုစိုက်နိုင်လျှင်
ပေါင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ဘာမျှဝန်လေးသည်မဟုတ်။ အလိုလို
ဂရုစိုက်မိလျက်သားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့အနေဖြင့်

ဝန်လေးသောအလုပ်ကိုလုပ်နိုင်ရန် ရှိတ်စပီးယားက နှိုးဆော်ခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ လူ့လောက၌ဖြစ်စေ၊ အခြားလောက၌ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်နေရာကိုကြည့်ကြည့် အညတရများကို အများစုတွေ့ရတတ်၏။ မိမိတို့သည်ပင် သံသရာ၌ ကျင်လည်နေရစဉ် အညတရဘဝများဖြင့်သာ ကျင်လည်ရသည်ကများ၏။ သို့ပါလျက် လူတို့သည် အညတရများကိုမူ လစ်လျူရှုတတ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိသေသပုဂ္ဂိုလ်များကို ဂရုစိုက်ခြင်းသည် တစ်ဦးချင်း သဘောဆန်၍ မိမိအတွက် အကျိုးများ၏။ လောကအတွက် အကျိုးမများ။ အညတရများကို ဂရုစိုက်မှသာ အဖွဲ့အစည်းသဘောဆန်၍ မိမိအတွက်လည်း အကျိုးများ၏။ လောကအတွက်လည်း အကျိုးများ၏။

သဒ္ဓိသံပါကံဇနေတိ = မိမိပြုသောကံသည် တူသော အကျိုးကိုပေး၏ဟူသော ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရဆိုလျှင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က အညတရများကိုဂရုစိုက်ပါမှ သံသရာ၌ကျင်လည်ရစဉ် အညတရဘဝများဖြင့် ကျင်လည်နေရပါက မိမိတို့ကို ဂရုစိုက်သူရှိပေလိမ့်မည်။ အကျိုးပေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဝိပါကဓမ္မတာအရလည်း အညတရများအပေါ် မိမိတို့က ဂရုစိုက်ပါမှ မိမိတို့အညတရဖြစ်သောအခါ ဂရုစိုက်သူရှိပေလိမ့်မည်။

လောက၌အညတရများကို နေရာတိုင်း၌ တွေ့နိုင်လေ

ရာ ယင်းတို့အပေါ် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုမှုနှင့်ပတ်သက်၍
လည်း အခက်အခဲမရှိ၊ အလွယ်တကူပင် ပြုလုပ်နိုင်၏။
ဝိသေသပုဂ္ဂိုလ်များကား ရှားပါးသဖြင့် ယင်းတို့အပေါ်
ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန် ရှာရခက်သေး၏။ ထို့ကြောင့်
လူတို့သည် နေရာတိုင်း၌အလွယ်တကူရှာ၍တွေ့နိုင်သော
အညတရများအပေါ် ကြည်ညိုစိတ်ကို မွေးမြူ၍ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ကိုပြုမည်ဆိုပါက ဗုဒ္ဓဒေသနာအရ ထူးမြတ်သော
အကျိုးအာနိသင်ကိုရရှိကြပေလိမ့်မည်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်၍လှူခြင်းသည် ပါရမီ
မြောက်သော ကုသိုလ်လုပ်ငန်း မဟုတ်။ ပါရမီမြောက်
သောလုပ်ငန်းမဟုတ်လျှင် သူလိုငါလို အများတကာ ပြု
နိုင်သော ကုသိုလ်လုပ်ငန်းမျိုးပင်ဖြစ်၏။ အယုတ်အလတ်
အမြတ်မရွေး အားလုံးအပေါ်၌ ကြည်ညိုစိတ်ကိုမွေးမြူ
ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလုပ်နိုင်ပါမှ ပါရမီမြောက်သော
ကုသိုလ်လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ ပါရမီကုသိုလ်ဟူသည်မှာလည်း
တကယ်မြင့်မြတ်သူတို့၏ တကယ်မြင့်မြတ်သောလုပ်ငန်း
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပါရမီဟူ၍ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဥတ္တမပုရိသဒီပနီ၌ဆို
၏။ သူဖြစ်စေ ငါဖြစ်စေ သူလို ငါလို သာမညလူတို့သည်
တကယ်တန်း အကျင့်သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်များ
အပေါ်၌သာ ကြည်ညိုစိတ်ကိုမွေးမြူနိုင်၏။ အညတရများ

အပေါ်၌မူ ကြည်ညိုစိတ်ကို မမွေးမြူနိုင်ကြ။ ကြည်ညိုစိတ်ဟူသည်မှာ သဒ္ဓါပြဋ္ဌာန်းသောစိတ်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မမွေးမြူနိုင်ကြသောကြောင့်ပင် အများသူငါ သူလိုငါလို အတန်းအစားမျိုး၌ ပါဝင်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးကိုကြည့်လျှင် ဇူဇူကောလို ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ်၌ ကြည်ညိုစိတ်ကို အလွယ်တကူမွေးမြူနိုင်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာပင် မရှိချေ။ ကြည်ညိုစိတ်ရှိပါမှ ယင်းတို့အပေါ်ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာပြု၍ ရကောင်း၏။ အမှန်အားဖြင့် တကယ်တမ်းစစ်မှန်သော ချမ်းသာအစစ်ကို လိုလားပါက သူလိုငါလိုအစားကို ကျော်လွန်ဖို့တော့လို၏။ အများသူငါ သူလိုငါလိုအတန်းအစားကိုကျော်လွန်ခြင်းဟူသည် ပါရမီရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပါရမီဟူရာ၌လည်း ပါရမီသည်အမျိုးမျိုးရှိ၏။

ဘုရားဖြစ်လိုလျှင် ဘုရားလောင်းပါရမီရှိဖို့လို၏။ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်လိုလျှင် အဂ္ဂသာဝကလောင်းပါရမီရှိဖို့လို၏။ မဟာသာဝကဖြစ်လိုလျှင် မဟာသာဝကလောင်းပါရမီရှိဖို့လို၏။ သံသရာမှထွက်မြောက်လိုသူဟူသမျှ ပါရမီတော့မလွဲမသွေရှိဖို့လို၏။ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ရာ ကာလအပိုင်းအခြားနှင့်ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှု အထက်အနံ့သာကွာခြားမည်ဖြစ်ပြီး ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုသဘောအားဖြင့် ကွာခြားမှုမရှိ။ အရိယသစ္စဉာဏ်ကိုရ၍ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုသူဟူ

သမျှ ပါရမီကို မိမိတို့၏တောင့်တမှုပဏိဓိအလိုက် ဖြည့်
ကျင့်ရသည်ချည်းဖြစ်၏။ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းမရှိဘဲ
အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍သိရိုးမရှိ။

ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခြင်းဟူသည်မှာ မိမိနှင့်ဆက်ဆံရသူ
ဟူ သမျှအပေါ်၌ အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး ကြည်
ညိုစိတ်ကိုမွေးပြီး၊ ယင်းတို့အပေါ် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံပြု
ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကိုပြုခြင်းဟူသည်မှာ
လည်း ယင်းတို့၏အကျိုးစီးပွားအတွက် တတ်နိုင်သမျှပံ့ပိုး
ခြင်းဖြစ်၏။ ပါရမီသဘောအရ ယင်းတို့၏အကျိုးစီးပွား
ကိုပံ့ပိုးရာ၌ အရေးအကြီးဆုံးအချက်မှာ ကရုဏာနှင့်ပညာ
ရှိဖို့ပင်ဖြစ်၏။ ပညာကို ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်ဟူ၍
လည်းခေါ်၏။ ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်ဟူသည်မှာ ပံ့ပိုးမှု
၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသောဉာဏ်ဖြစ်၏။ ယနေ့ခေတ်သုံး
ဝေါဟာရဖြင့်ဆိုရလျှင် အထာကိုသိသောဉာဏ်ပင်တည်း။
မိမိကူညီပံ့ပိုးရမည့်သူ၏ အထာအလိုက် လိုအပ်သလို
ကူညီပံ့ပိုးမှသာ သူ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိ၏။ ကူညီပံ့ပိုး
ရကျိုးလည်းနပ်၏။

သို့မဟုတ်ပါက ခုတ်ရာတလွဲ၊ ရှုရာတခြားဖြစ်ပြီး နှစ်
ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမထင် ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါရမီ
သဘောအရအညတရများအပေါ် ကူညီပံ့ပိုးရာ၌ ဥပါယ
ကောသလ္လဉာဏ် အရေးကြီးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအညတရ

များအပေါ် ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ရာ၌ ရတနာသုံးပါး၏ပံ့ပိုးမှုကို များစွာလို၏။ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုသောစိတ်မှတစ်ဆင့်အညတရများအပေါ်ပြောင်းရွှေ့ယူရ၏။ အကယ်၍မိမိတို့၏ကြည်ညိုမှုသည် ရတနာသုံးပါးအပေါ်၌သာ အဆုံးသတ်ပြီး မိမိတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အညတရများအပေါ်သို့ရောက်အောင် ပြောင်းရွှေ့မယူနိုင်ဘူးဆိုပါလျှင် ထိုကြည်ညိုမှုမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကျ ကြည်ညိုမှုမျိုးမဟုတ်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ညဉ့်၏ နောက်ဆုံးယံတွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးနောက်ပဉ္စမသတ္တာဂဟတွင်အစပါလညောင်ပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူစဉ် လောက၌ဂါရဝတရားကင်းမဲ့၍နေခြင်းသည် မကောင်း၊ မိမိအနေဖြင့် ဂါရဝပြုရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ လောက၌မရှိလေသောကြောင့် မိမိထိုးထွင်း၍ သိတော်မူထားသောဓမ္မများကိုသာ ဂါရဝပြု၍နေမည်ဟုဆုံးဖြတ်တော်မူပြီး မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည့်ကာလအထိ ဓမ္မများအပေါ် ဂါရဝပြု၍နေတော်မူသွား၏။ ဂါရဝရှိပါမှ သဒ္ဓါထက်၏။ သဒ္ဓါထက်မှလည်း ဂါရဝကိုရ၏။ ထို့ကြောင့် ဂါရဝနှင့်သဒ္ဓါသည် အချင်းချင်းမှီတွယ်နေသော ပရမတ္ထ

ဓမ္မများဖြစ်ကြ၏။

ဂါရဝ၏ပံ့ပိုးမှုဖြင့် သဒ္ဓါထက်လေသောအခါ မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အညတရများအပေါ် ပံ့ပိုးရန်ဝန်လေးကြ မည်မဟုတ်။ အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ဘဝတန်ဖိုးသည် အညတရများအပေါ်၌ အလေးအနက်ထားမှု၏အတိမ် အနက်အပေါ်၌ တည်၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့က အညတရများ အပေါ်ပံ့ပိုးသည်နှင့်အမျှ အညတရများထံမှလည်း ကျေးဇူး သိမှု ကတညုတသည်လည်း မိမိတို့ထံသို့ မိမိတို့က မတောင့်တပါဘဲလျက် သူ့အလိုအလျောက်လာမည်ဖြစ် ၏။ ထိုအခါမှသာ လူမှုဆက်ဆံရေးသဘောအရ ပတ်ဝန်း ကျင်သည်ငြိမ်းချမ်းမည်ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ငြိမ်းချမ်း သည်နှင့်အမျှ ငြိမ်းချမ်းသောသုခသည်လည်း မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ကျင့်သုံးတော်မူသည့်အတိုင်း ဓမ္မကို ဂါရဝပြုလျှင် မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အလိုလိုဂါရဝ ပြုပြီးသားဖြစ်၏။ ဓမ္မကိုဂါရဝပြုခြင်းဟူသည်မှာ အကု သိုလ်ဒုစရိုက်များမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြစ်၏။ အကုသိုလ်ဒု စရိုက်များမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကိုပင် သီလရှိခြင်းဟူ၍ဆို ရပေ၏။ ဒင်္ဂါးပြားတွင် ခေါင်းဘက်နှင့်ပန်းဘက်ပါမှသာ ဒင်္ဂါးစစ်ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သီလတွင်လည်း မကောင်း မှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းနှင့်ကောင်းမှုဆိုင်ရာကျင့်ဝတ်များ

ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း နှစ်မျိုးလုံးပါဝင်ရ၏။ တစ်မျိုးတည်းနှင့် မလုံလောက်။ မကောင်းမှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ရုံသက်သက် နှင့်လည်း သီလပြည့်စုံသူ မမည်။ ကောင်းမှုဆိုင်ရာကျင့် ဝတ်များကို ဖြည့်ကျင့်ရုံသက်သက်နှင့်လည်း သီလပြည့်စုံ သူ မမည်။ ခေါင်းနှင့်ပန်း နှစ်မျိုးလုံးပြည့်စုံဖို့လို၏။

ထို့ကြောင့် ဝတ္တံအပရိပူရေန္တော - သီလံနပရိပူရတိ ကျင့်ဝတ်ကိုမဖြည့်သမျှ သီလကိုဖြည့်ရာမရောက်ဟု ဆို ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တမ်း နှစ်မျိုးလုံးပါဝင်ပြည့်စုံဖို့ဆို သည်မှာလည်း အညတရများအပေါ် ကြည်ညိုစိတ်မွေး တတ်မှ ဖြစ်၏။ ပဲနီကိုဂရုစိုက်လျှင် ပေါင်သည် သူ့ဟာသူ ဂရုစိုက်လိမ့်မည်ဟူသော ရှိတ်စပီးယား၏အဆိုအပိုင်း အညတရ များအပေါ်၌ ကြည်ညိုစိတ်ကိုမွေးမြူနိုင်ပါလျှင် ဝိသေသပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ်၌ ကြည်ညိုစိတ်ကို အလိုလို မွေးမြူပြီးသားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်စုံတစ်ရာဝန်လေးဖွယ် မရှိပါချေ။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်ကိုဖြည့်ကျင့်တော်မူ ရာတွင် ၂၄ ဘဝသာလျှင် သာသနာတော်နှင့်ကြုံကြိုက်ရ ၏။ သာသနာတော်နှင့်ကြုံကြိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ခဲ ယဉ်းသောအခွင့်အရေးတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ဤဖြစ်ရပ် များက သက်သေခံလျက်ရှိ၏။

ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကား

လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်နှင့်ကြုံကြိုက်ခြင်း တည်းဟူသော အခွင့်အရေးကြီးကို ရလျက်ရှိ၏။ ထို့ ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏အလိုတော်အတိုင်း မြတ်စွာ ဘုရား၏သာသနာတော်ကို အသုံးချသင့်ပါ၏။ မြတ်စွာ ဘုရား၏အလိုတော်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာ တော်ကိုအသုံးကျအောင်အသုံးချခြင်းဟူသည်မှာ လောက ကို ဗုဒ္ဓဘာသာမျက်စိဖြင့်ကြည့်တတ်အောင် အားထုတ် ခြင်းဖြစ်၏။ လူတို့သည် မိမိတို့၏ဘဝတစ်လျှောက် ချမ်း သာကိုရှာကြသည် မှန်၏။ ထိုကဲ့သို့ ချမ်းသာကိုရှာရာ၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချမ်းသာကိုရှာဖွေကြသူချင်းတူသော် လည်း အမြင်ချင်းကား မတူ။ လောကကို ဗုဒ္ဓဘာသာ မျက်စိဖြင့်ကြည့်ပြီး ချမ်းသာကိုရှာခြင်းဖြစ်ပါက-

“အကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို ရှာဖွေ၍ ရရိုးမရှိ။ ကုသိုလ်စိတ်ဖြင့်သာ စစ်မှန် သော ချမ်းသာကို ရှာဖွေ၍ ရရိုးရှိ၏။” ဟူ၍မြင်ပြီး ထိုအမြင်ဖြင့်သာ ချမ်းသာကို ရှာပေလိမ့်မည်။ ထိုအမြင် ဖြင့် ချမ်းသာကိုရှာခြင်းဟူသည်ကား မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အညတရများအပေါ် ကြည်ညိုစိတ်ကိုမွေးပြီး၊ ထိုကဲ့သို့ မွေးနိုင်အောင် ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုဆည်းကပ်ပြီး၊ ထိုကဲ့သို့ဆည်းကပ်ရာ၌လည်း အညတရများအပေါ် သဒ္ဓါ နှင့် ဂါရဝကိုထားနိုင်အောင်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်

ဆည်းကပ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏ဟူ၍ သဘောပေါက်ကာ အည
တရများအပေါ် ကြည်ညိုစိတ်ကိုမွေးနိုင်အောင် အားထုတ်
အပ်ပါ၏။

(ဦးရွှေအောင်)

ဆရာကြီးရဲ့လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ၁၁၊ ၆၊ ၂၀၀၉က
နေ ၁၃၊ ၆၊ ၂၀၀၉ အထိ မန္တလေးမြို့နဲ့မတ္တရာမြို့မှာ
ကာယကံမေတ္တာခေါင်းစဉ်နဲ့တရားပွဲသုံးညဟောပြီး ရသမျှ
ဝတ္ထုငွေတွေကို နဲ့သာမြိုင်ရွာနဲ့ ရေနဲ့သာအနာကြီးရောဂါ
ဆေးရုံကို သွားလှူကြမယ်”

သန်း “တရားပွဲက ဘယ်နေရာတွေမှာဟောမှာလဲ
ဘုရား၊ ပြီးတော့ ဒီအစီအစဉ်လုပ်ဖြစ်သွားတဲ့အ
ကြောင်းလေးကိုလည်း ပြောပါဦး ဘုရား”

နပ် “ပထမနှစ်ရက်က မန္တလေးမြို့၊ အိမ်တော်ရာ
ဘုရားဝင်းထဲမှာ ကျင်းပမယ်။ နောက်ဆုံးရက်က
တော့ အနာကြီးဝေဒနာရှင်တွေကို စုပေါင်းထားတဲ့
နဲ့သာမြိုင်ရွာမှာ ဟောမယ်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ
တစ်ကြိမ်သွားဟောဖူးတယ်။ သူတို့ အဲဒီနေရာကို
ရောက်နေတာ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိပြီ၊ ညတရားပွဲ
ဆိုလို့ ငါဟောတာ တစ်ညပဲနာဖူးကြရှာတယ်။
တရားနာရင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်
ကျကြတယ်။

ပထမအခေါက်ကတော့ ငါကိုယ်တိုင်ဦးဆောင် ပြီး သွားတာ၊ ပင်မအလှူရှင်က ငါပဲပေါ့။ ပထမ အခေါက်က ငွေသား သိန်း၄၀ခန့်အပါအဝင် စုစု ပေါင်း ပစ္စည်းရောပါ ၅၄သိန်းဖိုးလောက် စုပေါင်း လှူနိုင်ခဲ့တယ်။ သွားလှူဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ ဒီဒဿနလေးကြောင့်ပဲ။

အခြားသောဘာသာဝင်များလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ သို့ပြောင်းဝင်လာတာရှိသလို၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များလည်း အခြားဘာသာသို့ ပြောင်းသွားတာ ရှိသည်။ သို့သော် ဘာသာပြောင်းရခြင်း၏ အကြောင်းတရားချင်းကား မတူကြ။ အခြားဘာသာဝင်များ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ပြောင်းလာခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာက သူတို့ဘာသာထက် မြတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အခြားဘာသာ သို့ပြောင်းခြင်းကား အခြားဘာသာက ဗုဒ္ဓဘာသာ ထက်မြတ်သောကြောင့် မဟုတ်။ ငတ်သောကြောင့် (စားစရာ မရှိသောကြောင့်)ဖြစ်သည်။

လှည်းကူးမြို့နယ်၊ မရမ်းချောင်းရွာနဲ့ မတ္တရာမြို့နယ် နဲ့သာမြိုင်တို့ဟာ အနာကြီးဝေဒနာရှင်တွေကို စုပေါင်း ထားတဲ့နေရာပေါ့။ ဒီနေရာတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ လှူဒါန်းထောက်ပံ့တာ မရှိသလောက်နည်းပါးတယ်။ ဘာ

သာခြားအဖွဲ့တွေပဲ အများဆုံးသွားရောက်ထောက်ပံ့ကြ
တယ်။ ရေနစ်နေတဲ့သူဟာ ကောက်ရိုးတစ်ပင်ကိုသော်
လည်း အားကိုးတကြီးဆွဲငင်သလို ဝမ်းရေးကြောင့် ဘာ
သာခြားထဲကိုပြောင်းကြရတယ်။ အဲဒီအချက်တွေကြောင့်
ငါကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး နှစ်ရွာလုံးကို လှူခဲ့တာ။

ဒီနှစ်ဦးဆောင်ပြီး လှူမယ့်အလှူရှင်က အမေရိကန်
နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့က မြန်မာကျောင်းသူလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ မဝေမာလွင်ပဲ။ ငါနဲ့မန္တလေးကပရိသတ်
တွေကတော့ သူ့အလှူကို ဝိုင်းကူညီထောက်ပံ့ကြတဲ့
သဘောပေါ့။ အရင်ကတော့ နံ့သာမြိုင်မှာ တရားပွဲတစ်ည
ကျင်းပဖို့ ဝေမာလွင်က တာဝန်ယူထားတာ။

နောက်တော့ ဦးလှစိုးတို့ ကိုဖြိုးတို့ မောင်မျိုးသန့်တို့ရဲ့
ဝိုင်းဝန်းစီစဉ်မှုကြောင့် အိမ်တော်ရာဘုရားမှာပါ နှစ်ညတိုး
သွားတာ။ အလှူငွေပိုရတော့ ပိုပြီးထောက်ပံ့နိုင်တာပေါ့”
သန်း “ဒါနဲ့ နယူးယောက်မြို့မှာပညာသင်နေတဲ့ ဝေမာ
လွင်က ဆရာတော်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာ
လဲ ဘုရား”

နုပ် “ငါဟောတဲ့ဗီစီဒီတရားခွေတွေနာရလိုတဲ့ကွ။ သူ
အကြောင်းကို လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်
စာအုပ်ထဲမှာ တော်တော်ပြည့်စုံအောင် ရေးထား
တယ်။ ဒီမှာ အကျဉ်းချုပ်ပြောပြမယ်။ ဝေမာလွင်

က အလုပ်လည်းလုပ်တယ်။ ကျောင်းလည်းတက်
တယ်။ ခုမှ အသက် ၂၆ နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ အလှ
အပကြိုက်တုန်းအရွယ်မှာ အလှအပအတွက် ကုန်
ကျမယ့်ငွေတွေကို စုစုပြီး မြန်မာပြည်မှာ တစ်နှစ်
တစ်ခါ အလှပြန်လုပ်တယ်။

သူ့အရင်လုပ်တဲ့ဒါနက ကုသိုလ်တော့ရတယ်။
ဒါပေမယ့် လောကအတွက် အကျိုးသိပ်မရှိဘူး။
တစ်ထောင်ဘုရားတည်တဲ့နေရာမှာ တစ်ဆူ ငါး
သိန်းနှုန်းနဲ့ဆယ်ဆူလှူတယ်။ စုစုပေါင်းသိန်းပေါင်း
၅၀ ကုန်ကျတယ်ပေါ့။ အဲဒီဒါနဟာ ကုသိုလ်တော့
ရတယ်။ လောကအတွက်တော့ သိပ်ကောင်းကျိုး
မရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက တောင်ပေါ်မှာ ဘုရား
အဆူတစ်ထောင် မပြည့်ပြည့်အောင် တည်နေကြ
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ တောင်အောက်ရွာက ဗုဒ္ဓဘာသာ
တွေမှာတော့ စားဝတ်နေရေးတော်တော် ဒုက္ခ
ရောက်နေကြတယ်။ ဒီဒုက္ခရောက်နေတဲ့ရွာသူရွာ
သားတွေကို ဘာသာခြားသာသနာပြုတွေက လာ
ပြီးထောက်ပံ့ကြတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ ဆင်းတု
အဆူတစ်ထောင်ပြည့်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ
အောင်ပွဲခံနေချိန်မှာ တောင်ခြေရွာက ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဝင်တစ်ထောင်ဟာ ဘာသာခြားထဲကို တစ်ရွာလုံး ပြောင်းသွားပါပြီ။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေတိုးလာ သလောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ လျော့လျော့သွား တာကို အကြောင်းရှာရင် မြန်မာတွေဟာ ကုသိုလ် လည်းရ၊ အကျိုးလည်းရှိတဲ့နေရာမှာ မလှူတတ် လို့ဆိုတာတွေရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေကတောင် ပေါ်မှာ ငွေကုန်လူပန်းခံပြီး ဆင်းတုစေတီ အဆူ တစ်ထောင်တည်တယ်။ တစ်ဆူငါးသိန်းဆိုတော့ စုစုပေါင်းတစ်ထောင်ဆိုရင် သိန်းပေါင်း ငါးထောင် ကုန်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီရုပ်ပွားစေတီတွေကြည့်ပြီးဘယ် ဘာသာခြားမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဘာသာခြားတွေက တောင်အောက်က အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်လေးရှိ တာကို တစ်အိမ်တစ်သိန်းလောက်ပဲထောက်ပံ့တာ ပါ။ ဒီတော့ သူတို့ကုန်တာ သိန်းပေါင်းတစ်ရာ ကျော်ပဲရှိတယ်။ သူတို့ သိန်းပေါင်းတစ်ရာကျော် အလှူက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ထောင်ကျော် လောက်ကို သူတို့ဘာသာထဲရောက်အောင် ဆွဲ ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါမျိုးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ က အတုခိုးသင့်တယ်။

တကယ်ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ထောက်ပံ့
တာမျိုးကျတော့ ကုသိုလ်လည်းရတယ်၊ အကျိုး
လည်းရှိတယ်။ ပြင်ဦးလွင်၊ စိုးစံဘော်ဒါကျောင်း
ပိုင်ရှင်ဒကာကြီးက ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ် ဆေးရုံအ
တွက် ဘဏ်မှာသိန်းတစ်ထောင်အပ်ပြီးတော့ လှူ
ထားတယ်။ ဘဏ်တိုးနဲ့နွမ်းပါးသူတွေကို ဆေးကု
ပေးဖို့ပေါ့။ အဲဒီအလှူမျိုးကျတော့ ကုသိုလ်လည်း
ရ- လောကအတွက်လည်း အကျိုးရှိ နှစ်ဖက်ရ
ပေါ့။ “မြန်မာတွေဟာ ကိုယ့်ချွေးနည်းစာကို လှူ
တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ကုသိုလ်လည်းရ၊ လောက
အတွက် အကျိုးလည်းရှိတဲ့နေရာကို သေသေချာ
ချာ ရွေးချယ်ပြီး လှူသင့်တယ်”။

ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံအရ ဆို
ရင် ကမ္ဘာလုံးထိုးလိုရတဲ့ ဒါနအများစုဟာ ကုသိုလ်
သာရပြီး၊ လောကအတွက် အကျိုးမရှိတာများ
တယ်။ ကမ္ဘာလုံးထိုးလိုမရတဲ့ဒါနမှန်သမျှကတော့
ကုသိုလ်လည်း ရတယ်။ လောကအတွက်
အကျိုးလည်းရှိတယ်။

ဥပမာ ပဲခူးမြို့၊ ကြခတ်ပိုင်းကျောင်းတိုက်က စာ
သင်သားကိုယ်တော်လေးတွေ သူတို့ တကယ်လို
အပ်တာလေးတွေကို ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်။ စာရေး

တယ်။ တချို့ကိုယ်တော်လေးတွေမှာ စာချတန်း ဆိုင်ရာစာအုပ်မဝယ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါဝယ်လှူပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်တော်လေးတစ်ပါးကတော့ သေတ္တာက သံချေးတက်ပြီးမကောင်းတော့တာ သူက သေတ္တာအလှူခံရမှာအားနာတော့ လက်ဆွဲအိတ်လောက်ပဲ အလှူခံတယ်။ ငါ့ရဲ့ညီကို သေသေချာချာ သွားကြည့်ခိုင်းပြီး တကယ်လိုနေတဲ့ သေတ္တာကို လှူခဲ့တယ်။

တစ်ခါကလည်း သူတို့တိုက်က စာချဆရာတော်တစ်ပါး ကျောက်ကပ်ရောဂါဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတယ်။ စာချဘုန်းကြီးဆိုတော့ ဘယ်မှာပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိမှာလဲ။ အဲဒါတပည့်ဖြစ်တဲ့ စာသင်သားတစ်ပါးက တို့ဆီဖုန်းဆက်လို့ ဆေးရုံအထိ လိုက်ပြီး သုံးသိန်းလှူပေးလိုက်တယ်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်က ငါ ကော့သောင်းမှာ ပထမဝါဆိုတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ ကမ္ဘည်းထိုးလို့မရတဲ့ အလှူတစ်ခုလှူခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်က မေတ္တာရှင်ရွှေပြည်သာဆရာတော်ဆိုတာကို ရွှေပြည်သာရယ်၊ မြိတ်ရယ်၊ ကော့သောင်းရယ် ဒီသုံးမြို့လောက်ပဲ သိသေးတယ်။ ကျန်တဲ့မြို့ရွာတွေက မသိကြသေးဘူး။ စာပေ

သမား အများစုကတော့ သိနေပါပြီ။ တို့တည်
ထောင်တဲ့ ကျောင်းမှန်သမျှ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မြေ
ကြီးကစပြီး တည်ထောင်ခဲ့ရတာချည်းပဲ။ ကော့
သောင်းမှာလှူတဲ့မြေကစိုက်လို့ပျိုးလို့မရတဲ့ တောင်
ကုန်းတစ်ခုပဲ။ ၃၅ ပေ-ပေ ၇၀ ကျောင်းတစ်
ဆောင်ဆောက်လောက်အောင် မြေပြန့်ကိုမပါဘူး။
ဘာတတ်နိုင်မှလဲ လှူတာကိုလက်ခံပြီး ဖြစ်
အောင် လုပ်ရတာပဲ။

ဒီကျောင်းတစ်ဆောင်စာ ဆောက်လို့ရအောင်
မြေထိုးစက်ငှားပြီး ကျောင်းတစ်နေရာစာရအောင်
မြေကိုအရင်ညှိရတယ်။ အဲဒီတုန်းက စုပေါင်းလှူ
ထားတဲ့ ငွေသိန်းလေးဆယ်နဲ့ သွပ်မိုးထရံကာ
ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဒကာတွေ ဝိုင်းဆောက်
လိုက်တာ အမိုးနဲ့အကာကတော့ ပြီးတယ်။ ပျဉ်
ခင်းတဲ့နေရာမှာ ငွေကပြတ်သွားတော့ ပေ ၇၀မှာ
ပေ ၂၀ပဲ ခင်းနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ပေ ၅၀ ကတော့
ဒီအတိုင်းပဲထားရတယ်။ ဥပုသ်သည်တွေ၊ တရား
နာ ပရိသတ်တွေအတွက် မြေကြီးမှာဖျာကြမ်းပဲ
ခင်းပေးထားတယ်။

တည်ထောင်ခါစ ရိပ်သာကျောင်းဆိုတော့
အလှူရှင်အား လိုအပ်သလို၊ ဝေယျာဝစ္စအား

လည်း လိုအပ်တယ်။ ကျောင်းစတည်ကတည်းက အခုအချိန်အထိအောင် သူများမလုပ်ချင်တဲ့ဝေယျာ ဝစ္စတွေကို လာလုပ်ပေးတဲ့ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ကလေးငါးယောက်ကို ကုန်စိမ်း ရောင်းကျွေးနေတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပါ။ ချက် ရေးပြုတ်ရေးမှာ လိုရင်ဝင်ချက်ပြုတ်ပေးသလို ပန်း ကန်ဆေးသူမရှိရင်လည်း သူပဲဆေးတယ်။ ငါ သဘောအကျဆုံးကတော့ ယောဂီတွေတက်တဲ့ အိမ်သာတွေကို ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဘယ်သူမှ မခိုင်း ရဘဲ ဆေးကြောပေးလေ့ရှိတာပဲ။

တချို့သောဆရာတော်တွေက ဝေယျာဝစ္စလုပ် ပေးတဲ့ ကာယကံအားအလှူရှင်တွေကို ဓနအား အလှူရှင်တွေလောက်အရေးမစိုက်ကြဘူး။ အမှန် က ဝေယျာဝစ္စလာလုပ်တယ်ဆိုတာ သူတစ်နေ့ တာလုပ်ခရမယ့်ငွေကို လှူတာနဲ့အတူတူပါပဲ။ ဒီ ဒကာမကြီးဆိုရင် တရားစခန်းခုနစ်ရက် ဝေယျာ ဝစ္စလာလုပ်ရင် ဒီခုနစ်ရက်အတွင်း သူဈေးရောင်း လို့ရမယ့် ငွေမရတော့ဘူး။ တစ်ရက်ဈေးရောင်းလို့ အမြတ်ငွေ ငါးထောင်ရမယ်ဆိုရင် ခုနစ်ရက် မရောင်းရတော့ အမြတ်ငွေ၃၅၀၀၀ သူ မရ တော့ဘူး။

ဒီတော့ အပေါ်ယံအမြင်အရ သူဟာ ကာယ အားလှူတာပေါ့။ သေသေချာချာတွက်ကြည့်ရင် တော့ သူရရှိမယ့်အမြတ်ငွေ ၃၅၀၀၀လှူလိုက်တာ ပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ကာယအားလှူတဲ့နွမ်းပါးသူတွေ ကိုလည်း ဆရာတော်များက ကိုယ်၏စောင်မခြင်း၊ နှုတ်၏စောင်မခြင်း ပြုသင့်ပါတယ်။ ငါကတော့ ဝေယျာဝစ္စသမားတွေ အားတက်အောင် ဗုဒ္ဓလက် ထက်က ပါယာသိမြို့စားကြီးနဲ့ ဥတ္တရလုလင်အ ကြောင်းပြောပြလေ့ရှိတယ်”

သန်း “ဪ-မှတ်မိပြီဆရာတော်။ အရှုံးမရှိသော ဒဿနစာအုပ်ထဲမှာရေးခဲ့တဲ့ တမလွန်ဘဝတို့၊ နတ်ဘုံတို့၊ ငရဲဘုံတို့ကို လက်မခံတဲ့မြို့စားကြီး မဟုတ်လားဘုရား”

နပ် “အေး ဟုတ်တယ်။ နောက်တော့ အရှင်ကုမာရ ကဿပရဲ့တရားကိုနာကြားရပြီး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝက လွတ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဒါနကုသိုလ်ကိုပြန် ပြုတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ မဏ္ဍပ်ကြီးလေးခု ဆောက်ပြီးအဝတ်အထည်တွေ၊ အစားအသောက် တွေလှူတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်မလှူဘူး။ ဥတ္တရဆိုတဲ့လူငယ်လေးကို ဦးစီးပြီး လှူခိုင်းတယ်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတဲ့ဥတ္တရလုလင်ဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း

လိုသဘောထားပြီး မကုန်သင့်တာ မကုန်အောင်၊
လှူဘွယ်ဝတ္ထုပိုကောင်းအောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
လှူပေးတယ်။

သူကတစ်ဆင့်ပြန်ခိုင်းရင်ရတာပဲ။ မခိုင်းဘဲနဲ့
ကိုယ်တိုင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သူ့စေတနာပဲ။ သူတို့
နှစ်ဦး သက်တမ်းကုန်လို့သေတဲ့အခါ အလှူရှင်
ပါယာသိမြို့စားကြီးက လူသက်နဲ့ဆိုရင် အနှစ်ကိုး
သန်း အသက်ရှည်တဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံပဲ
ရောက်တယ်။ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ယူတဲ့ ဥတ္တရ
လုလင်ကတော့ လူသက်နဲ့ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း သုံး
ကုဋေနဲ့ အနှစ်ခြောက်သန်း အသက်ရှည်တဲ့ တာ
ဝတိံသာနတ်ဘုံကို ရောက်သွားတယ်။

ဝေယျာဝစ္စသမားက ဘာကြောင့်အလှူရှင်
ထက် ပိုပြီးအဆင့်မြင့်တဲ့ချမ်းသာကို ရရတာလဲ
ဆိုတော့ ဥတ္တရလုလင်က လှူဒါန်းတဲ့အခါမှာ-

- ၁၊ အရိုအသေပြုပြီး လှူဒါန်းတယ်။
- ၂၊ မိမိလက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်လှူဒါန်းတယ်။
- ၃၊ အလေးအမြတ်ပြုပြီး လှူဒါန်းတယ်။
- ၄၊ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြုမူ၍ စိတ်ပါလက်ပါ
ဝမ်းပန်းတသာလှူဒါန်းတယ်။

ဒီအချက်လေးချက်ကြောင့်ပဲ။ ပါယာသိမြို့စား

ကြီးကတော့ အလှူရှင်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့

၁၊ အရိုအသေပြုပြီး လှူဒါန်းခြင်းမရှိဘူး။

၂၊ မိမိလက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်လှူဒါန်းခြင်းမရှိဘူး။

၃၊ အလေးအမြတ်ပြုပြီး လှူဒါန်းခြင်းမရှိဘူး။

၄၊ ပစ်ပစ်ခါခါပြုပြီး စိတ်မပါတာပါ

ဝတ်ကြေတန်းကြေ လှူဒါန်းတယ်။

ဒီအချက်လေးချက်ကြောင့် အနိမ့်ဆုံးနတ်ပြည်
ကိုရောက်ခဲ့တာပဲ။

ဒီလိုအချက်လေးတွေပြောပြတော့ ဝေယျာဝစ္စ
သမားတွေဟာ ' အားကြီးမာန်တက်လုပ်ကြတာ
ပေါ့။ ဒါဟာ နှုတ်ရဲ့စောင်မမှုပါပဲ။ စောစောက
ဒကာမကြီးဟာ ကျောင်းကိုသာ အလုပ်ရှိတိုင်း
ဝေယျာဝစ္စလာလုပ်နေတာ သူတို့မှာကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့
ခြံမရှိဘူး။ အိမ်ငှားနေရတယ်။ တစ်ခါကဆို မိုး
တွင်းကြီးမှာ အိမ်ရှင်က သူတို့ငှားနေတဲ့အိမ်ကို
ရောင်းပစ်လိုက်လို့ ချက်ချင်း ဆင်းပေးရတယ်။
အသိအိမ်မှာ ခဏနေပြီး အိမ်လိုက်ရှာရတယ်။

ဒီအကြောင်းကိုလည်း သိရရော ငါလေ ဒီ
ဒကာမကြီးတို့ မိသားစုခြောက်ယောက်ကို အိမ်နဲ့
ခြံဝယ်လှူချင်တဲ့သဒ္ဓါဓာတ်တွေ တအားဖြစ်တယ်။
ဒီအချိန်မှာ ဘာသာခြားသာသနာပြုတွေက ကော့

သောင်းနယ်ကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဆင်းပြီး
သာသနာပြုကြတယ်။ သူတို့က ဆင်းရဲသားတွေ
တကယ်လိုအပ်တဲ့ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး
အကုန် ကူညီတာဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အတော်
များများ ဘာသာခြားထဲရောက်သွားကြတယ်။ ဒီ
ဒကာမကြီးနေတဲ့ ၇ မိုင်ရွာထဲကိုလည်း အဲဒီ
သာသနာပြုအဖွဲ့တွေရောက်နေပြီဆိုတာ ငါကြား
ရတယ်။

အကယ်၍ ဘာသာခြားသာသနာပြုအဖွဲ့တွေ
ကသာ သူတို့မိသားစုကို လိုအပ်နေတဲ့ အိမ်နဲ့ခြံကို
ဝယ်ပေးလိုက်ရင် သူတို့မိသားစုခြောက်ယောက်
လုံး ဘာသာခြားထဲ မဝင်ချင်လည်း ဝင်ရမှာပဲ။
၂၀၀၄ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ငါ့မှာလည်း ဆင်းရဲတုန်း
အချိန်ပါ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ငွေ
ကို တစ်နှစ်လောက်စုရတယ်။ အဲဒီတုန်းက စာ
အုပ်ထုတ်ဖို့ စုထားတဲ့ငွေလေးသိန်းခွဲနဲ့ ၇ မိုင်ထဲ
မှာ အိမ်နဲ့ခြံဝယ်ပေးလိုက်တယ်။

ခုချိန်လောက်ဆိုရင် အဲဒီအိမ်နဲ့ခြံဟာ သိန်း
၇၀လောက်တော့ တန်နေမှာပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော
လူသားခြောက်ယောက်ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေးနဲ့သက်ဆုံး
တိုင် နေနိုင်သွားတာကို တွေးမိတိုင်း ငါတအား

ဝမ်းသာတယ်။

“သူတစ်ပါးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေး
ရတာလောက် ပီတိဖြစ်ရတဲ့အရသာမျိုး ဘယ်
မှာမှ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ယူရတဲ့အရသာထက်
ပေးရတဲ့အရသာက ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာကို
ပေးနေကျလူမှသိတယ်။ ယူနေကျလူတွေ မသိ
နိုင်ဘူး။ လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်လောက်ပဲ
ချမ်းသာတယ်။ ကျန်တဲ့ ဧဇ ယောက်က ဆင်း
ရဲတယ်။ ဘာကြောင့်လူချမ်းသာက တအား
နည်းပြီး၊ လူဆင်းရဲက တအားများရသလဲဆို
ရင်၊ လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်ပဲ ပေးရတဲ့
ဘဝကိုပျော်ပြီး ကျန် ဧဇ ယောက်က ယူရတဲ့
ဘဝကိုပျော်ကြတာကိုး”

ဒီအတွေးအမြင်ကို တို့ဘဝနဲ့ရင်းပြီးရခဲ့တာပါ။ အဲဒီ
အချိန်ကဖြစ်ရပ်ကိုပဲကြည့်လေ။ တို့ဟာ အတိတ်
ဘဝက ဒါနကုသိုလ် မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း
ဆင်းရဲတဲ့မိဘဝမ်းထဲရောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဓမ္မပဒ၊
သုမနသုတ္တန်မှာရဟန်းနှစ်ပါးအကြောင်း ဗုဒ္ဓဟော
ထားတာရှိတယ်။ ရဟန်းနှစ်ပါးရှိတယ်။ တစ်ပါးက
ဒါနပြုတယ်။ တစ်ပါးက မပြုဘူး။ သူတို့နှစ်ပါး
ပျံတော်မူတော့ နတ်ပြည်ကိုရောက်တယ်။

နတ်ပြည်ရောက်တော့ ဒါနပြုခဲ့တဲ့နတ်က မပြု
တဲ့နတ်ထက် အသက်ပိုရှည်တယ်။ အဆင်း ပိုလှ
တယ်။ အခြံအရံ ပိုများတယ်။ တစ်ခါ နတ်ပြည်က
စုတေတော့ ဒါနပြုတဲ့ရဟန်းက ဘုရင့်သားတော်
သွားဖြစ်တယ်။ ဒါနမပြုတဲ့ရဟန်းက အထိန်းတော်
သားသွားဖြစ်တယ်။ နောက်သူတို့နှစ်ပါး ရဟန်းပြု
ကြတော့လည်း ဒါနပြုခဲ့တဲ့ရဟန်းက ပစ္စည်းလေး
ပါးပေါများတယ်။ ဒါနမပြုခဲ့တဲ့ရဟန်းပစ္စည်းလေး
ပါး ရှားပါးတယ်”

သန်း “သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဒါနပြုတဲ့ရဟန်းက
ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဒါနမပြုတဲ့ရဟန်းထက်
အစစအရာရာသာတာပဲဘုရား-ဒါဆို သူတို့က
ဘယ်နေရာကျမှတူသွားသလဲဘုရား”

နပ် “ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်မှပဲ တူသွားတယ်
ကွ။ တို့လည်း ဒါနမရှိခဲ့တော့ အစစအရာရာမှာ
အောက်ကျတယ်။ ဒီလောက်ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်
လာတယ်ဆိုတာ စာပေအလုပ်နဲ့တရားအလုပ်ကို
မနားတမ်းကြိုးစားတာရယ်၊ အခုပစ္စက္ခမှာ ဒါနပြု
တာရယ် ဒီအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့် မသေရုံ ဘုန်း
ကံလေးရှိလာတာ။

ဒါနမရှိခဲ့တော့ ကြံဖန်ဆင်းရဲရပုံ လက်တွေ့

လေးနှစ်ခုလောက်ပြောပြမယ်။ ငါ့ရဲ့မကောင်းကြောင်းတွေပေါ့ကွာ။ ငါက အခြေခံစာတွေကို မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ်၊ ကျောင်းသစ်ကျောင်းစာသင်တိုက်မှာ သင်ရတာ အကြီးတန်းဖြေပြီးမှ မန္တလေး မစိုးရိမ်တိုက်သစ်ကိုရောက်တာ။ တို့ ၁၉ နှစ်မပြည့်ခင် အချိန်ကတည်းက မန္တလေးက ဥပဇ္ဈယ်ဆရာတော်က ရဟန်းဒကာကြိုရှာထားတယ်။

မန္တလေးမြို့က ကားတာယာကွန်ပေါင်းလုပ်တဲ့ ဦးညွှန်တင်ဆိုတဲ့ဒကာကြီးတို့မိသားစုပဲ။ ဒကာမကြီးနာမည်တော့ မေ့သွားပြီ။ သူတို့ဟာ သဒ္ဒါရော၊ ပစ္စည်းရောနှစ်မျိုးလုံးရှိကြပါတယ်။ တောင်သာမြို့ပေါ်ကပစ္စည်းရှိတဲ့ဆွမ်းဒကာမကြီးတစ်ဦးကလည်း တို့ကို ရဟန်းခံပေးချင်လို့မေးတယ်။ မန္တလေးက ဒကာပေါ်နေပြီလို့ပြောလိုက်ရတော့တာပေါ့။

အဲဒါ တို့ရဟန်းခံဖို့ တစ်လလောက်အလိုမှာ ဦးညွှန်တင်တို့အိမ်ကြီး အဖျက်ခံရတယ်”

သန်း “ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဘုရား”

နပ် “ရန်ကုန်မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးအကျယ်ချဲ့တဲ့ ထဲမှာ ပါသွားတာ။ သူတို့အများကြီးဒုက္ခရောက်သွားတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် တို့ကို ရဟန်းခံဖို့အစီအ

စဉ် ပျက်သွားတယ်”

သန်း “ဟင် ဆရာတော်ဟာ ဒုက္ခပါလား။ ဒါဆို တောင် သာက ဒကာမကြီးကို ပြန်မပြောဘူးလားဘုရား”

နုပိ “ဘယ်ပြန်ပြောရဲတော့မှာလဲ။ မန္တလေးမှာ ဒကာ ပေါ်ပြီးသားလို့ပြောထားတဲ့ဟာကိုး။ အဲဒီမှာတင် ဥပဇ္ဈယ်ဆရာတော်ရဲ့တူနှစ်ယောက်က အရေးပေါ် ရဟန်းတစ်ခါ လုပ်လိုက်ရတယ်”

သန်း “ရဟန်းဒကာ မဟုတ်ဘူးလားဘုရား”

နုပိ “မဟုတ်ဘူး-ရဟန်းတစ်ခါပဲ။ တို့စာသင်တိုက်နေ တဲ့တစ်လျှောက်လည်း မထောက်ပံ့နိုင်ကြဘူး။ တူ အကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ဆေးထုတ်လေးတစ် ထုပ်ပို့ဖူးတာ မှတ်မိတယ်။ သူတို့မှာဥစ္စာမပြည့်စုံလို့ ပဲဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဒါ့ကြောင့် တို့မစိုးရိမ်တိုက်သစ် မှာ လေးနှစ်စာသင်ခဲ့စဉ်က မိဘနှစ်ပါးဝယ်လှူတဲ့ တရုတ်တက်ထရွန်သင်္ကန်းလေးတစ်စုံနဲ့ပဲဖြစ်အောင် နေခဲ့ရတယ်။

အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကဆိုတဲ့စကားအ တိုင်း နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ရဲ့အတိတ်က ဒါနမရှိခဲ့ မှုကြောင့် အခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။

“သဘောထားသေးသိမ်တဲ့သူဟာ သူတစ်ပါး အပြစ်ကိုပဲမြင်လေ့ရှိတယ်။ သဘောထားကြီး

တဲ့သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲအပြစ်မြင်တယ်။
သဘောထားအပြည့်ဝဆုံးလူကတော့ ဘယ်သူ
ကိုမှ အပြစ်မတင်တော့ဘူး” -ဆိုတဲ့ဒဿနအ
တိုင်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုရှာပြီးပြုပြင်တာက ကုသိုလ်
လည်းရတယ်။ ဘဝသံသရာမှာ တိုးတက်မှုလည်း
ဖြစ်တယ်။ သူများ အပြစ်ရှာတာကတော့ အကု
သိုလ် ဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဘာတိုးတက်
မှုမှလည်း မရနိုင်ဘူး။

ဆရာတော်ဦးဆောက်နွဲ့တို့ကျတော့ ကြည့်စမ်း၊
အတိတ်ကဒါနအားသိပ်ကောင်းခဲ့တော့ ရောမသုံး
ထပ်ကျောင်းကြီးနှစ်ကျောင်းဟာ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်
အတွင်း တစ်ကျောင်းကို ဒကာတစ်ဦးတည်းနဲ့အ
ပြီး ဆောက်သွားတာ၊ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ဒါန
အားကသိပ်ကောင်းတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကြည့်ပါ
လား၊ သြစတေးလျမှာ၊ ကိုရီးယားမှာ၊ ပြင်ဦးလွင်
မှာ၊ ကျိုက်ထိုမှာ၊ မော်ဘီမှာ ကျောင်းခွဲတွေဟာ
ခဏလေးနဲ့ဖြစ်သွားတာ။ နောက်လည်း ဒီထက်
ဘုန်းကြီးဦးမှာ သေချာတယ်။

တို့များမှာတော့ မော်ဘီမှာ သုံးထပ်ကျောင်း
ဆောက်တာ နှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ခုမှ တစ်ထပ်
ပဲပြီးသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါက ဒါနမပြုခဲ့ရုံသာ

မကဘူး။ သူတစ်ပါးရမယ့်လာဘ်လာဘကိုလည်း
နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးခဲ့ပုံရတယ်။ မှော်ဘီဖန်ခါး
ကုန်းတောမှာ ငါနေမယ့် သစ်သားကျောင်းလေး
ဆောက်တော့မယ်ဆိုတော့ ပစ္စည်းသိပ်မရှိပေမယ့်
သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်က သူတို့
လှူပါရစေလို့ လျှောက်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့မှာငွေက တစ်စုတစ်ပုံတည်း
မရှိဘူး။ တက္ကစီကား သုံးစီးထောင်ထားတယ်။
အဲဒီက ရတဲ့ငွေနဲ့လှူမှာ။ တစ်လကို သုံးသိန်းလှူ
မယ်။ ကျောင်းတစ်လုံးစာပြည့်တဲ့အထိပေါ့။ ဒါနဲ့
တို့လည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ငါ့ဘုန်းကံလေး
တော့ တက်လာပြီဆိုပြီး အားတက်သွားတာပေါ့။
ဒါနဲ့ပဲအလှူဒကာရှိတယ်ဆိုတော့ ရသမျှ ဓမ္မပူဇာ
ငွေလေးနဲ့ဆောက်တော့တာပေါ့။

စကြိုပတ်လမ်းပါတဲ့ ပေသုံးဆယ်ပတ်လည်
ကျောင်းဆိုတော့ သိန်းသုံးရာဝန်းကျင်လောက်
ကုန်တယ်။ ဆောက်နေဆဲအချိန်မှာလည်း ငွေ
သိန်းသုံးရာကို တစ်ခါတည်းပုံလှူနိုင်တဲ့သူဌေး သုံး
လေးငါးဦးကလည်း ဆရာတော်သီတင်းသုံးမယ့်စံ
ကျောင်းဆိုရင် သူတို့လှူချင်တဲ့အကြောင်းလာ
လာလျှောက်ကြတယ်။ ရှေ့ကဒကာကလျှောက်ပြီး

သားဆိုတော့ အလှူရှင်ပေါ်ပြီးသားလို့ပဲ ပြောရ
တာပေါ့။

ငါ့ကုသိုလ်က ဘယ်လောက်နည်းသလဲဆိုရင်
အလှူရှင်လင်မယားရဲ့ကားတွေဟာ အဆင်မပြေ
တော့ဘူး။ ပျက်လို့ပြင်ရတာတွေကများလာတော့
လေးလလောက်လှူပြီး ဆက်မလှူနိုင်တော့ဘူး။
လှူနိုင်မယ့်သူဌေးဒကာတွေကျတော့လည်း အလှူ
ရှင်ပေါ်ပြီးသားလို့ပြောထားတော့ ထပ်မပြောချင်
တော့ဘူး။ နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်ဆိုတဲ့ စကားပုံ
ဟာ ငါ့အတွက်ထားခဲ့တာလို့ထင်တယ်။

ငါ့မှာ မေတ္တာရှင်ရွှေပြည်သာဆရာတော်ရယ်
လို့သာ နာမည်ကြီးနေတာ၊ ကိုယ်နေမယ့် သိန်း
နှစ်ရာကျော်တန်တဲ့ကျောင်းလေးတောင် တစ်ပြည်
လုံးက လှူတဲ့ဓမ္မပူဇာငွေနဲ့ဆောက်ရတာပါ။ ဖွတ်
မရ ဝါးမဆုံးဆိုတဲ့စကားပုံလေးကို မင်းကြားဖူး
တယ် မဟုတ်လား”

သန်း “စကားပုံတော့ ကြားဖူးတယ်ဘုရား။ ဒါပေမယ့်
စကားပုံဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့အကြောင်းဝတ္ထုကိုတော့
မကြားဖူးဘူးဘုရား”

နပ် “ဒီလိုကွ လူတစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ကိုဆင်း
ရဲတယ်။ သူများအိမ်မှာကပ်နေရတယ်။ သူပိုင်

ပစ္စည်းဆိုလို့လည်း ခါးကနှစ်နံ့စပ်ပုဆိုးတစ်ထည်နဲ့
ခါးမတိုတစ်ချောင်းပဲရှိတယ်။ သူဟာ ထင်းခွေပြီး
တော့ ဝမ်းစာရှာရတာပေါ့။

တစ်ရက်တော့ ရွာထိပ်ရေပိမာ ဗေဒင်ဆရာ
တစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ ထင်းရောင်းလို့ရတဲ့ငွေလေး
နဲ့ ဗေဒင်မေးတယ်။ ဗေဒင်ဆရာက ဘာသိချင်
တာလဲဆိုတော့ သူဘယ်တော့ ချမ်းသာမလဲဆို
တာ သိချင်တယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဗေဒင်ဆရာ
က တွက်ချက်ပြီးတဲ့အခါ ဒီထက်ဆင်းရဲဦးမယ်လို့
ဟောလိုက်သတဲ့။ သူတော်တော်စိတ်ပျက်သွား
တယ်။ သူပိုင်တာမှ ပုဆိုးတစ်ထည်နဲ့ခါးမတိုတစ်
ချောင်းရှိတာ ဒီထက်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ဆင်းရဲ
ဦးမှာလဲဆိုတာ မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်နေတယ်။

အဖြေက နောက်ရက် ထင်းခုတ်သွားတဲ့အခါမှ
သိရတယ်။ သူထင်းခုတ်ဖို့ တောထဲရောက်တဲ့အခါ
ဖွတ်တစ်ကောင် တွင်းထဲဝင်ပြေးသွားတာကို သူ
တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဖွတ်ကိုသတ်ပြီး ရောင်းရရင်
ငွေမနည်းရမယ်လို့တွက်ပြီး ပထမဆုံး ဖွတ်ထွက်
ပြေးမယ့် ဂယ်ပေါက်ကိုလိုက်ရှာပြီး ပိတ်လိုက်
တယ်။ ဘာနဲ့ပိတ်သလဲဆိုတော့ သူခါးက ပုဆိုးကို
ချွတ်ပြီး အပေါက်မှာထိုးပိတ်လိုက်တာ။

တောထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့
ဘယ်သူမှလည်း ရှက်စရာမလိုဘူးလေ။ အောက်
ခံဘောင်းဘီတိုတောင်မပါတော့ သူ့မှာ မိမွေးတိုင်း
ဘမွေးတိုင်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါကို သူဂရုမစိုက်
နိုင်ဘူး။ သူဂရုစိုက်တာက ဖွတ်ကိုဖမ်းမိဖို့ပဲ။ ပြီး
တာနဲ့ ဖွတ်ဝင်သွားတဲ့အပေါက်ကနေ ဝါးမတိုနဲ့မြေ
ကိုတူးတော့တာပဲ။

ကျင်းတစ်ဝက်လောက်ထိ တူးမိတဲ့အခါ လွတ်
လမ်းမမြင်တဲ့ဖွတ်ဟာ ဘုရင့်နောင်ထုံး နှလုံးမူပြီး
ဂယ်ပေါက်ကိုပိတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးကို တအားကုန်
တိုးထွက်လိုက်တာ ပွင့်သွားပြီး ပုဆိုးဟာ ဖွတ်
ခေါင်းနဲ့ငြိပြီးပါသွားတယ်။ ဒါကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ လူ
ဆင်းရဲဟာ လက်ထဲကဝါးနဲ့ဖွတ်ကို အားကုန်လှမ်း
ပေါက်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဖွတ်ရောပုဆိုးရော
အနားမှာရှိတဲ့ချောင်းကြီးထဲကို ကျသွားပြီး ရေနဲ့
မျောပါသွားတယ်။ သူ့ဓားလည်း ချောင်းထဲကျ
သွားတာ ပြန်ရှာလို့မရတော့ဘူး။

အဲဒီတော့မှ ဗေဒင်ဆရာဟောတာ မှန်လိုက်
တာလို့ သဘောပေါက်ခဲ့တဲ့။ သူချမ်းသာသမျှ
ပုဆိုးနဲ့ဝါးမတိုတောင် မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အရှင်
ကထက် ပိုဆင်းရဲမယ်ဆိုတာ မှန်သွားတာပေါ့။

အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ဖွတ်မရ ခါးမဆုံးလို့ ပြောတာ ပေါ့။ အခု ငါ့အဖြစ်ကလည်း ဒီဆင်းရဲသားအတိုင်း ပါပဲ။ ရဟန်းဖြစ်စအချိန်ကလည်း ရဟန်းဒကာနှစ် ဦးနဲ့ လွဲခဲ့ရတယ်။ အခုနာမည်ကြီးဆရာတော်ဖြစ် တာတောင် ကျောင်းဒကာလေးငါးဦးနဲ့ကြုံဖန်ပြီး လွဲရတယ်။ ရဟန်းမို့သာပေါ့ကွာ။ လူသာဆိုရင် ငါလည်း ဒီထက်ပိုပြီးဆင်းရဲဦးမှာပဲ”

သနား “အဲဒါဆိုရင် ဆရာတော် ဓမ္မပူဇာရသမျှတွေကို ဒုက္ခသည်တွေမလှူဘဲနဲ့ သုံးထပ်ကျောင်းကြီး မြန် မြန်ပြီးအောင်ဆောက်ပါလားဘုရား။ ကျောင်းအုတ် နံရံလည်း ခတ်ပေါ့ဘုရား။ အခုတော့ ဆရာတော် မှာ ရသမျှ ဒုက္ခသည်တွေဆီရောက်တာက များ လွန်းနေတယ်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် တစ်နှစ်ထဲမှာ ဆရာ တော် ဒုက္ခသည်တွေကိုလှူတာ စုစုပေါင်း သိန်း နှစ်ထောင်ကျော်လောက်ရှိတယ်ဆို”

နပ် “အေးဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်မှာမပြည့်စုံဘူးဆိုပေမယ့် စားနိုင်သောက်နိုင်တယ်။ မိုးလုံလေလုံနေနိုင်သေး တယ်။ အဲဒီလို မနေနိုင်တဲ့လူတွေကို တွေ့ရရင် မပေးဘဲ၊ မကူညီဘဲနေလို့ကိုမရဘူးကွ။ ငါ ရွှေ ပြည်သာကျောင်းတည်စအချိန်က ကျောင်းမှာဝတ် နေတဲ့ကိုရင်လေးနှစ်ပါးရဲ့မှဆိုးမအမေကအရောင်း

အဝယ်လုပ်ချင်လို့ ငွေချေးတယ်။ ဒီအချိန်က ငါ့ဆီက ငွေချေးပြီးမဆပ်တဲ့လူတွေ အတော်များ လာတော့ မချေးတော့ဘူးဆိုပြီး ဘူးခံလိုက်တယ်။ အဲဒီဒကာမကြီးမျက်နှာမသာမယာနဲ့ ကျောင်းပေါ် က ဆင်းသွားတယ်။ ဦးနှောက်က နှလုံးသားကို အနိုင်ယူရင် ခဏပဲကွ။ နောက်ဆုံးကျရင် နှလုံး သားက ပြန်နိုင်သွားတာပဲ။ ညလည်းရောက်ရော ငါ အိပ်လို့မရတော့ဘူး”

သန်း “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာတော်”

နပ် “အဲဒီဒကာမကြီး လိုချင်တဲ့အကူအညီကို မပေး လိုက်ရလို့ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ နောက်နေ့ကျတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ပြန်မရ လည်းနေ ချေးလိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး ကိုရင်လေး တွေကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မမိတော့ ဘူး။ အဲဒီဒကာမကြီးဟာ မွန်ပြည်နယ်ကိုပြန်သွား ပြီ။ သူတို့က မွန်တွေလေ။ ဒီကိုရင်နှစ်ပါးရဲ့ အဖေက မြန်မာ၊ အမေက မွန်။ အဖေက လူမိုက် ဆိုတော့ ထောင်ထဲမှာ ဆုံးသွားတယ်။

စောစောကပြောတဲ့အမေကလည်း မွန်ပြည် နယ်ပြန်အသွားမှာ ဟိုရောက်တော့ ဆုံးရှာတာပဲ။ သူတို့မှာ မောင်နှမလေးယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။

အကြီးဆုံး မိန်းကလေးကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး
သူ့အိုးသူ့အိမ်နဲ့ဖြစ်နေပြီ။ ကျန်တဲ့မောင်လေး နှစ်
ယောက်က တို့ဆီမှာ ကိုရင်ဝတ်တယ်။ အငယ်ဆုံး
မိန်းကလေးကတော့ သူ့အစ်မအိမ်မှာနေတယ်။
နောက်တော့ ကိုရင်နှစ်ပါးလုံး လူထွက်သွားတယ်။
လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအဆင်မပြေဘူးလို့ သိရတယ်။

အဆိုးဆုံးက သူ့အစ်မကမွေးလာတဲ့ ကလေး
တွေအရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ကိုရင်လူထွက် ညီ
အစ်ကိုနဲ့အငယ်ဆုံးမလေးကို သူတို့အိမ်မှာနေတာ
မကြိုက်ကြတော့ဘူး။ ခဏခဏ ရန်လုပ်ခံရတာ
ပေါ့။ သူတို့အိမ်မှာကပ်နေရတာဆိုတော့ ဦးလေး
တွေ အဒေါ်တွေက တူတွေ၊ တူမတွေကို ပြန်
ကြောက်နေရတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်အဲဒီမောင်နှမ
သုံးယောက်အတွက် ရွှေ့ပြည်သာ၊ သံဒင်းရပ်ကွက်
မှာ အိမ်နဲ့ခြံဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ အခုတော့ သူတို့
အတော်စိတ်ချမ်းသာနေကြပြီ”

သန်း “ကော့သောင်းကအိမ်လှူတဲ့အကြောင်းကို ပြန်
ဆက်ပါဦး ဘုရား”

နပ် “မုဆိုးမမိသားစုကိုအိမ်လှူတဲ့ အချိန်တုန်းကကော့
သောင်းက ငါနေတဲ့ကျောင်းမှာ ပေ ၅၀လောက်
ပျဉ်မခင်းနိုင်သေးလို့တရားနာပရိသတ်တွေ၊ ဥပုသ်

သည်တွေ မြေပြင်မှာ ဖျာခင်းပြီး တရားနာနေရတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒါကိုထောက်ကြည့်ရင် ငါဟာ အများ ထင်သလိုရှိလို့လှူတာမဟုတ်ဘဲ၊ သိလို့လှူတာဆို တာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကော့သောင်း မြို့ပေါ်က နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းကိုရောက်လာပြီး ငါ့ကို ကန်တော့တယ်။

သူက ငါရေးတဲ့ မြန်မာတို့၏အသက်ဆိုတဲ့စာ အုပ်ကိုဖတ်ပြီး ဘဝရော၊ စိတ်ဓာတ်ရော ပြောင်း သွားတဲ့လူကိုး။ ပေ ၇၀ လောက်ရှိတဲ့ ကျောင်းကြီး မှာ ပျဉ်ခင်းထားတာက ပေ ၂၀ တင်ဆိုတော့ သူသိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ သူကဘာလို့ဆက်မခင်း တာလဲလို့မေးတယ်။ ငါကလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်။ အလှူငွေမရှိတော့လို့ပါလို့။ အဲဒီ မှာတင် အဲဒီဒကာကြီးဟာ သူ့အိမ်ကို ငွေငါးသိန်း ချက်ခြင်းပြန်ယူပြီး လာလှူတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျန် တဲ့ ပေ ၅၀လည်း အပြီးခင်းနိုင်သွားတာပေါ့။

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာမှာ ကုသိုလ်ပထမဇော ဒီ ဘဝမှာ ချက်ခြင်းကောင်းကျိုးပေးဖို့အတွက် အင်္ဂါ လေးချက်လိုတယ်လို့ ပြထားတယ်။ အဲဒါတွေက-
၁။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်-

ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ
တစ်ပါးပါးဖြစ်ရမယ်။

၂။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် -

နိရောဓသမာပတ်က ထလာခါစဖြစ်ရမယ်။

၃။ လှူဘွယ်ဝတ္ထုသည် -

တရားသဖြင့် ရှာထားတာဖြစ်ရမယ်။

၄။ စေတနာသုံးတန်လုံး -

ထက်သန်ကောင်းမွန်ရမယ်၊ ဆိုတာတွေပဲ။

ဒါက ယေဘုယျေန များသောအားဖြင့် ဖြစ်တတ်
တာကိုပြောတာ။ အပ္ပက အနည်းငယ်အားဖြင့်
တော့ ဒီလေးချက်နဲ့မညီဘဲ ဒီဘဝမှာချက်ခြင်း
အကျိုးပေးတာ ငါ့ဘဝမှာ သုံးကြိမ်ကြုံဖူးတယ်။

သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါက်ရောက်ကြီးထွားဖို့အ
တွက် မြေရယ်၊ ရေရယ်၊ မျိုးစေ့ရယ် သုံးမျိုးလုံး
ကောင်းဖို့ လိုအပ်တယ်။ ထို့အတူ ဒါနတစ်ခုထက်
သန်တဲ့ ကောင်းကျိုးပေးဖို့အတွက် အလှူခံရယ်၊
လှူဘွယ်ဝတ္ထုရယ်၊ စေတနာရယ် သုံးမျိုးလုံး
ကောင်းဖို့ လိုတယ်။ မြေ၊ ရေ၊ မျိုးစေ့ သုံးမျိုးမှာ
မျိုးစေ့ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ မြေနဲ့ရေ ဘယ်
လောက်ပင် ကောင်းကောင်း၊ မျိုးစေ့က ပိုးထိုးပြီး
ပျက်စီးနေမယ်ဆိုရင် အပင်မပေါက်တော့ဘူး။

မြေနှံ့ရေ သိပ်မကောင်းပေမယ့် မျိုးစေ့ကောင်း
တယ်ဆိုရင် အပင်ကတော့ ပေါက်တာပဲ။ တအား
မသန်တာပဲရှိချင်ရှိမယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ အလှူခံရယ်၊
လှူဘွယ်ဝတ္ထုရယ်၊ စေတနာရယ် သုံးမျိုးမှာ
စေတနာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ အလှူခံရယ်၊
လှူဘွယ်ဝတ္ထုရယ် ဘယ်လောက်ပင် ကောင်း
ကောင်း စေတနာမကောင်းရင် အကျိုးပေး
မကောင်းနိုင်ဘူး။ အလှူခံနဲ့လှူဘွယ်ဝတ္ထုညံ့ပေ
မယ့် စေတနာကောင်းရင် အကျိုးပေးကောင်း
ပါတယ်။

အခုဖြစ်ရပ်မှာ အိမ်နဲ့ခြံအလှူခံတဲ့မိသားစုဟာ
အညတရပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ လှူဘွယ်ဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ ငါဝယ်ပေးတဲ့ အိမ်နဲ့
ခြံဟာလည်း သာမန်လောက်ပါပဲ။ သိပ်အကောင်း
ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့စေတနာအားက
ကောင်းတယ်။ ငါ့ကျောင်းမှာ အခင်း မရှိတာ
တောင် လစ်လျူရှုပြီးလှူခဲ့တာ။ အဲဒီလို စေတနာ
ဆိုတဲ့ မျိုးစေ့ကောင်းတဲ့အတွက် အကျိုးပေးလည်း
ကောင်းခဲ့တယ်။

ရိပ်သာဖွင့်ချင်တဲ့ငါ့မှာ မြေနေရာအခက်အခဲ
ဖြစ်နေတာကို သိသွားတဲ့ ကော့သောင်းမြို့က

ဒကာ၊ ဒကာမတွေက စုပေါင်းလှူလိုက်ကြတာ အရင်ကျောင်းမြေနဲ့ကပ်လျက် ဆယ်ဧကကျော် လောက် ထပ်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါက လှူတာ လေးသိန်းငါးသောင်းဖိုးလောက်ပဲရှိတယ်။ ငါ့ကိုပြန်လှူကြတာက ၄၅ သိန်းဖိုးသောက်ရှိ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် တကယ်လိုအပ်နေသူကိုသာ စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့လှူပါ။ အကျိုးပေး ကောင်းပါတယ်လို့ ရဲရဲကြီးပြောရဲတယ်။

စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ လှူပါဆိုတာ ငါ ကောင်းစားဖို့၊ နောက်တစ်ချိန် ငါ့ချမ်းသာဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်လုံးလုံးမပါဘဲ၊ အလှူခံလိုအပ်တဲ့အရာရပါစေ ဆိုတဲ့စေတနာသက်သက်နဲ့လှူရမယ်လို့ပြောတာ။ ကိလေသာနဲ့ခန္ဓာချုပ်တာကိုနိဗ္ဗာန်လို့ခေါ်တာ၊ ကိ လေသာနဲ့ခန္ဓာချုပ်ချင်ရင် အကြောင်းတရားဖြစ် တဲ့ကံချုပ်အောင်လုပ်ရတယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ အကုသိုလ်ကံကတော့မလုပ်ဘဲနေလို့ချုပ်တယ်ထား ပါတော့၊ ကုသိုလ်ကံကျတော့ ဘယ်လိုချုပ်အောင် လုပ်ရမလဲလို့မေးစရာရှိတယ်။

ကုသိုလ်ကံချုပ်အောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဘာကုသိုလ်မှမလုပ်နဲ့လို့ ဆိုလို တာ မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်မျိုးစုံလုပ်ရမယ်။ ဒါပေ

မယ့် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမထားရဘူးလို့ ဆိုလို
တယ်။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘဲလုပ်တဲ့
ကုသိုလ်ကံမှန်သမျှဟာ နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရဖို့ အ
ထောက်အပံ့တွေချည်းဖြစ်သွားတယ်။ နိဗ္ဗာန် မရ
မိစပ်ကြားမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး လုပ်တဲ့
ကုသိုလ်ထက်၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘဲ
လောကကောင်းစားဖို့စိတ်နဲ့လုပ်တဲ့ကုသိုလ်က ပို
တောင် ကောင်းကျိုးပေးပါသေးတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ဒါန၊ သီလ စတဲ့
ကုသိုလ်တွေကိုလေးသင်္ချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ
ပတ်လုံး ဘာကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုမျှ မမျှော်လင့်
ဘဲလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားဖြစ်တဲ့အခါဘယ်
သူမှမမီအောင် ဘုန်းကြီးခဲ့တာပါပဲ။ လခစား
အလုပ်ဝင်လုပ်ရင် လကုန်ရင် လစာရမှာပဲ။ ဆု
တောင်းနေစရာမလိုဘူး။ ထို့အတူ ဒါန၊ သီလ
စတဲ့ကုသိုလ်ကိုလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးသေချာပေါက်
ပေးမှာပဲ။ ဆုတောင်းနေစရာ၊ မျှော်လင့်နေစရာ
မလိုဘူး။ ဒီအချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီး ဦးရွှေ
အောင်ရဲ့ အတွေးအမြင်လေးတစ်ခုကိုပြောပြမယ်။
ကံချုပ်အောင်လုပ်နည်းလို့ ခေါင်းစဉ်လေးတပ်
ထားရအောင်”

ကံချုပ်အောင်လုပ်နည်း

ဘဝဇာတ်သိမ်းဖို့အားထုတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘဝဇာတ်ဆရာဖြစ်သောကံကို မညွှန်ကြားနိုင်အောင် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝပစ္စယာဇာတိအရ ဘဝဖြစ်သောကံ ရှိနေပါလျှင် သံသရာဇာတ်ဆောင်အဖြစ် သံသရာ၌ အတောမသတ်ကျင်လည်ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကံကို ဘဝနိရောဓါ၊ ဇာတိနိရောဓါအရ ချုပ်သွားအောင်လုပ်ရမည်ဖြစ်၏။ ကံကို ချုပ်သွားအောင်လုပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဒါနကံ၊ သီလကံ၊ ဘာဝနာကံတို့ကို လုပ်သမျှဒုက္ခဟူသော အမြင်ဖြင့်မလုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ အမှန်ဆိုလိုသည်ကတော့ ဒါနကံကိုလည်း စွမ်းအားရှိသလောက် လုပ်ရမည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့လုပ်ရာ၌ ဥပါဒါနနိရောဓါ ဘဝနိရောဓါအရ ဥပါဒါန်မပါဝင်အောင် လုပ်ရမည်။ ဥပါဒါန်မပါဝင်တော့လျှင် ကံသည်ချုပ်ပြီးသားဖြစ်၏။ ဥပါဒါန်မပါဝင်အောင် လုပ်ရာ၌ တဏှာနိရောဓါ ဥပါဒါနနိရောဓါအရ တဏှာမပါအောင်လုပ်ရ၏ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ကောင်းမှု

ကုသိုလ်ဟူသမျှကို မနားမနေ လုပ်ရမည်။ ထိုသို့ လုပ်ရာတွင် ရလတ္တံ့သောအကျိုးဟူသမျှကို လုံးဝ တွယ်တာခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းမပြုဘဲ လုပ်ရမည်။ ထိုသို့လုပ်ခြင်းမျိုးကိုသာ ကံကိုချုပ်သွားအောင်၊ မညွှန်ကြားနိုင်အောင် လုပ်ခြင်းမည်၏။ ကံချုပ်မှ တော့ ဘဝဇာတ်သည် ချုပ်ပြီးသားဖြစ်၏။ ဘဝ ဇာတ်ချုပ်လျှင် စစ်မှန်သော ချမ်းသာသန္တိသုခကို ရတော့၏။ ထိုအခါ သံသရာဇာတ်ကောင်အဖြစ်မှ လွတ်ပြီ။ ဘဝဇာတ်များကို ဖန်တီးခြင်း၌ ကံသည် ဧကရာဇ်ဖြစ်၏။ ဘဝပြတ်လမ်းကို ဖန်တီးရာ၌ ဉာဏ်သည်ဧကရာဇ်ဖြစ်၏။ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရာ၌ တွေ့မြင်သမျှအရာရာကို မိမိအတွက် သိမ်းပိုက်၏။ ဘဝပြတ်လမ်းကို ဖန်တီးရာ၌ တွေ့ မြင်သမျှအရာရာကို လောကအတွက်စွန့်လွှတ်၏။

စွန့်လွှတ်ရာ၌ ဘာကိုမှမမျှော်ကိုးဘဲ လွတ် လွတ်စွန့်လွှတ်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဘာကိုမျှ မျှော်ကိုးမှု မရှိခြင်းသည်ပင် တဏှာကိုချုပ်အောင်လုပ်ခြင်း မည်၏။ တဏှာကိုချုပ်အောင်လုပ်ခြင်းဖြင့် ရအပ် သောအကျိုးသည်၊ တဏှာကို ပွားစည်းအောင် လုပ်ခြင်းဖြင့် ရအပ်သောအကျိုးထက် အတိုင်းမသိ ပို၍ကြီးမား၏။ အမှန်အားဖြင့် လိုချင်၍ရအပ်သော

အကျိုးတရား၏ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ သောကသည် ပါဝင်
လာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိရထားသော
အကျိုးတရားဆုံးရှုံးသွားရမည်ကို အမြဲတန်းစိုးရိမ်
ပူပန်နေရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မလိုချင်ပါဘဲလျက်
ရသော အကျိုးတရား၏ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ သောက
သည် ပါဝင်လာခြင်းမရှိ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
အစကတည်းက မိမိအနေဖြင့် မလိုချင်သော
အကျိုးတရား လက်လွတ် ဆုံးရှုံးသွားသော်လည်း
ထိုသို့ ဆုံးရှုံးသွားသည့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စရာ
ဘာမျှမရှိဘဲ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးမှ လွတ်မြောက်သွား
သဖြင့် ဝမ်းသာစရာသာရှိလေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်

(၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်

ဓမ္မရသစာစောင်ပါ-

သံသရာဇာတ်ဆောင်ဆောင်းပါးမှ)

သန်း “နယူးယောက်က ဝေမာလွင်အကြောင်းကိုဆက်
ပါဦးဘုရား”

နပ် “သူဟာပြီးခဲ့တဲ့ခြောက်လကျော်လောက်က အလှ
အပအဝတ်အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခြိုးခြံလို့ရတာခြိုး
ခြံလို့ သိန်း ၁၅၀ ငါ့ဆီကိုပို့ပေးတယ်။ လိုအပ်တဲ့

နေရာမှာ လှူပေးပါတဲ့။ သူငွေပို့တဲ့အချိန်က ငါ
ဆောက်နေတဲ့သုံးထပ်ကျောင်းကြီးဟာ အုတ်မြစ်ပဲ
ရှိသေးတာဆိုတော့ လိုတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီသိန်း
၁၅၀ လိုချင်တဲ့စိတ်ကို ဒါလိုချင်တဲ့စိတ်ပဲလို့သိပြီး
ပယ်သတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဇရာဝတီတိုင်း၊ လပွတ္တာမြို့နယ်၊
ဘေးပေါက်ရွာမှာ နာဂစ်ကြောင့်ပြိုကျသွားတဲ့ မူလ
တန်းကျောင်းကို အသစ်ပြန်ဆောက်ပေးလိုက်
တယ်။ ဇရာဝတီတိုင်းမှာ နာဂစ်ကြောင့်ပြိုကျပျက်
စီးသွားတဲ့ စာသင်ကျောင်းပေါင်း လေးသောင်း
ကျော်ရှိတယ်။ အခုမှ နှစ်သောင်းကျော်လောက်ပဲ
ပြန်ဆောက်နိုင်သေးတယ်။ တာဝန်သိရဟန်းရှင်
လူတွေဟာ ဝိုင်းဝန်းကူညီလှူဒါန်းသင့်တယ်။

ဒီအကြောင်းအရာအကျယ်ကိုတော့ နောက်
ထွက်မယ့်သင်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီလားဆိုတဲ့ စာ
အုပ်ရယ်၊ လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဆို
တဲ့စာအုပ်ရယ် ထွက်လာမှဖတ်တော့။ အခုတစ်ခါ
ဝေမာလွင်က ငါ့ဆီကို ဖုန်းထပ်ဆက်တယ်။ အခု
၂၀၀၉၊ ခြောက်လပိုင်း တစ်ခေါက်လာပြီးရင်
နောက်တစ်နှစ်ကျော်တဲ့အထိ မြန်မာပြည်ကိုလာ
နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်

အသုံးတည့်မယ့် အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုခု လှူ
ပါရစေ၊ ဆရာတော်အလိုရှိတာကိုမိန့်ပါ။

လိုချင်လျှင် ဆင်းရဲသည်၊
မလိုချင်လျှင် ချမ်းသာသည်။
လိုချင်တာက သမုဒယသစ္စာ၊
ဆင်းရဲတာက ဒုက္ခသစ္စာ၊
မလိုချင်တာက မဂ္ဂသစ္စာ၊

ချမ်းသာတာက နိရောဓသစ္စာ(နိဗ္ဗာန်)ဆိုပြီး
ငါကခဏခဏဟောနေတာကွ။ ကိုယ်ဟောတဲ့အ
တိုင်း ကိုယ့်သန္တာန်မှာလည်း လိုချင်စိတ် မပေါ်
အောင် အမြဲဂရုစိုက်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် ဆရာ
တော်တော့ ဘာမှမလိုအပ်ဘူး။ ဝေမာလွင်လှူချင်
ရင် နဲ့သာမြိုင်ရွာကနွမ်းပါးတဲ့ဝေဒနာရှင်တွေကို
တတ်နိုင်သမျှထောက်ပံ့ပေးပါလို့ပြောလိုက်လို့ ဒီ
အလှူ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ ရေနဲ့သာဆေးရုံက
ဒေါက်တာမြတ်သီတာဆိုရင် ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေတာ ၁၃ နှစ်တောင်ကျော်လာပြီ”
သန်း “အနာကြီးရောဂါဆေးရုံဆိုရင် ဒေါက်တာ
အများစုက မသွားချင်ကြဘူးလို့ ကြားဖူးတယ်
ဘုရား။ ဒီဒေါက်တာကျမှ ဘာဖြစ်လို့အဲဒီလောက်
အကြာကြီးနေတာတုန်း ဘုရား”

နပ် “အမ်ဒီတီလို့ခေါ်တဲ့ ဆေးပေါင်းမပေါ်မီက ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျတဲ့ဒေါက်တာအချို့ဟာ ရောဂါကူးစက်ခံရပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် အနာကြီးရောဂါသည်ဘဝကို ရောက်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဆေးကုနေကြတဲ့ရောဂါသည်တွေဟာ ဆင်းရဲသားတွေပဲများတယ်။ တချို့ဆိုတောင်းစားကြရတာ။ ဒီတော့ ဒီဆေးရုံမှာတာဝန်ကျတဲ့ဒေါက်တာနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေမှာအောက်ဆိုက်ဝင်ငွေဆိုတာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာအများစုဟာရေနဲ့သာဆေးရုံမှာတာဝန်ကျမှာကို သေမလောက်ကြောက်ကြတယ်။ တချို့ဒေါက်တာတွေများဆိုရင် မဖြစ်မနေအထက်ကအမိန့်ချလို့ ဒီဆေးရုံရောက်လာပြီဆိုရင် လူနာကို ကိုယ်တိုင်နွေးထွေးစွာ ကုသပေးခြင်း မရှိဘဲ၊ အောက်လက်ငယ်သားတွေနဲ့ လွှတ်ထားလိုက်သတဲ့။ ဝတ်ကျေတန်းကျေပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်စေ့တော့ ပြောင်းသွားကြတာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို သိသွားတဲ့ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက သူများမလုပ်ချင်တဲ့နေရာ ငါလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အနာခံတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အထက်ကိုဒီပို့ပေးဖို့စာတင်ပြီး လူနာတွေကို ကိုယ်တိုင်ကုသပေးနေတာ အခုဆိုရင် ၁၃နှစ်လောက်ရှိပြီ။

ဒေါက်တာရောက်စကဆိုရင် ၊ ဘေးကလူတွေ
က မေးတယ်တဲ့။ ဒေါက်တာက ခရစ်ယာန်လား။
ဗုဒ္ဓဘာသာလားတဲ့။ ဪ-ဗုဒ္ဓဘာသာပါ ဘာ
ဖြစ်လို့ အခုလိုမေးတာလဲဆိုတော့ ဒီဆေးရုံရောက်
လာရင် ခရစ်ယာန်ဒေါက်တာတွေပဲများလို့ မေး
တာပါတဲ့။ တကယ်တော့ ခရစ်တော်က တစ်ဘဝ
သာ အသေခံပြီး အနာခံတဲ့ကျင့်စဉ်ကိုပြခဲ့တာပါ။
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အလောင်း
တော်ဘဝမှာ ဘဝပေါင်းများစွာ အသေခံပြပြီး
အနာခံတဲ့ကျင့်စဉ်ကိုပြခဲ့တာပါ။

မဟာကပိဇာတ်ဆိုရင် ကြည့်ပါလား။ သူ့
အခြွေအရံမျောက်ပေါင်းများစွာ သရက်ပင်ပေါ်မှာ
ပိတ်မိနေတယ်။ ဘုရင့်လေးသည်တော်တွေကဝိုင်း
ထားကြတယ်။ ဒီအခါမှာ အသာစံသူဆိုရင် တစ်
ကောင်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရင် ရတယ်။
မပြေးခဲ့ဘူး။ သရက်ပင်ကနေ ချောင်းကြီးတစ်
ဘက်ကို ကူးကျော်ပြီး တောထဲရောက်အောင် အ
လောင်းတော် ခုန်ကူးသွားတယ်။ ပြီးတော့ နွယ်
ကြိုးတစ်ချောင်းကိုဖြတ် ခါးမှာချည်ပြီး သရက်
ပင်ရှိရာကို ပြန်ခုန်လာတယ်။

နွယ်ကြိုးက တိုသွားလို့ သရက်ပင်ပေါ်ထိ

မရောက်ဘူး။ သရက်ကိုင်းကို လှမ်းမိရုံလေးပဲရှိ
တယ်။ အသက်သေတဲ့အထိအနာခံမယ့်အလောင်း
တော်ဟာ မျောက်ပေါင်းငါးရာကို သူ့ကျောပေါ်က
တစ်ဆင့် နွယ်ကြိုးကိုတွဲလောင်းခိုပြီး ဟိုဘက်
တောထဲကို ပြေးကြဖို့အမိန့်ပေးတယ်။ ဒီလောက်
အနာခံနေတာကိုတောင် မကြည်ညိုတတ်တဲ့ ဒေဝ
ဒတ်အလောင်းမျောက်က ဘုရားအလောင်း
မျောက်ရဲ့ကျောပေါ်ကို အမြင့်ကနေ အရှိန်နဲ့ခုန်
ချပြီးမှကူးလို့ မျောက်တွေလည်း ဟိုဘက်ကမ်း
ရောက်ရော ဘုရားအလောင်းမျောက်မင်းဟာ
သေပွဲဝင်ရှာတယ်။

ဒေဝဒတ်အလောင်းမျောက်ဟာ သူ့မျောက်
မင်းနေရာကို လိုချင်လို့ ဘုရားအလောင်းမျောက်
မင်းကိုသေအောင်သတ်ခဲ့တာပဲ။ ဇာတ်တော် ၅၅၀
ထဲမှာ အလောင်းတော် အသေခံပြီး အနာခံပြခဲ့
တာတွေကို သေသေချာချာဖတ်ကြည့်သင့်တယ်။

မပြင်အောင် မှောင်ထားတဲ့အရာ

ခရစ်တော်က တစ်ဘဝအသေခံပြတာနဲ့တောင်
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေက ဒီလောက်အနာ
ခံနိုင်သေးရင်၊ ဘဝပေါင်းများစွာ အသေခံပြခဲ့

တဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့တပည့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ခရစ်
ယာန်ဘာသာဝင်တွေထက် ပိုပြီး အနာခံသင့်
တာပေါ့။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတာက ယနေ့ခေတ်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့တပည့် အမည်
ခံပြီး ကျင့်ကြံတော့ ဗုဒ္ဓနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဒေဝဒတ်
ရဲ့ အကျင့်တွေကို ကျင့်နေကြတာပဲ။ အမြီးကျက်
အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစား၊ သာရာမှာနေ
မယ်ဆိုတဲ့အကျင့်အကြံတွေဟာ ဒေဝဒတ်ရဲ့ကျင့်
စဉ်တွေပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့မူဝါဒက ကောင်းပါလျက် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တွေကမကောင်းကြတဲ့အတွက် ဘုရား
ရှင်တောင် သိက္ခာကျရပါတယ်။

ဝန်ထမ်းအများစု ငွေများများရမယ့်နေရာကို
လာဘ်ထိုးပြီး ဇွတ်သွားနေကြတာ၊ ရဟန်းအများစု
လာဘ်လာဘများများရမယ့်နေရာကိုပဲ ကျောင်း
ထိုင်ဖို့ကြိုးစားနေကြတာတွေဟာ အရှင်ဒေဝဒတ်
ရဲ့ အသာစံလမ်းစဉ်ပဲ။ ငွေနဲ့လာဘ်လာဘကို
အလေးမထားဘဲ၊ နိုင်ငံအတွက်၊ သာသနာအ
တွက် တကယ်လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ နေပေးတာ
ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့အနာခံလမ်းစဉ်ပဲ။ တောရွာတွေမှာ
ငယ်ဖြူကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတွေ မရှိတဲ့အတွက်

သာသနာတော်ဟာ တစ်စတစ်စ ဆုတ်ယုတ်လာ ပြီ။

ငယ်ဖြူရဟန်းတော်အများစုဟာ သာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်မှာကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ မိမိသေတ္တာထဲ ဝတ္ထုငွေဆုတ်ယုတ်မှာကိုပဲ ဂရုစိုက်နေကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မြို့ပေါ်မှာကျောင်းထိုင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြတယ်။ လှူမယ့်သူမရှိရင် ဝယ်ယူကြတယ်။ မိမိဇာတိ တောရွာကိုတော့ တောထွက်ကြီးတွေလက်ထဲ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်ထားကြတယ်။ ဒီကျင့်စဉ်တွေဟာ ဘုရားနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်အရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့အသာစံတဲ့ကျင့်စဉ်ပဲ။

တောင်သာမြို့နယ်၊ ပန်းပေါင်းရွာကျောင်း ဆရာတော်ဦးဣန္ဒဝံသဆိုရင် မန္တလေးနားမှာ ကျောင်းရှိတယ်။ မနေဘူး။ ရွာကျောင်းပြန်ထိုင်ပြီး သာသနာပြုနေတာ၊ ကိုရင်အပါး ၅၀ ကျော်ရှိတယ်။ ကျောင်းသား အယောက်နှစ်ရာကျော် ရှိတယ်။ ပျံတော်မူခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ တောင်တန်းဆရာတော်ဦးဥတ္တမသာရဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်း နှစ်ကျောင်းတောင် ရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ချင်းပြည်နယ်နဲ့ နာဂတောင်တန်း တောကြီးထဲမှာ သာသနာပြုလိုက်

တာ ယုံတော်မူတဲ့အထိပါပဲ။ ဒီဆရာတော်တွေ
ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့အနာခံတဲ့ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြတာပဲ။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာ ရေနဲ့သာဆေးရုံကို
ရောက်စတင်ရက်ကပေါ့။ ရောဂါသည် အမျိုးသား
ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို ယုယုယယကိုင်ကြည့်
ပြီး ဦးလေးသက်သာရဲ့လားလို့လည်း မေးလိုက်
ရော အမျိုးသားကြီးဟာ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ
ချိုးပွဲချပြီး ငိုရှာတယ်”

သန်း “ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ဘုရား”

နပ် “ဝမ်းသာလွန်းလို့ငိုတာလို့ ပြောရမှာပေါ့။ သူတို့ကို
ဦးလေးလို့ခေါ်တာ ဒီတစ်ခါပဲကြုံဖူးလို့တဲ့၊ အရင်
သူတို့ကို အနူတို့၊ လက်ပရိုစီတို့ ဒီလိုပဲ ရင့်ရင့်သီး
သီးခေါ်ကြတာကိုး။ ပြောရရင် နဲ့သာမြိုင်တစ်ရွာ
လုံးနဲ့၊ ရေနဲ့သာဆေးရုံက လူနာအားလုံးဟာ ရုပ်
အာဟာရရော၊ နာမ်အာဟာရရော နှစ်မျိုးလုံးသာ
လောင်မွတ်သိပ်နေကြတာပါ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်က
တို့ ပထမအကြိမ်သွားလှူသေးတယ်။

တို့တစ်တွေ စုပေါင်းလှူတဲ့ ၅၄ သိန်းသော
ငွေတွေထက် သူတို့ကျွေးမွေးတာကို ငါနဲ့အတူမေ့
မိတ်ဆွေတစ်ရာကျော်တို့ အားရပါးရစားကြတာကို
သူတို့က ပိုပြီးဝမ်းသာကြတယ်။ အဲဒီအခေါက်တုန်း

ကဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေချက်ကျွေးမယ့်အစီအစဉ်ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းပြီး ဝေဒနာရှင်မိသားစုတွေ ချက်ကျွေးတာကိုမှ တို့က စားတယ်ဆိုတာ ရုပ်အာဟာရအပြင် နာမ်အာဟာရကိုပါထောက်ပံ့ပေးလိုက်တဲ့သဘောပါ။

ပြီးတော့ ဗဟုသုတမှတ်ထားရမှာက နံ့သာမြိုင်မှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးမှာ အနာကြီးရောဂါပိုး မရှိတော့ဘူးဆိုတာပဲ။ အမ်ဒီတီလို့ခေါ်တဲ့ ဆေးပေါင်းကို သောက်ပြီးကတည်းက သူတို့ကိုယ်မှာ ရောဂါပိုးမရှိတော့ဘူး။ ရောဂါပျောက်သွားပေမယ့် အနာရွတ် ကျန်သလိုမျိုးဖြစ်နေတာကို ဆေးပညာဗဟုသုတမရှိသူတွေက တအားကြောက်နေကြတာ၊ လက်လေးတွေတိုတာ၊ နှာခေါင်းချိုင့်ဝင်တာ၊ မျက်စိဖွင့်မရတာတို့ဟာ ရောဂါပျောက်သွားပေမယ့် အနာရွတ် ကျန်နေတဲ့သဘောမျိုးပါ။ သူတို့မှာ ရောဂါပိုး မရှိတော့တဲ့အတွက် သူတို့မွေးလာတဲ့ကလေးတွေအားလုံးဟာ အကောင်းချည်းပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့လက်ဆွဲမိတ်ဆက်လို့ သူတို့ချက်ကျွေးတာကိုစားလို့ ဘာရောဂါမှမကူးနိုင်ဘူးဆိုတာ ဆေးပညာဗဟုသုတအနေနဲ့ လူတိုင်းသိသင့်တယ်။

ပြီးတော့ အနာကြီးရောဂါဖြစ်လည်း ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အမ်ဒီတီဆိုတဲ့ဆေးပေါင်းကို ခြောက်လသောက်ရင် ပျောက်တာပဲ။ သိသိချင်း မြန်မြန်သောက်ရင် ပိုပြီးမြန်မြန်ပျောက်တယ်။ ငါ ပြောချင်တာလေးတွေတော်တော်စုံသွားပြီကွ။ အခု ပြောခဲ့တဲ့ စာမျက်နှာတစ်ရာလောက်ကို အကျဉ်းချုပ် အနှစ်ထုတ်လိုက်ရင် အခုလိုဖြစ်လာမယ်။

အသာစံခြင်းဝါဒကို အရှင်ဒေဝဒတ်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ အသာစံခြင်းဝါဒ၏နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သည် အပါယ်လေးပါး၊ အသာစံခြင်းဝါဒကိုတည်ခဲ့သော အရှင်ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင် ယခုအခါတွင် အဝိစိငရဲကျရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အသာစံခြင်းဟူသည် ပယ်သတ်ရမည့် သမုဒယသစ္စာတဏှာကို သိမ်းပိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနာခံခြင်းဝါဒကို ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်တည်ထောင်တော်မူခဲ့သည်။ အနာခံခြင်းဝါဒ၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်၊ အနာခံခြင်း ဝါဒကို တည်ထောင်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကိုယ်တိုင် ယခုအခါ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကိုခံစားနေပြီဖြစ်သည်။ အနာခံခြင်း ဟူသည် ပယ်သတ်ရမည့် သမုဒယသစ္စာခေါ် တဏှာ

ကို အလုပ်ဖြင့် လက်တွေ့ပယ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ငါကောင်းစားတဲ့ဘက်ဦးတည်သွားရင် အရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့ အသာစံလမ်းစဉ်ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် လောကလူသားတွေကောင်းစားတဲ့ဘက် ဦးတည်လိုက်ရင် ဘုရားရှင်ရဲ့ အနာခံလမ်းစဉ်ဖြစ်သွားတာပဲ။ မင်းတို့ငါတို့တစ်တွေဟာ ဘဝသံသရာအစကနေ အခုအချိန်တိုင်အောင် အသာစံတဲ့လမ်းစဉ်နောက်ပဲ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ဂင်္ဂါဝါဠုသဲစုမက ဘုရားတွေပွင့်ခဲ့ကြပေမယ့် တို့တစ်တွေဟာ အခုအချိန်ထိအောင် ရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ ကျွတ်တန်းမဝင်နိုင်ကြတာပေါ့။

သိစေချင်လိုက်တာ

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအများစုဟာ အသာစံသူကများတယ်။ အနာခံသူကနည်းတယ်။ တစ်ခါအနာခံသူထဲမှာလည်း အကြောင်းတရားမှာသာ အနာခံပြီး အကျိုးတရားမှာ အနာမခံသူက များတယ်။ အမှန်က အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား နှစ်မျိုးလုံးမှာ အနာခံမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ့်ပါရမီထိုက်တဲ့ အနာခံမှုလို့ ဆိုထိုက်တယ်”

သန်း “အဲဒီအချက်က သိပ်နက်နဲတယ်ဘုရား။ တပည့်
တော်တို့ လူငယ်တွေ နားလည်အောင် လက်တွေ့
သာဓကကလေးတွေနဲ့ပြောပေးပါ”

နပ် “အေး ပြောပေးမယ်။ ငါရယ်၊ ဝေမာလွင်ရယ်၊
မောင်မျိုးသန့်နဲ့မသော်တာရယ်၊ ဒေါက်တာမြတ်
သီတာရယ်၊ ငါမွေးတဲ့နေရာမှာ စာကြည့်တိုက်လှ။
မယ့်ကိုဖြိုးတို့ဇနီးမောင်နှံရယ်၊ ဒီငါးယောက်နဲ့ဥပမာ
ပြလိုက်ရင် မင်းသဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ
ဟာ စာပေရော၊ တရားဟောမှာပါ အခုလို
အောင် မြင်အောင် အသက် ၁၃ နှစ်သားကနေ
စပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရတယ်။

စာသင်သားဘဝတုန်းကဆိုရင် အခွင့်အရေးရ
လို့ တခြားစာသင်သားတွေ ပွဲသွားကြည့်တဲ့အချိန်
မှာ ငါက တရားသွားနာတယ်။ နွေခါ ကျောင်း
ပိတ်လို့ စာသင်သားတွေ လည်ကြပတ်ကြတဲ့
အချိန်မှာ ငါက ဆရာဘုန်းကြီးတွေရဲ့ဘီရိထဲက
စာအုပ်၊ စာစောင်မျိုးစုံကို တစ်နေ့လုံးဖတ်တယ်၊
မှတ်တယ်၊ တချို့စာသင်သားတွေက ဥပုသ်နေ့ဆို
အပြင်ထွက် သူကထွက်တယ်၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ
နားသူက နားတယ်။ တို့ကတော့ တိုက်အုပ် ဆရာ
တော်ဟောတဲ့ ဥပုသ်နေ့တရားကို နာတယ်၊ မှတ်

တယ်။

တချို့က သုံးစရာ ပိုက်ဆံလေးရှိလာရင် ကက်ဆက်သေးသေးလေးတွေ၊ ရေဒီယိုလေးတွေဝယ်ပြီး ဖွင့်နားထောင်ကြတယ်။ ငါကတော့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိတာနဲ့ စာအုပ်ဝယ်ဖတ်တာပဲ။ အဲဒါတွေကို အကြောင်းတရားမှာ အနာခံတာလို့ခေါ်တယ်။ အခုအချိန်မှာ စာအုပ်တွေရော၊ တရားခွေတွေရော အောင်မြင်လာပြီ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာပြီ။ ဒီအချိန်မှာ သိန်းထောင်ချီတန်တဲ့ကားကြီးတွေစီးမယ်ဆိုရင် စီးနိုင်ပြီ။ အဲယားကွန်းတွေ၊ စလောင်းတွေနဲ့ဖိမ်ခံမယ်ဆိုရင် ဖိမ်ခံလို့ရပြီ။

အဲသလို ဖိမ်ခံဘဲနဲ့ သစ်သားကျောင်းလေးဆောက်ပြီး ဖြစ်သလိုနေတယ်။ ခရီးဝေးလမ်းကြမ်းတွေဆိုရင် ညီတော်မောင်စိုးတင့်ဝယ်ထားတဲ့ ဟိုင်းလတ်ကားကြီးနဲ့ကြွတယ်။ အရုဏ်ဆွမ်းဆိုရင် များသောအားဖြင့် ဟင်းတစ်ခွက်၊ အများဆုံးနှစ်ခွက်လောက်နဲ့ပဲစားတယ်။ ဒါပေမယ့်လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ဒုက္ခသည်အားလုံးကို ကူညီထောက်ပံ့တယ်။ အဲဒါအကျိုးမှာပါ အနာခံတာပဲ။ အဲဒီလို အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား နှစ်မျိုးလုံးမှာ အနာခံမှ ပါရမီထိုက်တဲ့ကုသိုလ်လို့ခေါ်တယ်။

ဒီလိုအောင်မြင်တဲ့ဘဝရောက်လာအောင် ငါ တစ်ယောက်တည်း အပင်ပန်းခံကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ဒီ အောင်မြင်မှုအကျိုးတွေကို ငါပဲခံစားမယ်ဆိုရင် ဒါ-အကြောင်းတရားမှာသာ အနာခံပြီး၊ အကျိုး တရားမှာ အနာမခံတာဘဲ။ ဒါမျိုးက နိုင်ငံရေးမှာ လည်း ရှိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား နှစ်မျိုးလုံးမှာ အနာခံခဲ့သူပဲ။ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရအောင် သူဟာ အသက်စွန့်ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့တယ်။

အဲဒါ အကြောင်းတရားမှာ အနာခံတာပဲ။ အခု နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရတာလည်း သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ပါပဲ။ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရလျှင် စာရေးဆရာလုပ် မယ်လို့ သူဟာ အတိအလင်းပြောထားပြီးသားပါ။ အဲဒါ အကျိုးတရားမှာပါ အနာခံတာပါ။ ဒီနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ငါလုပ်ခဲ့တာ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ငါပဲ သေတဲ့အထိ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် သို့မဟုတ် သမ္မတအဖြစ်အုပ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် အကြောင်းတရား မှာသာ အနာခံပြီး၊ အကျိုးတရားမှာ အနာ မခံ သူပါ။

ဝေမာလွင်ဟာ အမေရိကန်မှာ အခုလို နေထိုင် ပညာသင်ခွင့်ရအောင် သူ့မိဘများနဲ့အတူ အများ

တဲ့အရွယ်ပါ။ စိန်လက်စွပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်တွေနဲ့ အရာရှိကတော်အများစုဟာ ဒီလိုပဲနေတတ်ကြပါတယ်။ အခု မသော်တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် အရာရှိကတော်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။ သာမန် မရှိမရှား၊ အရပ်သူ တစ်ယောက်လောက်ပဲထင်ကြမှာပါ။ အခုတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရလာသမျှကို လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းကြတယ်ဆိုတာအကြောင်းတရား၊ အကျိုး တရား နှစ်မျိုးလုံးမှာ အနာခံကြတာပါပဲ။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာဆိုရင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာ အောင် အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ၊ ကာယအားတွေ၊ ဉာဏအားတွေ အများကြီးစိုက်ထုတ်ကြိုးစားခဲ့ရ တယ်။ အဲဒါအကြောင်းတရားမှာ အနာခံတာပဲ။ အခု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ။ ဒီလို ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ငါငွေတွေ အများ ကြီး စိုက်ထုတ်ခဲ့ရတယ်။ အခုလို ဆရာဝန် ဖြစ် သခိုက်မှာ ငါစိုက်ထုတ်ခဲ့သမျှရဲ့ အဆတစ်ထောင် မကအောင် ပြန်ယူမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငွေ များများရတဲ့နေရာကိုပဲ ရွေးနေမယ်ဆိုရင် အကျိုး တရားမှာ အနာမခံတာပါပဲ။

တဲ့အရွယ်ပါ။ စိန်လက်စွပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်တွေနဲ့ အရာရှိကတော်အများစုဟာ ဒီလိုပဲနေတတ်ကြပါတယ်။ အခု မသော်တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် အရာရှိကတော်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။ သာမန် မရှိမရှား၊ အရပ်သူ တစ်ယောက်လောက်ပဲထင်ကြမှာပါ။ အခုတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရလာသမျှကို လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းကြတယ်ဆိုတာအကြောင်းတရား၊ အကျိုး တရား နှစ်မျိုးလုံးမှာ အနာခံကြတာပါပဲ။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာဆိုရင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာ အောင် အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ၊ ကာယအားတွေ၊ ဉာဏအားတွေ အများကြီးစိုက်ထုတ်ကြိုးစားခဲ့ရ တယ်။ အဲဒါအကြောင်းတရားမှာ အနာခံတာပဲ။ အခု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ။ ဒီလို ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ငါငွေတွေ အများ ကြီး စိုက်ထုတ်ခဲ့ရတယ်။ အခုလို ဆရာဝန် ဖြစ် သခိုက်မှာ ငါစိုက်ထုတ်ခဲ့သမျှရဲ့ အဆတစ်ထောင် မကအောင် ပြန်ယူမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငွေ များများရတဲ့နေရာကိုပဲ ရွေးနေမယ်ဆိုရင် အကျိုး တရားမှာ အနာမခံတာပါပဲ။

အခုတော့ ဒေါက်တာမြတ်သီတာဟာ အောက်
ဆိုက်ငွေလုံးဝမရနိုင်တဲ့ ရေနံ့သာဆေးရုံကြီးမှာ နှစ်
ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်ဆိုတာ
အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား နှစ်မျိုးလုံးမှာ
အနာခံလိုက်တာပါပဲ။ ငါ့ကို မွေးတဲ့နေရာ၊ အမရ
ပူရမြို့နန်းတော်ရာစံပြကွက်သစ်မြို့သူမြို့သားတွေ
အတွက် စာကြည့်တိုက်လေးဆောက်ပြီး ကျေးဇူး
ဆပ်ချင်နေတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ထက်
အရေးကြီးတဲ့နေရာတွေမှာ လှူဒါန်းနေရတော့
စာကြည့်တိုက်ကို တော်တော်နဲ့မစဖြစ်ပါဘူး။

ဒီအချိန်မှာ မန္တလေးမြို့ပေါ်က အသက် ၃၀
ဝန်းကျင်လောက်သာရှိသေးတဲ့ကိုဖိုးနဲ့ သူ့ဇနီး
မသူ သူ့အေးတို့က စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ လောက
အတွက် သိပ်ကျေးဇူးများတယ်ဆိုတာ သေသေချာ
ချာ သိထားလို့ သူတို့တတ်နိုင်သမျှ လစဉ်လှူမယ်
ဆိုပြီး လှူနေတာ၊ အခုဆိုရင် သိန်းတစ်ရာနီးပါး
ရှိနေပြီ။ အဆောက်အဦးလည်း စနေပါပြီ။ ငါ
နေခဲ့တဲ့ မူလတန်းကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ နှစ်ထပ်
ကျောင်းတစ်ကျောင်း ငါဆောက်လှူတာကလည်း
မပြီးသေးဘူး။ ဒါကြောင့် စာကြည့်တိုက်ကို ငါ
အားမထည့်နိုင်သေးတာ။

ဒီကိုဖြိုးတို့လင်မယားဟာလည်း အခုလို ဖုန်း
အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နိုင်အောင် ငွေ၊
အဆက်အသွယ်၊ အချိန်၊ မိတ်-အများကြီးကြီး
စားခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာအကြောင်းတရားမှာ အနာခံ
ခဲ့တာပဲ။ အခုဆိုရင် လုပ်ငန်းအခြေအနေအရ
ငွေကြေး အတော်များများနဲ့ လည်ပတ်လုပ်ကိုင်နိုင်
နေပြီ။ ငါတို့ကြိုးစားခဲ့လို့ ဒီအခြေအနေရောက်လာ
တာ၊ ငါတို့ပဲ ကားကောင်းကောင်းစီးမယ်၊ ငါတို့ပဲ
တိုက်ကောင်းကောင်းဆောက်မယ်ဆိုရင် အကျိုး
တရားမှာ အနာမခံတာပါ။

အခုတော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ သူ
တို့အတွက် အာရုံခံစားမယ့်နေရာတွေကို လျှော့ချ
ပြီး စာကြည့်တိုက်အတွက် လစဉ်လှူဒါန်းနေတာ
ဟာ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား နှစ်မျိုး
လုံးမှာ အနာခံလိုက်တာပါပဲ။ တစ်ခုသတိထားရ
မှာက “အကြောင်းတရားမှာသာ အနာခံပြီး၊
အကျိုးတရားမှာ အနာမခံသူဟာ အသာစံသူနဲ့
အတူတူပဲ ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ အကြောင်းတရားမှာ
သာ အနာခံပြီး၊ အကျိုးတရားမှာ အနာမခံချင်သူ
ကို ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဒေဝဒတ်
ရဲ့တပည့်လို့ ဆိုရမယ်။” သူတို့ဟာ ပညာတတ်

လူမိုက်တွေဖြစ်လို့ ရိုးရိုးလူမိုက် အသာစံသူထက်
တောင် ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်။

မြန်မာပြည်သားအများစုဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓရဲ့တပည့်တွေပဲ။ ဗုဒ္ဓရဲ့တပည့်
အမည်ခံထားရင် ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းစဉ်ကိုပဲ လိုက်ရမယ်။
ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းစဉ်က အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား
နှစ်ခုလုံးမှာ အနာခံတာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါလို့
အမည်ခံထားပါလျက်၊ အသာစံတဲ့လမ်းစဉ်ကိုလိုက်
မယ် သို့မဟုတ် အကြောင်းတရားမှာသာ အနာခံ
ပြီး အကျိုးတရားမှာ အနာမခံဘူးဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာ
သာ ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့
တပည့်များလို့ပဲ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်”

အကျိုးစီးပွားသုံးမျိုးယှဉ်ခဲ့လျှင်

ပထမအနေဖြင့် မိသားစုအကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်
ရ၏။ ထို့နောက် အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်
ရ၏။ ထို့နောက် လူသားများ သို့မဟုတ် ကမ္ဘာ့အကျိုး
စီးပွားကို ဆောင်ရွက်ရ၏။ အကျိုးစီးပွားသုံးမျိုးလုံးသည်
အချင်းချင်း မှီလျက်ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် အကျိုးစီးပွားသုံး
မျိုးလုံးကို သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ အလေးအမြတ် ပြု
အပ်၏။ မိသားစုအကျိုးစီးပွားကွက်ကွက်ကိုသာ ဦးတည်၍

ဆောင်ရွက်ရန် မဖြစ်နိုင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိသားစုအကျိုးစီးပွား၏နောက်ကွယ်၌ အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားသည်ရှိပြန်၏။ ယင်း၏နောက်ကွယ်၌ ကမ္ဘာ့အကျိုးစီးပွားသည် ရှိပြန်လေ၏။ ဤသို့လျှင် (၁)မိမိ၊ (၂) မိမိ၏အမျိုးသား၊ (၃) ကမ္ဘာ့ဟူ၍ ဖြစ်စဉ်များသည် ဓမ္မတာအားဖြင့် သုံးမျိုးရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဓမ္မတာကို ကျော်လွန်ပြီး ဆောင်ရွက်၍မရ။

ထို့ကြောင့် ငါ့အတွက်ကွက်ကွက်ကလေးကိုသာ ကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်လျှင်လည်း၊ ဓမ္မတာကို ကျော်လွန်ဆောင်ရွက်ရာရောက်သောကြောင့် အောင်မြင်ရန် ခဲယဉ်း၏။ အကယ်၍ အောင်မြင်ပါကလည်း ပူပူလောင်လောင် အောင်မြင်ခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ရေရှည်တည်တံ့ရန်ခဲယဉ်းပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏အကျိုးစီးပွားအတွက် ဆောင်ရွက်တော့မည်ဆိုလျှင် အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားနှင့် တိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ရလေအောင် ဆင်ခြင်ရ၏။ တစ်ဖန် အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားအတွက် ဆောင်ရွက်တော့မည်ဆိုလျှင်လည်း ကမ္ဘာ့ အကျိုးစီးပွားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မဖြစ်ရလေအောင် အမြဲတမ်း သတိသမ္ပဇော့ဉာဏ်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်အပ်၏။

ဘာသာအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်အတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌လည်းကောင်း။

ထိုနည်းအတူ ဓမ္မတာကို မကျော်လွန်ဘဲ မိမိအဆင့်၊
အမျိုးသားအဆင့်၊ ကမ္ဘာ့အဆင့်ဟူ၍ အဆင့်အလိုက်
ဆောင်ရွက်ရ၏။ ဤသို့ဆောင်ရွက်မှလည်း ဓမ္မဝိနယ
နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရာရောက်၏။ ငါ့မိသားစုကိစ္စ ငါ
ကောင်းသည်ထင် သလိုလုပ်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊
ငါ့အမျိုးသားရေးကိစ္စ ငါကောင်းသည်ထင်သလိုလုပ်မည်
ဟူ၍လည်းကောင်း ခံယူချက်မျိုးမရှိကောင်းပေ။ အကယ်
၍ ထိုခံယူချက်မျိုးရှိလျှင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာခံယူချက်
မဟုတ်။ မတရားသဖြင့် အနိုင်ကျင့်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုး
သာဖြစ်၏။

ဒကာများဘက်ကလည်း အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို
မြန်မာနိုင်ငံ၌တည်ဆောက်ရာတွင် မိမိတို့၏သန္တာန်၌ ဓမ္မ
ဝိနယကို အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ခံယူမထားဘဲ ကွန်မြူ
နစ်ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ အရင်းရှင်ဝါဒ စသည်ဖြင့်
ကိလေသာတန်းလန်းရှိသော ပုထုဇဉ်တို့၏ဝါဒများကိုသာ
အခြေခံအုတ်မြစ်အနေဖြင့် ခံယူပြီး အမျိုးဘာသာ၊
သာသနာကို တည်ဆောက်မည်ဆိုပါက မြန်မာနိုင်ငံ၌
စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် စစ်မှန်သောချမ်းမြေ့မှုကို
ရရှိရန် ခက်ခဲပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကွန်မြူနစ်

ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ အရှင်းရှင်ဝါဒစသည်တို့သည် ကိုယ်
ကျင့်သိက္ခာမြင့်မားမှုအပေါ်၌ အခြေမခံဘဲ စိတ်ဓာတ်ခိုင်
မာမှုနှင့် အသိပညာကြွယ်ဝမှုအပေါ်၌သာ အခြေခံသော
ကြောင့်ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမြင့်မားမှုအပေါ်၌
အခြေမခံဘဲ ရရှိလာသော စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုနှင့် အသိ
ပညာကြွယ်ဝမှုသည် အတ္တကို ကြီးသည်ထက်ကြီးအောင်၊
ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာအောင်သာ တည်ဆောက်ပေး
နိုင်ပါ၏။ အတ္တကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ အတ္တခိုင်မာလာ
သည်နှင့်အမျှ ငါ့မိသားစုကောင်းစားရေး ပဓာနဟူသော
ခံယူချက်သည် ခိုင်မာလာ၏။ ထို့ထက်ရင့်လျှင် ငါ့လူမျိုး
ကောင်းစားရေးသာ ပဓာနဟူသောအမြင်သည် ခိုင်မာ
လာ၏။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကိုကြည့်လျှင် ငါ့မိသားစုကောင်းစား
ရေးသာ ပဓာနဟူသော သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်သည်လည်း
ဓမ္မတာနှင့်ဆန့်ကျင်သောကြောင့်ကျဆုံးခဲ့ရကြောင်း တွေ့
မြင်ရ၏။ လူမျိုးကောင်းစားရေးသာ ပဓာနဟူသော
ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် နာဇီဝါဒများသည်လည်း ဓမ္မတာနှင့်ဆန့်
ကျင်သောကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ အတ္တအပေါ်အခြေခံသော ဝါဒဟူသမျှ
သည် ဓမ္မတာနှင့်ဆန့်ကျင်သောကြောင့် စစ်မှန်သော
ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် စစ်မှန်သော ချမ်းမြေ့မှုကို မဖြစ်စေနိုင်

သဖြင့် တစ်ခုသောနေ့၊ တစ်ခုသောအချိန်တွင် မလွဲမသွေ ကျဆုံးမည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသံသယ မရှိအပ်ပါချေ။ အနတ္တအပေါ် အခြေခံသော ထေရဝါဒသည်သာလျှင် ဓမ္မတာနှင့်မဆန့်ကျင်သောကြောင့် စစ်မှန်သော ချမ်းမြေ့မှုကို ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် ကမ္ဘာတည်သရွေ့တည်ရှိမည်ဖြစ်၏။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသည်သာလျှင် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုနှင့် အသိပညာကြွယ်ဝမှုကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမြင့်မားမှုအပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသောကြောင့် အခြားဝါဒများက တည်ဆောက်ပေးသော စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုနှင့် အသိပညာကြွယ်ဝမှုတို့နှင့်မတူဘဲ ဓမ္မတာအရ မိမိ၏ မိသားစုကိုလည်း ကောင်းစားစေ၏။ မိမိလူမျိုးကိုလည်း ကောင်းစားစေ၏။ ကမ္ဘာလောကအတွင်းရှိ လူသားအားလုံးကိုလည်း ကောင်းစားစေ၏။

ထေရဝါဒနှင့်အခြားဝါဒများ၏ အဓိကခြားနားချက်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ ထေရဝါဒသည် ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက်၊ ဝီရိယစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစား၍ ရလာသောအကျိုးအမြတ် ဟူသမျှကို လောကအတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းအလောဘ၌ရသကို ရှာ၏။ အခြားဝါဒများကား ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက်၊ ဝီရိယစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစား၍ရလာသောအကျိုးအမြတ် ဟူသမျှကို မိမိအတွက် သိမ်းပိုက်ခြင်း လောဘ၌ရသကို ရှာ၏။ ဤသို့လျှင် ဝါဒနှစ်မျိုး

သည် ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်ချင်း ခြားနား၏။

ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်

(၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ်၊

ဗျာဒိတ်ပန်းမဂ္ဂဇင်းပါ

အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာဆောင်းပါးမှ)

စာပေသုံးမျိုးနှင့် စာဖတ်နည်းသုံးမျိုး

စာပေသည် ကွမ်းယာနှင့်တူသောစာ၊ ကြံနှင့်တူသော စာ၊ နွားနို့နှင့်တူသောစာဟု သုံးမျိုးရှိသည်။ ပစ္စက္ခ၊ သံသရာ၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ဘာမျှအကျိုးမရှိသော အပစ်အခတ်၊ အညစ်အပတ်၊ ချစ် ကြိုက် ညှားကွဲ အကြောင်းအရာများကိုသာ ရေးထားသောစာအုပ်မျိုးသည် အရည်ရော၊ အဖတ်ရော ထွေးပစ်ရသည့်ကွမ်းယာနှင့် တူသောစာပေမျိုးတည်း။ ပစ္စက္ခဘဝနှင့်လောကီအတွက်သာ အကျိုးရှိသော ဘဝပညာပေးစာအုပ်များ၊ တက်ကျမ်းစာအုပ်များသည် အရည်ကိုမျိုချပြီး အဖတ်ကို ထွေးထုတ်ရသည့်ကြံနှင့်တူသောစာပေမျိုးတည်း။ ပစ္စက္ခ၊ သံသရာ၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ သုတရသ နှစ်မျိုးလုံးပါအောင် ရေးထားသော စာအုပ်မျိုးသည် အရည်ရော အဖတ်ပါ မျိုချရသည့်နွားနို့နှင့်တူသောစာပေမျိုးတည်း။

သက်တမ်းတိုသည့်အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မှန်ကန်သော၊
အကျိုးရှိသော၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အင်္ဂါသုံး
ချက်နှင့်ညီသော စာအုပ်များကိုသာ ဦးစားပေး၍ဖတ်သင့်
သည်။

စာဖတ်နည်းသည် စာရေးဆရာနောက်မှလိုက်ဖတ်
ခြင်း၊ စာရေးဆရာနှင့်ရင်ပေါင်တန်းဖတ်ခြင်း၊ စာရေး
ဆရာကို ကျော်ဖတ်ခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုးရှိသည်။ ထိုနည်းတို့
တွင် စာရေးဆရာရေးသလောက်သာသိခြင်းသည် စာရေး
ဆရာနောက်မှလိုက်ဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ၏
ရည်ရွယ်ချက် နှင့်စေတနာကိုပါသိအောင် ဖတ်ခြင်းသည်
စာရေးဆရာကို ရင်ပေါင်တန်းဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်
သည့်စာကိုဖတ်ဖတ် အနတ္တဆိုက်အောင် ဖတ်နိုင်ခြင်း
သည် စာရေးဆရာကိုကျော်၍ဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အနည်း
ဆုံး စာရေးဆရာကို ရင်ပေါင်တန်းဖတ်နိုင်မှသာ စာဖတ်
ရကျိုးနပ်ပါသည်။

မေတ္တာရင်
(ရွှေပြည်သာ)

ကျမ်းစာအုပ်ပဒေသာပင်အကျုဉ်းများ

- (၁) 'ငွေထီးသုံးလက်' လက်ဝတ်ရတနာ
မိသားစု ဆိုင်အမှတ်(၉၀၊ ၉၂၊ ၉၄)
မြေညီထပ်(F)ဂန့်ဂေါ်ရုံ၊ အဆင့်မြင့်
ဈေးချိုတော်၊ မန္တလေး ၁၀၀၀၀၀၀/ကျပ်
- (၂) ဒေါ်ဆွေဆွေသိန်း
ဦးစိုးဝင်း+ဒေါ်နှင်းနုစံ
အမှတ်(၇) လမ်း ၉၀
'မင်္ဂလာတောင်ညွန့်' ၁၀၀၀၀၀/ကျပ်
- (၃) မအေးနုစံ
ခေတ္တစင်္ကာပူ (ပထမအကြိမ်) ၁၀၀၀၀၀/ကျပ်
- (၄) ဒေါ်ခင်သိန်းရီ
၇၈၈၊ ၃၄ရပ်ကွက်
ဦးလှဖေလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ ၅၀၀၀၀၀/ကျပ်
- (၅) ဦးကိုကို+ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်
သား - ကိုကျော်သူငြိမ်းချမ်း
သမီး - မသီရိသဇင်
မသီရိရွှေစင်
မယဉ်ယဉ်ဖြူဖြူပိုင်
ပျဉ်းမနားမြို့၊ ၅၀၀၀၀၀/ကျပ်

အသာစံလမ်းစဉ်နှင့် အနာခံလမ်းစဉ်

အသာစံခြင်းလမ်းစဉ်ကို အရှင်ဒေဝဒတ် တည်ထောင်ခဲ့သည်။
အသာစံခြင်းလမ်းစဉ်၏နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သည် အပါယ်လေးပါး။

အသာစံခြင်းလမ်းစဉ်ကို တည်ထောင်ခဲ့သော
အရှင်ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင် ယခုအခါ အပါယ်လေးပါးသို့
ကျရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

အသာစံခြင်းဟူသည် ပယ်သတ်ရမည့် သမုဒယသစ္စာခေါ်
တဏှာလောဘကို သိမ်းပိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
အနာခံခြင်းလမ်းစဉ်ကို ပုဒ္ဒတည်ထောင်တော်မူခဲ့သည်။
အနာခံခြင်းလမ်းစဉ်၏နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်၊
အနာခံခြင်းလမ်းစဉ်ကို တည်ထောင်ခဲ့သော
ပုဒ္ဒကိုယ်တိုင် ယခုအခါ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုခံစားနေပြီဖြစ်သည်။
အနာခံခြင်းဟူသည် ပယ်သတ်ရမည့်သမုဒယသစ္စာခေါ်
တဏှာလောဘကို အလုပ်ဖြင့် လက်တွေ့ပယ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်
မည်သည့်အလုပ်ကိုလုပ်လုပ်
ငါ့ကောင်းစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လုပ်လျှင်
အရှင်ဒေဝဒတ်၏အသာစံလမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။
မည်သည့်အလုပ်ကိုလုပ်လုပ်
လောကကောင်းစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လုပ်လျှင်
ပုဒ္ဒ၏အနာခံလမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)